

လျှို့ဝှက်ခွဲရခန်းကြယ် စာရေးဆရာကြီး

မိတြအိုဂ္ဂ

စွယ်နက်ရင်

BURMESE CLASSIC

www.burmeseclassic.com

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓါတ်နှင့်အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး။
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- မျိုးချစ်စိတ်ဓါတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

ရွယ်နုက်ရှင်

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၄၄၀၃၀၈
- အဖိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၆၂၇၀၅၀၈
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဟင်း (ယုံကြည်ချက်စာပေ)
- အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးကျင်ရင် (၀၅၄၀၇)
- (ရွှေခြင်သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
- အမှတ် (၂၂၅)၊ (၃၂) လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ဦးကျော်စိန် (၀၂၉၀၉)
- (ကျောက်စိမ်းပုံနှိပ်တိုက်)
- အမှတ် (၁၇၀)၊ (၃၃) လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
- ထုတ်ဝေသည့်လ - ၂၀၀၈ ခုနှစ် - ဇူလိုင်လ
- အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်
- အခန်း - ၁၀၀ ကျပ်
- အရွယ် - ဦးအောင်စိုး (မော်လမြိုင်)
- အခန်း - ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ
- ၁၇၅-ဘီ၊ ၃၀ လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်း၊ ရန်ကုန်။ ဖုန်း - ၃၈၉၄၄၀

မာတိကာ

၁	လျှို့ဝှက်ရောက်ရှိလာသူများ	-	၅
၁	စွယ်နက်ရှင်	-	၂၅
၁	အမုန်းအသေချေ	-	၅၃
၁	နှောင်းမိရဲ့ဂျေ့နော်	-	၇၅
၁	မနောအလှပန်း	-	၉၉
၂	ထူးခြားသောဆင်ပြိုင်ပွဲ	-	၁၁၁
၂	လပြည့်အောင်ပွဲ	-	၁၃၉
၂	အချစ်ဟေဝန်	-	၁၇၃
၂	သွေးစွန်းတိုက်ပွဲ	-	၁၈၉
၂	ကြေကွဲနိဂုံး	-	၂၁၁
၂	မရဏရှာပုံတော်	-	၂၁၉
၁	လျှို့ဝှက်ဂူနှင့်လျှို့ဝှက်လူ	-	၂၂၇
၁	မိစ္ဆာသဲလွန်စ	-	၂၃၇
၂	ရုန်းမလွတ်သာ	-	၂၄၇
၁	ငြိမ်းချမ်းခြေ	-	၂၅၅

BURMESE CLASSIC

❖ လျှို့ဝှက်ရောက်ရှိလာသူများ ❖

တစ်နေ့သ၌ မြန်မာပြည်ပြောက်ပိုင်း ဟူးကောင်းချိုင့်ဝှမ်း ဆီသရို လွန်စွာ နက်ရှိုင်းလှသော သစ်တောကြီးအတွင်းသို့ အမြင့် ကိုးပေခန့်ရှိသည့် စွယ်စုံဆင်ကြီးတစ်ကောင်မှာ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းကာ ဝင်ရောက်လာလျက်ရှိလေသည်။

လသာညဉ့် ငွေလရောင်က သစ်တောကြီးအတွင်းရှိ သစ်ရွက်သစ်ခက် အကြိုအကြားမှ ပြောက်တိပြောက်ကြား ဆွင်းဖောက်ကျရောက်လျက်ရှိရာ ယင်းလရောင်လှဲလှဲကို

အားပြုလျက် စွယ်စုံဆင်ကြီးမှာ တောလမ်းခရီးကိုနှင်လျက် ရှိလေ၏။

ဒီဇင်ဘာလလယ်သမယမို့ ဆီးနှင်းတို့က ထူထပ်စွာ ကျရောက်လျက်ရှိသော်လည်း လေကမူ ငြိမ်လျက်ရှိပြီး တောက်လည်း တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိချေ၏။

ဟိုအဝေး ပတ်ကျိုင်တောင်တန်းကြီးဘက်မှ မျောက် မောင်းမအော်သံ၊ ဝံပုလွေနှင့် တောခွေးတို့၏အူသံ၊ ကျားဟိန်းသံ သဲ့သဲ့တို့သာ သည်မှာဘက်သို့ လွင့်ယုံကျရောက်လာပြီး နှင်းကမ္ဘာကြီးခြုံထားသည့် ဟူးကောင်းချိုင်တန်းမှ သစ်တောကြီး အတွင်းဝယ် ဆီးနှင်းတို့ မိုးရွာသည့်နယ် တပေါက်ပေါက် တဖြောဖြော ကျသံသာ လွှမ်းမိုးလျက်ရှိလေ၏။

စွယ်စုံဆင်ကြီးသည် ခင်တန်းတစ်ခုရှိ ဝါးဖယောင်း တောကို ဖြတ်ထွက်လိုက်သည်တွင် လရောင်ဖြာကျနေသည့် မြေကွက်လပ်တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

ယင်းမြေကွက်ဝယ် မြက်ပင်တို့ အပြိုင်အရိုင်း ပေါက်နေလျက် ကိုင်းညွတ်နေသည့် မြက်အဖျားတို့၌ နှင်းတို့ သီးခဲလျက်ရှိလေ၏။

ကိုက်နှစ်ဆယ်ခန့်ကျယ်ဝန်းသော မြေကွက်လပ်၏

တစ်ဘက်တွင် ဆယ်ပေ ဆယ်ငါးပေခန့်မြင့်သည့် ငှက်ပျောရိုင်း တောကြီးကို တွေ့ရလေ၏။

စွယ်စုံဆင်ကြီးသည် မြေကွက်လပ်ကိုမဖြတ်မီ သူ၏ နှာမောင်းကြီးကို လေထဲသို့ မြှောက်ကာ အနံ့ခံခြင်းပြုလေ၏။ သူ၏ကြီးမားသော နားရွက်ကြီးများကို တဖျပ်ဖျပ်လှုပ်ကာ နားစွင့်ခြင်းပြုလေ၏။

ယင်းအချိန်မှာပင် ငှက်ပျောရိုင်းတောကြီးအတွင်းမှ ဆင်အော်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး ငှက်ပျောရိုင်းတို့ကို တပြုံးပြုံးဆွဲယူသံ၊ မြေကိုပင် အတန်ငယ် တုန်ခါစေသော ဆင်တို့၏ ခြေနှင်းသံတို့ကို ကြားလိုက်ရရာ တောဆင်ရိုင်း တစ်အုပ်သည် သူတို့ကြိုက်နှစ်သက်လှသည့် တောငှက်ပျော တို့ကို ယင်းငှက်ပျောရိုင်းတောထဲဝယ် စိတ်ကြိုက် ဆွတ်ယူ စားသုံးလျက်ရှိနေကြောင်း ခန့်မှန်းသိရှိနိုင်ချေ၏။

သည်ခဏမှာပင် စွယ်စုံဆင်ကြီးသည် လရောင်ဖြန်း ထက်လျက်ရှိသော မြေကွက်လပ်ကို စတင်ဖြတ်ကျော်လေတော့၏။

ထိုရောအခါ သစ်တောရိပ်မှ လွတ်သွားသော စွယ်စုံ ဆင်ကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ဘော်ငွေရောင်သည် လွတ်လွတ် တွေ့တုံကျွတ် ကျရောက်လာတော့ရာ လရောင်ဖွေးဖွေးကြောင့်

စွယ်စုံဆင်ကြီး၏ ကျောပေါ်ဝယ် လူသားနှစ်ဦး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက် လျှို့ဝှက်စွာ လိုက်ပါလာကြောင်း သတိပြုမိမည် ဖြစ်လေ၏။

ဆင်ကျောကုန်း၏ရှေ့ပိုင်း ဦးကင်းအနီးဝယ် ပျပ်စွာ လိုက်ပါလာသော ဆင်ဦးစီးလူငယ်မှာ အသက်ဆယ်ခြောက်နှစ် ခန့်သာ ရှိသေးပြီး ကချင်ရိုးရာ အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီတို့ကို ဝတ်ထားကာ ပေးငါးဆယ်ခန့်ရှည်လျားသည့် ပိန်လျှော်ကြိုးကို ခွေလျက် ပခုံးတွင် သိုင်းလွယ်ထားလေ၏။

ဆင်ကျောကုန်းနောက်ပိုင်းမှ ပျပ်စွာ လိုက်ပါလာသော ဆင်နောက်လိုက်လူငယ်မှာလည်း အသက်ဆယ်လေးနှစ်ကျော်ခန့် ရှိသေးပုံရပြီး သူ၏ခါးဝယ် တောလိုက်စားမြှောင်တစ်လက်ကို စားအိမ်နှင့်တကွ ချိတ်ဆွဲထားကာ သူ၏လက်တစ်ဖက်ထဲ၌ တောလိုက်ဓာတ်မီးကို ကိုင်ဆွဲထားလေ၏။

ယင်းလူငယ်နှစ်ဦးမှာ ဟူးကောင်းဒေသ အခေါ်အားဖြင့် 'မဂ္ဂေဂျစ်' ဟု ခေါ်ဆိုသော ဆင်ရိုင်းများကို ကြိုးဖြင့် ပစ်ဖမ်းသည့် ဆင်ဖမ်းသမား လူငယ်များပင်ဖြစ်ချေ၏။

ဆင်ဦးစီးလူငယ်မှာ အသားလတ်ပြီး ဆံပင်အနည်းငယ် ရှည်လျက် ထွားကျိုင်းကြွဆိုင်သော ကချင်လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်ကာ

သူ၏အမည်က ဂျေနောဖြစ်လေသည်။

ဆင်နောက်လိုက်လူငယ်မှာမူ ခေါင်းတုံးဆံပင်နှင့် ပုပု ဝင်တိုတို ကျစ်လစ်သန်စွမ်းသော ခန္ဓာကိုယ်ရှိသူ ကချင်ဂျိန်ဖော့ တလေး တူးခေါင်ပင်ဖြစ်လေ၏။

သူတို့နှစ်ဦးသည် သူငယ်ချင်းများဖြစ်သလို ဆင်ဝိုင်း တစ်ဝိုင်းတည်းမှ ဆင်ဖမ်းသမားလေးများ ဖြစ်ချေ၏။

ဂျေနော၏ ဖခင်မှာ ဆင်ဦးစီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဆင်ဦးစီး ဇာပင်သက် နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ခန့်ရှိပြီမို့ ဆင်ဦးစီးအဖြစ်မှ အနားယူကာ သူ၏သားကြီး ဂျေနောအား အသက်ကိုးနှစ်ခန့်မှ စ၍ ဆင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး အစစ သင်ပြခဲ့ရာ ဂျေနောမှာ အသက်ဆယ်နှစ်နှစ်သားအရွယ်ကတည်းက သစ်လုပ်ငန်းအခေါ် အရ F.G (FULL GROWN) (ခေါ်) လုပ်ငန်းခွင်သုံး သစ်ဆွဲ ဆင်ကြီးများကိုပင် ဦးစီးလာနိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်သာမက ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးမဂေါင်နောက 'မဂ္ဂေဂျစ်' နည်းဖြင့် ဆင်ဖမ်းထွက်ရာတွင် ဆင်နောက်လိုက်အဖြစ် လေးငါးခါလောက် လိုက်ဖူးသူလေး ဖြစ်ချေ၏။

ယခုတော့ သူသည် အရွယ်လေး အံတော်အသင့် ခုလာပြီး ဆင်ဖမ်းအတွေ့အကြုံလည်း အတော်လေး ကြွယ်ဝ

လာပြီဟု သူ့ကိုယ်သူ အထင်ရှိလာသဖြင့် ကိုယ်ပိုင် ဆင်တစ်ကောင်ရအောင် ဖမ်းကြည့်ချင်သောဆန္ဒ ပြင်းပြစွာ ဖြစ်ပေါ်လာရာ သူ၏သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ တူးခေါင်နှင့် တိုင်ပင်ပြီး လူကြီးများမသိအောင် သူတို့နှစ်ဦးသည် ဆင်ဖမ်းထွက်လာ ခြင်းပင်။

ဂျေနော်မှာ ငယ်စဉ်ကပင် ဆင်များကို ချစ်တတ်သူ ဖြစ်ရာ သူသည် တစ်နေ့သောအခါဝယ် ဆင်ဦးစီးကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်ရန် တောဆင်ရိုင်းများကို ကိုယ်တိုင်ဖမ်းကာ ပိုင်ဆိုင်နိုင်သည့် ဆင်ပိုင်ရှင်ကြီးတစ်ဦး (လော်ပန်)ဖြစ်ရန် ဆန္ဒ ပြင်းပြ ရည်ရွယ်ချက်ကြီးမားသူလေး ဖြစ်၏။

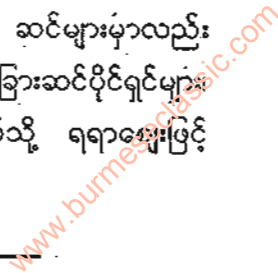
ဂျေနော်၏ဖခင် ဦးမဂေါင်နော်မှာ ဆင်ဦးစီးကောင်း တစ်ယောက်၊ ဆင်ဖမ်းသမားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ သော်လည်း လောင်းကစားဝါသနာကြီးလွန်းသဖြင့် ဆင်ဦးစီး လုပ်သက် အနှစ်လေးဆယ်ခန့်ဝယ် 'ဟူးကောင်း'မြို့စွန့်၌ အိမ်ငယ်လေးတစ်လုံးသာ ဝယ်နိုင်ခဲ့ပြီး ဆင်တစ်ကောင်မျှ ပိုင်ဆိုင်နိုင်ခြင်း မရှိတော့ချေ။

မှတ်ချက် ။ ။ ဟူးကောင်းမြို့ဟု ခေါ်တွင်ခြင်းမှာ ဟူးကောင်းချိုင့်ဝှမ်းဒေသကို အစွဲပြုခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။

မိုးကောင်းအနွယ်ဝင် ရှမ်းလူမျိုးတို့ ယင်းချိုင့်ဝှမ်း ဒေသသို့ ပြေးရွှေ့အခြေပြုလာရာမှ ဟူးကောင်းချိုင့်ဝှမ်း ဒေသဟု ခေါ်ဆိုလာခြင်းဖြစ်၏။ ဟူးကောင်းဆိုသည်မှာ ရှမ်းဘာသာစကားဖြစ်ပြီး 'ဟူး'သည် ဦးခေါင်းဖြစ်ကာ 'ကောင်း'သည် စည်တော်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဟူးကောင်းဟူသည်မှာ 'စည်တော်ဦးခေါင်း ပြုရာအရပ်'ဟု အနက်အဓိပ္ပာယ်ရှိလေ၏။ ဟူးကောင်း မြို့ကို (၁၉၇၇)ခုနှစ်တွင်မှ တနိုင်းမြို့ဟု ပြောင်းလဲ ခေါ်ဝေါ်ခဲ့သည်မှာ ယခုတိုင်ဖြစ်၏။ မြို့လေး၏အနီးမှ ဖြတ်သန်းစီးဆင်းလျက်ရှိသော ချင်းတွင်းမြစ်ဖျားပိုင်း တနိုင်းခမြစ်ကို အစွဲပြုလျက် တနိုင်းမြို့ဟု ခေါ်တွင်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

စာရေးသူ

ဦးမဂေါင်နော် ပိုင်ဆိုင်ဖူးသော ဆင်များမှာလည်း လောင်းကစားပိုင်းမှ ကြွေးမြီကြောင့် အခြားဆင်ပိုင်ရှင်များ ဆင်စခန်းပိုင်ရှင် လော်ပန်ကြီးများလက်သို့ ရရာမျှော်ဖြင့် ဆောင်းချခဲ့ရသည်ချည်း ဖြစ်လေ၏။

၁၂ ○ မိတြာဂ္ဂ

လောင်းကစားဝါသနာအိုးဖြစ်သူ ဦးမဂေါင်နော်မှာ ယခုအထိ လက်ထဲဝယ် ငွေကြေးကလေး ရွှင်လာပါက အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ လူပေါင်းစုံရောက်ရှိရာအရပ်ဖြစ်သော တနိုင်းခမြစ်ကမ်းနံဘေးမှ ရွှေကျင်သားဟို့ထံ သွားရောက်ကာ လေးကောင်ဂျင်၊ အနီထောင် စသည့် လောင်းကစားပွဲတို့ဝယ် ဝင်ရောက်လောင်းကစားပြီး ရှိသမျှကုန်မှသာ ယင်းရွှေကျင်တဲများ ရှိရာ အရပ်မှ ပြန်လာလေ့ရှိသူဖြစ်၏။

သို့ကြောင့်လည်း ဦးမဂေါင်နော်မှာ ဆင်ဦးစီးလုပ်သက် နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ခန့်ဝယ် အိမ်လေးတစ်လုံးနှင့် ဇနီးဖြစ်သူ အယ်ဂျာဝါး၊ သားဖြစ်သူ ဂျေနော်၊ သမီးဖြစ်သူ အယ်မရန်း တို့သာ အဖတ်တင်သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်လေ၏။

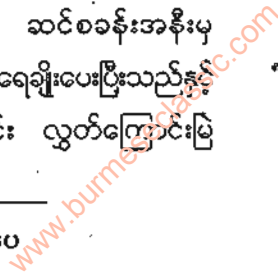
တူးခေါင်မှာမူ ဆင်ဦးစီးတစ်ဦး၏ သားဖြစ်သော်လည်း သူ၏ဖခင်မှာ သူ့ကိုင်သောဆင် မုန်ယိုပြီး နင်းသတ်သဖြင့် တူးခေါင် ဆယ်နှစ်သားခန့်ကပင် အသက်စွန့်သွားရလေ၏။

ယနေ့ညနေက ညစာစားသောက်ပြီးနောက် မုဆိုး ဆိုင်လီတို့နှင့် အမဲပစ်လိုက်ဦးမည်ဟု မိခင်ကြီးအားပြောကာ ဟူးကောင်းမြို့စွန်ရှိ အိမ်ငယ်လေးမှ ဂျေနော် ထွက်လာခဲ့လေ၏။ သူက တူးခေါင်းနေထိုင်ရာ လိမ္မော်ခြံမှ အစောင့်

ဆဲအိမ်သို့ သွားရောက်ခဲ့ပြီး တူးခေါင်နှင့်သူ့ အတူကျစ်ထားသည့် ဝီလောပိန် လျှော်ကြိုးခွေကိုယူကာ တူးခေါင်ကိုခေါ်လျက် ဆင်စခန်းရှိရာ တောထဲသို့ တိုးဝင်ခဲ့လေ၏။

သူတို့သည် လက်နှိပ်မီးနှင့် လရောင်ကိုအားပြုပြီး ဆင်တောကြီးထဲ တိုးဝင်ခဲ့ရာ ဖြတ်လမ်းမှ သုံးမိုင်ခန့် ခရီး ပေါက်ခဲ့သည်တွင် တောတွင်းဆင်စခန်းနှင့် နီးလာလေတော့၏။ သူတို့ ဆင်စခန်း၏ပိုင်ရှင် လော်ပန်ကြီးမှာ ဦးခမ်းဝဏ္ဏဖြစ်ကာ ဦးခမ်းဝဏ္ဏတို့ မိသားစုမှာ ဆင်စခန်းမှာပင် ပျဉ်ထောင်သွပ်မိုး ခြွေတံရှည်အိမ်ကြီးဆောက်ပြီး ဆင်လုပ်သားမိသားစုအချို့နှင့် အတူ နေထိုင်လေ၏။

ဆင်စခန်းဝယ် ဆင်တင်းကုတ်ကြီးများ ရှိသော်လည်း ဇမ်းဆီးရမိထားသော ဆင်ရိုင်းများနှင့် ယဉ်ပါးအောင် ထုတ်ငန်းခွင်သုံး အသုံးချနိုင်အောင် လေ့ကျင့်ပေးနေရသော ဆင်တို့ကိုသာ ထူးခတ်ကာ ယင်းဆင်တင်းကုတ်များတွင် ညသိပ်ထားရှိလေ၏။ လုပ်ငန်းခွင်သုံး ဆင်ယဉ်များကိုမူ ညနေစောင်း၌ လုပ်ငန်းသိမ်းပြီးနောက် ဆင်စခန်းအနီးမှ ဆုတ်ခွန်စမ်းဘက် ခေါ်သွားကာ ရေချပေး၊ ရေချိုးပေးပြီးသည်နှင့် တောထဲသို့ ထူးကြိုးမပါဘဲ သည်အတိုင်း လွှတ်ကြောင်းမြ

ဖြစ်ပေ၏။

ယင်းတောထဲ တစ်ညလုံး လွတ်ထားသော ဆင်တို့ကို နံနက်လင်းမှသာ ဆင်ဦးစီးတို့က ဆင်၏လည်ပင်းမှ ခလောက် သံကို နားစွင့်ကာ ပြန်လိုက်ကောက်ရလေ၏။

တနိုင်ခဲမြစ်ကမ်းခြေတလျှောက်ဝယ် ဆင်များ ကြိုက်နှစ်သက်လှသည့် ငှက်ပျောရိုင်းတောများ၊ မျှစ်ကဲ့သို့ ဝါးနုများပေါများသည့် ဝါးတောကြီးများ၊ ဆားနက်တွင်းများ ရှိရာ တောထဲသို့ လွတ်ကြောင်းထားသည့် ဆင်များမှာ တစ်ညလုံး သူတို့အတွက် အာဟာရများကို စိတ်ကြိုက် တောလည်ကာ စားသုံးနေလေ့ရှိလေ၏။

ယင်းသို့ တောထဲဝယ် လွတ်ကြောင်းထားသော ဆင်တို့ အနက်မှ ဂျေနော် ကိုင်နေကျ ဆင်ကြီးမိုးယံကို သူတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးမှာ အတန်ကြာ ရွာဖွေပြီးနောက် ညဉ့်သန်းခေါင်ယံခန့်ဝယ် မိုးယံကို တွေ့ရှိသဖြင့် မိုးယံ၏ လည်ပင်းမှ ခလောက်ကိုဖြုတ်ကာ တက်စီးကြပြီး ယခုကဲ့သို့ တောဆင်ရိုင်းဖမ်းရန် ထွက်လာကြခြင်းဖြစ်လေ၏။

မိုးယံသည် လရောင်ပက်ဖြန်းလျက်ရှိသော မြေကွက် လပ်ငယ်ကို ဖြတ်လာပြီးနောက် ဆင်ရိုင်းအုပ်ရှိရာ ငှက်ပျောရိုင်း

ထောကြီးထဲ စတင်တိုးဝင်တော့၏။

ဂျေနော်က မိုးယံ၏နားရွက်နားကပ်ကာ

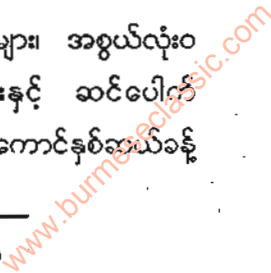
“အာစတေး အာစတေး . . . အဂစ် အဂစ်”

ဟူ၍ ဟူးကောင်းဒေသမှ ဆင်များ နားလည်သည့် အာသံစကားဖြင့် ခပ်တိုးတိုး သတိပေးလိုက်လေ၏။ အာစတေးမှာ ငြေးငြေးဟု အဓိပ္ပာယ်ရပြီး အဂစ်ဆိုသည်မှာ သွား သွားဟု အဓိပ္ပာယ်ရလေ၏။

ဂျေနော်က မိုးယံနားလည်သည့် အာသံစကားဖြင့် ဖြည်းဖြည်းသွားရန် ခပ်တိုးတိုး သတိပေးလိုက်ရာ ဆင်ကြီး မိုးယံကလည်း နားလည်သိတတ်စွာဖြင့် နှင်းမုံများကြားမှ ငှက်ပျောရိုင်းတောထဲ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်း တိုးဝင်လေတော့၏။

ဂျေနော်တို့သည် မကြာမီမှာပင် ငှက်ပျောဖိးတို့ကို စိတ်ကြိုက်ဆွတ်ယူ စားသုံးနေသော ဆင်ရိုင်းအုပ်စုရှိရာသို့ ဆောက်ရှိသွားလေ၏။

ဆင်ရိုင်းအုပ်စုဝယ် စွယ်စုံဆင်ကြီးများ၊ အစွယ်လုံးဝ ခန့်သော ဟိုင်းဆင်ကြီးများ၊ ဆင်မများနှင့် ဆင်ပေါက် ဆင်ငယ်လေးများ ပါဝင်ကာ စုစုပေါင်း အကောင်နှစ်ဆယ်ခန့်

နို့လေ၏။

သူတို့ ရောက်ရှိနေရာအရပ်မှာ ဆင်စခန်းမှ ငါးမိုင်ခန့်
အကွာရှိ တနိုင်းခမြစ်ဖျားပိုင်း လွန်စွာနက်ရှိုင်းသည့် အမြစ်မီး
သစ်တောကြီးအတွင်းဖြစ်ရာ တောဆင်ရိုင်းတို့မှာ လူသူဝေးရာ
အရပ်ဖြစ်သဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ ညကြီးမင်းကြီး သန်းခေါင်ယံကျော်
သမယဖြစ်ခြင်းကြောင့်တစ်ကြောင်း ဤအရပ်ဒေသသို့ သူတို့အား
အန္တရာယ်ပြုမည့် လူသားတို့ ရောက်ရှိလာခြင်း မရှိနိုင်ဟု
ယူဆထားဟန်တူ၏။ သူတို့သည် သူတို့ဆင်ရိုင်းအုပ်စုထဲသို့
မသိမသာ တိုးဝင်လာသည့် ဆင်ယဉ်ကြီးမိုးယံ၏ ကျောပေါ်မှ
ဂျေနော်တို့သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးကို လုံးဝ သတိမူမိခြင်း မရှိချေ။

မျက်စေ့မဲ့သော တိရစ္ဆာန်များဖြစ်သောကြောင့်လည်း
မိုးယံ၏ကျောပေါ်ဝယ် ပြားကပ်နေအောင် လျှို့ဝှက်စွာ လိုက်ပါ
လာသည့် လူသားငယ်နှစ်ဦးကို အမှောင်လွှမ်းနေသော
ညဉ့်ဝန်းကျင်၌ သူတို့ တွေ့မြင်ရိပ်မိခြင်းမရှိချေ။

ဆီးနင်းလွှာကလည်း ငှက်ပျောရိုင်းတောထဲ ဖုံးလွှမ်း
နေကာ ဖားဖားဝေနေသည့် ငှက်ပျောရွက်တို့က ပိန်းပိန်းပိတ်
ယှက်ဖြာအုပ်မိုးထားသဖြင့် နတ်တော်လ၏ လပြည့်ဝန်း
လရောင်က မိုးယံ၏ကိုယ်ပေါ် မကျရောက်နိုင်ရကား ဆင်ဖမ်း

သမားနှစ်ဦး ဆင်အုပ်ကြီးထဲ ရောနှောရောက်ရှိနေသည်ကို
တောဆင်ရိုင်းတို့ သတိမမူမိချေ။

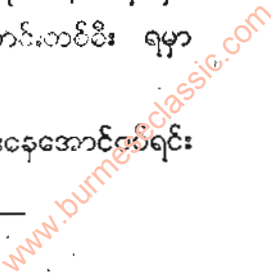
လေကလည်း ငြိမ်လျက်ရှိရာ လူနဲ့ကိုလည်း သူတို့
ချေကြသဖြင့် သူတို့အာရုံရောက်ရာဖြစ်သော စားသောက်ခြင်း
အမှု၌သာ တောဆင်ရိုင်းတို့ လုံးပမ်းမျောပါလျက်ရှိစဉ် မဂ္ဂေဂျစ်
ဖြစ်သည့် ဂျေနော်က သူ ကြိုးကွင်းပစ်ဖမ်းရမည့် ဆင်ရိုင်းကို
ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်ရှုရွေးချယ်လျက်ရှိလေ၏။

“အင်း ငါ မဂ္ဂေဂျစ်အဖြစ် ပထမဦးဆုံး ဖမ်းရမယ့်ပွဲမှာ
အလွဲအချော်မရှိ အောင်မြင်ဖို့လိုတယ် ... ဒီတော့ ဖမ်းရခက်တဲ့
စွယ်စုံဆင်ကြီးတွေနဲ့ ဟိုင်းဆင်ကြီးတွေကို လက်ရှောင်မှဖြစ်မယ်”

“ဆင်မကြီးတွေကလည်း အလုံးအထည်ကြီးလွန်းတယ်၊
သူတို့လည်း ဖမ်းရခက်မှာပဲ”

“ဒီတော့ သေချာအောင် ဟောဟို ဆင်ပေါက်လေးကိုပဲ
အေးမှ ဆင်လေးက အလုံးအရပ်လှပြီး အသက်ဆယ့်သုံးလေးနှစ်
အောက်ရှိမယ် ... သူ့ကိုဖမ်းပြီး မွေးမြူနိုင်ရင် နောက်နှစ်နှစ်
အောက်ဆို ငါ့အတွက် လက်ကိုင်ဆင်ကောင်းတစ်စီး ရမှာ
သေချာတယ်”

မိုးယံ၏ ဦးကင်းနောက်ဝယ် ပြားနေအောင်ငြိမ်ရင်း

ယင်းသို့ စဉ်းစားတွေးတောမိသည့် ဂျေနေန်မှာ သူ၏နောက်ပါးမှ တူးခေါင်အား ခြေမဖြင့်တို့ပြီး အချက်ပေးလိုက်ကာ မိုးယံ၏ နားရွက်နောက်နားကိုလည်း လက်ဖဝါးဖြင့်ပွတ်ကာ အချက်ပြ လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ပခုံးဝယ် စလွယ်သိုင်းထားသော ပီနံကြီး ခွေကို အသာဖြုတ်ယူလိုက်ကာ သူဖမ်းရန် ရည်ရွယ်ထားသည့် ဆင်ကလေး၏ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ကြိုးကွင်းကို ပစ်လိုက်လေ တော့၏။

ငှက်ပျောတစ်ဖီးကို နှာမောင်းဖြင့် ဆွဲဖြတ်နေသော ဆင်ကလေးမှာ သူ၏ခေါင်းပေါ်သို့ ဘုတ်ခနဲ ကြိုးကွင်းကျလာ သည်ကို သိလိုက်သဖြင့် ခေါင်းကို ခါလှုပ်လိုက်ပြီး သူ၏ နှာမောင်းကို ဆင်တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ခွေလိုက်ရာ ကြိုးကွင်းမှာ အလိုအလျောက်ပင် နှာမောင်းအခွေပေါ် လျှောသွားကာ လည်ပင်းအောက်သို့ ရောက်သွားလေ၏။

ယင်းအချိန်ဝယ် ဂျေနေန်က မဝေ့ဂျစ်ကြိုးကို ဖြောင်းခနဲ တင်းအောင်ဆွဲလိုက်သလို ဆင်ကြီးမိုးယံကလည်း တစ်ဘက် ဆင်ရိုင်းကို မိပြီမှန်းသိသဖြင့် မဝေ့ဂျစ်ကြိုးကို နှာမောင်းဖြင့် ကူဆွဲလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကြိုးကွင်းပစ်အစွပ်ခံရသော ဆင်ကလေးမှာ ထန်ပြီး ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ဝှူးခနဲ ငယ်သံပါအောင် ဆော်လျက် ရုန်းကန်ပြေးတော့၏။

ကျန်သော တောဆင်ရိုင်းတို့မှာလည်း မထင်မှတ်ဘဲ အနီးကပ်ရန်သူရှိနေပြီမှန်း ရိပ်စားမိသဖြင့် ကြောက်အားလန့်အား ဆော်ဟစ်ကြကာ တောနက်ထဲသို့ ထောင်းလမောင်းကြေအောင် နှုတ်ရုတ်သံသံ ထွက်ပြေးကြလေတော့၏။

သို့ဖြင့် စောစောက နှင်းမှု့အောက်ဝယ် လရိပ်ကို နှိပ်ရင်း ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်နေခဲ့သည့် အမြစ်မ်းတောကြီး တစ်တော ထဲမှာ တရူးဝှူး တကျည်ကျည် အော်ဟစ်လျက်ရှိသော ဆင်အော်သံများ၊ တဖြောင်းဖြောင်း တဘုံးဘုံးနှင့် မြေကြီး ထန်ဟီးကာ ပြေးလွှားအော်ဟစ်သံများ ဆူညံသွားသည်မှာ ဆောင်ပြီ၊ တောပျက်သည့်အလားပင်။

ကြိုးကွင်းတန်းလန်းနှင့် ဆင်ကလေးမှာမူ ခြေဦး နှစ်ရာသို့ စွတ်ပြေးရာ မိုးယံက နောက်မှမျှောကာ ပြေးလိုက် ကြားရလေ၏။

ဆင်ကလေးမှာ ကြိမ်တော ဆူးတောတို့ထဲ အတင်း ခြောင်ရာ မိုးယံထက်မှ ဂျေနေန်နှင့် တူးခေါင်တို့မှာ ကြိမ်၊

ဆူးတို့ မခြစ်မိအောင် မိုးယံ၏ နားရွက်အောက်ဝယ် ပုန်းခို၍ လည်းကောင်း၊ မဝေ့ဂျစ်ကြိုးကို မြဲမြံစွာကိုင်လျက် မိုးယံ၏ ဝမ်းခိုက်အောက်တွင် ခို၍လည်းကောင်း လိုက်ပါသွားရလေ၏။

ကြီးမားသော သစ်ကိုင်းသစ်ခက် ပင်စည်တို့နှင့် အရှိန် ပြင်းစွာ ရိုက်မိပါက တစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်ညက်ညက်ကြေကာ အသက်ဆုံးရှုံးရမည့်ဘေးမှ သတိကြီးစွာထားကာ ရှောင်တိမ်း လိုက်ပါရသလို ဆင်လိမ္မာကြီး မိုးယံကလည်း သူ၏ ဆင်ဦးစီး များကို မထိခိုက်မိစေရန် အချို့သစ်ကိုင်းသစ်ခက်ကြီးများကို နှာမောင်းဖြင့် ပြေးရင်း ရိုက်ဖယ်သွားလေ၏။ /

သို့ဖြင့် တောဆင်ရိုင်းကလေးမှာ နှစ်ဖာလုံခန့် ကမူ ရှူးတိုးပြေးပြီးနောက် မောပန်းလာကာ တဖြည်းဖြည်း အားလျော့ လာတော့၏။

ယင်းအခါကျမှ ဂျေနော်မှာ ဆင်နှစ်ကောင်အကြားနို့ ကြိုးကို တဖြည်းဖြည်း အလိုက်သင့် စုစည်းရစ်ခွေကာ ဆင်နှစ်ကောင်ကို နီးအောင် ကြိုးစားရလေ၏။

မကြာမီမှာပင် မိုးယံမှာ တောဆင်ရိုင်းကလေးနှင့် နံဘေးချင်း ယှဉ်မိလာရာ ဆင်ရိုင်းကလေးကိုတွဲကာ တောနက် ထဲမှ ခေါ်ထုတ်လာရတော့၏။

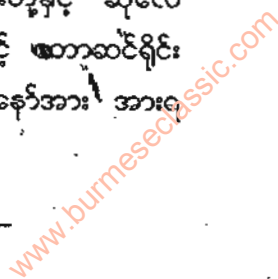
ထိုအခါ တူးခေါင်က သူ၏ခါး၌ ချိတ်ဆွဲထားသော ဆာလိုက်စားမြှောင်ကို ဂျေနော်အား ကမ်းပေးလိုက်လေ၏။

ဂျေနော်လည်း ဆင်ဖမ်းသမားတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ဆာဆင်ရိုင်းကလေး၏ နားရွက်ကို မားသွားဖြင့် သွေးထွက် အောင် လှီးလိုက်တော့၏။

ဆင်၏ခန္ဓာကိုယ်ဝယ် နူးညံ့သောနေရာဖြစ်သည့် နားရွက်ကို မားဖြင့် အလှီးခံလိုက်ရရာ တောဆင်ရိုင်းကလေးမှာ နာကျင်ကြောက်ရွံ့သွားပြီး လွန်စွာထိတ်လန့်ကာ အသာတကြည် လိုက်ပါရလေတော့၏။

ဂျေနော်တို့သည် တောဆင်ရိုင်းကလေးကို ဆင်စခန်း နိရာသို့ တွဲပြီးခေါ်လာရာ နံနက်မိုးသောက်လုလုဝယ် ဆင်စခန်း အနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

ထိုရောအခါ ညဦးက တောထဲသို့ လွှတ်ကြောင်း ထားသော လုပ်ငန်းသုံးဆင်ကြီးများကို ပြန်လည်ကောက်ရန် ဆင်စခန်းမှ ထွက်ခွာလာသည့် ဆင်သမားတို့နှင့် ဆုံလေ သည့်တွင် ဆင်သမားတို့မှာ မဝေ့ဂျစ်နည်းဖြင့် ဆာဆင်ရိုင်း ကလေးကို အောင်မြင်စွာဖမ်းလာသည့် ဂျေနော်အား အားရ ဝမ်းသာ ဝိုင်းဝန်းချီးကျူးကြလေ၏။

“ဟာ ဂျေနေန့် . . . မင်းတော့ မတွေ့ရဘဲစစ်စစ် ဖြစ်ပြီကွ”

“ဟုတ်တယ် ဂျေနေန့် . . . မင်းကတော့ ဈေးဦး ပေါက်သွားပြီကွ . . . ငါတို့ဆင်စခန်းမှာ ဆင်ဖမ်းသမားကောင်း တစ်ယောက်တိုးတာ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူတယ်ကွာ”

စသည်ဖြင့် ဝါရင့်ဆင်ဦးစီးများ၊ ဆင်ဖမ်းသမားကြီး များက ဝိုင်းဝန်းသြဘာပေးရာ ဂျေနေန့်မှာ ပင်ပန်းခဲ့သမျှ အမောပြေလျက် ပျော်တပြုံးပြုံး တစ်ကိုယ်လုံး ပီတိဖုံးနေကာ သူ၏အနာဂတ်အတွက် အားတက်ရွှင်လန်း စိတ်အား တက်ကြွလျက် ရှိလေ၏။

“ဂျေနေန့် ဒီဆင်ကလေးကို မင်းရဲ့အိမ်ဆီ ခေါ်သွား မှာလား . . . စခန်းမှာပဲထားမှာလား”

ဟု တူးခေါင်းကမေးလိုက်ရာ

ဂျေနေန့်က ဆင်ကလေးကို ကြည့်မဝရှုမဝနိုင်စွာဖြင့် တစ်ချက်ဝေကြည့်လိုက်ရင်း

“ငါ့အိမ် မခေါ်သွားသေးဘူးကွ . . . ငါ့အိမ်မှာလည်း ဆင်တင်းကုတ်မရှိသေးဘူးကွ . . . လော်ပန်ကြီးကို ခွင့်တောင်းပြီး ဒီဆင်စခန်းမှာပဲ ထားရမယ် . . . ဒီမှာပဲ လေ့ကျင့်ပေးရမယ်ကွ”

ဟု ပြောကာ မိုးယံကို ဆင်စခန်းမှ ဆင်တင်းကုတ် ဆင်စုဆီသို့ ဦးတည်သွားစေပြီး ဆင်ကလေးကို တွဲခေါ်ခဲ့လေ၏။

❖ စွယ်နက်ရှင် ❖

ကြိမ်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်ဝယ် အကျအနထိုင်ရင်း
မိဆေးတံကြီးကို ရှိုက်ဖွာနေသည့် လော်ပန်ကြီး ဦးခမ်းဝဏ္ဏမှာ
သူ့ရှေ့၌ ရိုရိုကျိုးကျိုးရပ်ကာ တောင်းပန်စကားဆိုနေသည့်
ဆန္ဒနော်ကို သဘောကျစွာ ပြုံးကြည့်နေလေ၏။

ဂျေနော်က သူ့ဆင်ရိုင်းတစ်ကောင်ကို ကိုယ်တိုင်
ပိုင်ပြုချင်သောဆန္ဒ ပြင်းပြနေသဖြင့် ဦးခမ်းဝဏ္ဏပိုင် ဆင်ကြီး
ကို သူ့ကို ညက ဆင်ရိုင်းဖမ်းရာတွင် ဦးခမ်းဝဏ္ဏ၏ ခွင့်ပြုချက်

မရဘဲ ခေါ်ယူအသုံးချမိခြင်းအတွက် ခွင့်လွှတ်ပါရန် တောင်းပန်
နေခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ဦးခမ်းဝဏ္ဏက နှုတ်ခမ်းမှ ဝါးဆေးတံကြီးကို
ချွတ်လိုက်ကာ

“အေးပါကွာ . . . ငါ ခွင့်လွှတ်ပါတယ် ဂျေနေန့်ရဲ့၊
မိုးယံဆိုတာလည်း မင်းကိုင်နေတဲ့ဆင်ပဲ မဟုတ်လား . . .
မင်း ဦးစီးနေတဲ့ ဆင်ကို မင်းခေါ်သွားတာပဲ . . . မိုးယံအတွက်
အန္တရာယ်မရှိနိုင်ပါဘူး။”

“ပြီးတော့ မင်းက လက်စွမ်းပြပြီး ဆင်ရိုင်းတစ်ကောင်
ဖမ်းပြချင်တဲ့ဆန္ဒ ပြင်းပြနေတယ် . . . ငါ့ဆီ ခွင့်တောင်းရင်လည်း
မင်းကို ငယ်သေးလို့ အန္တရာယ်ကြီးမားလှတဲ့ သင်ဖမ်းတာကို
မလုပ်ဖို့၊ လုပ်ချင်ရင်လည်း ဝါရင့်ဆင်ဖမ်းသမား မဂ္ဂေဂျစ်ကြီး
တစ်ဦးဦးကို ခေါ်သွားဖို့ ပြောမှာစိုးလို့ မင်း ငါ့ဆီ ခွင့်မတောင်းဘဲ
မိုးယံကို ငါမသိအောင် ခေါ်သွားတာမဟုတ်လား။”

“အေး အန္တရာယ်ရှိတဲ့အလုပ်ကို လူကြီးတွေမသိအောင်
လုပ်တာတော့ မကောင်းဘူးပေါ့ကွာ . . . ဒါပေမဲ့ မင်းလည်း
ခုတော့ လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာပါပြီ . . . မဂ္ဂေဂျစ်
တစ်ယောက်၊ ဆင်ဦးစီးလူစွမ်းကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာပါပြီ။”

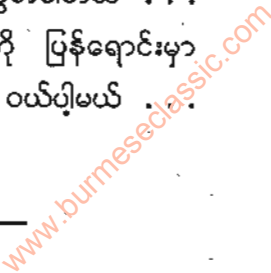
မင်းရဲ့စွမ်းဆောင်ရည်အတွက် ငါ ဂုဏ်ယူချီးကျူးပါတယ်
ဂျေနေန့်”

လော်ပန်ကြီး၏ ခွင့်လွှတ်စကားနှင့် ချီးကျူးစကားကို
ကြားရသဖြင့် ဂျေနေန့်မှာ စိတ်လက်ပေါ့ပါး ဝမ်းသာသွား၏။

လော်ပန်ကြီး၏ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ဆင်ဖမ်းရာတွင်
မိုးယံကို အသုံးချမိခြင်းအတွက် စည်ကမ်းကြီးလှသော
လော်ပန်ကြီးက သူ့ကို ကြိမ်းသေ ဆူလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်
ထားရာ ယခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ ခွင့်လွှတ်စကားကြားရရုံမက
နို့တူဖူးထောပနာပြုမှုပါ ခံရရာ ဂျေနေန့်မှာ အတိုင်းထက်အလွန်
ဝမ်းသာသွားသလို လော်ပန်ကြီးကို များစွာလည်း ကျေးဇူးတင်
လေးစားသွားလေ၏။

“ကျေး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် လော်ပန်ကြီးခင်ဗျာ၊
နောင်ကို လော်ပန်ကြီးဆီ ခွင့်မတောင်းဘဲ ဒီလိုအလုပ်မျိုး
မလုပ်တော့ပါဘူး . . . ဒီတစ်ခါတော့ ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျာ”

“အေးပါ အေးပါ . . . ငါ ခွင့်လွှတ်ပါတယ် . . .
ဒီထက် မင်းဖမ်းမိလာတဲ့ ဆင်ကလေးကို ပြန်ရောင်းမှာ
မဟုတ်လား . . . ငါ ဈေးကောင်းပေးပြီး ဝယ်ပါမယ် . . .
အခြားသူတော့ သွားမရောင်းနဲ့ကွာ”

ဟု လော်ပန်ကြီး ဦးခမ်းဝဏ္ဏက ပြောလိုက်ရာ ဂျေနေန်မှာ ပျာပျာသလဲ လက်ကာရင်း

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ . . . အဲဒီဆင်ကလေးဟာ ပြန်ရောင်းဖို့မဟုတ်ပါဘူး . . . ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင်ဆင်အဖြစ် မွေးမလို့ပါ လော်ပန်ကြီး”

ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက်

“အဲ အဲဒီဆင်ကလေးကို လောလောဆယ် မွေးထားပြီး ကျင့်ပေးဖို့ ကျွန်တော့်ရဲ့အိမ်မှာ ဆင်တင်းကုတ်မရှိသေးပါဘူး လော်ပန်ကြီး . . . ဒီ ဒီတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ဆင်ကလေးကို လော်ပန်ကြီးရဲ့ ဆင်စခန်းမှာပဲ ထားခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ”

ဟု မဝံ့မရဲ ခွင့်တောင်းစကားဆိုလိုက်ရာ လော်ပန်ကြီးက ပြုံးလိုက်ပြန်ပြီး

“ကောင်းပါပြီ ဂျေနေန် ထားပါ . . . ဒီမှာဆို ပိုအဆင် ပြေတာပေါ့ . . . ဒါပေမဲ့ ဆင်ကလေးကို ဒီမှာထားပြီး ငါ့ရဲ့ စခန်းမှာ ညအိပ်ညနေ နေမှ ဖြစ်မှာနော်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဂျေနေန်မှာ ဆင်ကလေးအား မွေးမြူ ဖို့ရန်ကိစ္စအတွက် ရင်အေးသွားရပြီး လော်ပန်ကြီးကိုလည်း ထပ်ဆင့် ကျေးဇူးတင်သွားရတော့၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ဒီစခန်းမှာပဲ နေမှာပါခင်ဗျာ နေ့ဘက်မှာ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ရင်း ညဘက်မှာ မိုးယံကိုပါ စောင့်ရှောက်ပေးပါမယ်”

“အေးပါကွာ အေးပါ . . . ကဲ ကဲ မင်းလည်း လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်ချေ . . . ငါလည်း မင်းရဲ့ဆင်ကလေးကို လာကြည့်ပါဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်သွားပါဦးမယ်ခင်ဗျာ”

လော်ပန်ကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ဂျေနေန် တစ်ယောက် ခြေတံရှည်အိမ်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းလာရာ အိမ်အောက် လှေကားခုံဝယ် လော်ပန်ကြီး၏သမီး နှောင်းမိနှင့် ရင်ဆိုင် တွေ့တော့၏။ နှောင်းမိမှာ ဂျေနေန်နှင့် ငယ်ငယ်ကတည်းက ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သော ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ဦးဖြစ်ကာ လော်ပန် ကြီး၏ သမီးမို့ မြစ်ကြီးနားမြို့မှ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းဝယ် ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား တက်နေသူလေးဖြစ်သဖြင့် ဘော့ဟ်ယား ဆံပင်ပုံစံထားပြီး အင်္ဂလိပ်မနွယ် ဂါဝန်လှလှလေး ဝတ်ထားရာ ထူးခြားခေတ်မီစွာ လှပရွန်းလက်လျက်ရှိလေ၏။

“ဟဲ့ ဂျေနေန် . . . နင် ညက ဆင်ရိုင်းတစ်ကောင် ဇမ်းလာတယ်ဆို”

ဟု နှောင်းမိက သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဂျော့နော်အတွက် ဝမ်းသာဂုဏ်ယူသံလေးဖြင့် မေးလိုက်ရာ ဂျော့နော်က ပြုံးလိုက်ပြီး

“ဟုတ်တယ် နှောင်းမိ . . . ဆင်ပေါက်ကလေးပါ။ ဆယ်လေးနှစ်သားလောက်ရှိမှယ် . . . ငါ နှစ်နှစ်လောက် လေ့ကျင့်စားလိုက်ရင် TC ကောင်းတစ်ကောင် ဖြစ်လာမှာပါ”

မှတ်ချက် ။ ။ သစ်လုပ်ငန်းအခေါ်အရ TC (TRAIN CALL) မှာ ဝန်တပ်ဆင်ဖြစ်ပြီး ယင်းဆင်များမှာ ဆင်အိုကြီးများနှင့် အသက်(၁၅)နှစ် (၁၆)နှစ် အရွယ် ဆင်ရွယ်များဖြစ်လေ၏။ သူတို့ကို လုပ်ငန်းခွင်၌ မသုံးနိုင်သော်လည်း ခရီးသွားရာ ဝန်စည်စလွယ် သယ်ဆောင်ရာတွင် အသုံးချ၍ရလေ၏။

စာရေးသူ

“အဲဒီဆင်ကလေးကို နှင့်အဖေကဝယ်တယ် . . . ငါမရောင်းပါဘူး . . . ငါ ဆင်တွေကို ထပ်ဖမ်းပြီး နှင့်အဖေလို လော်ပန်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ် နှောင်းမိ”

ဟု စိတ်ဓာတ်တက်ကြွစွာ ပြောလိုက်ရာ နှောင်းမိက

အားပါးတရ ပြုံးလိုက်ပြီး

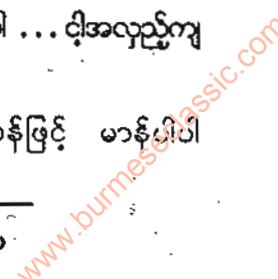
“အေး နှင်တော့ ဆင်နဲ့ဖက်ပြီး ကြီးလာတဲ့ကောင် ဆိုတော့ ဆင်ဖမ်းသမား၊ ပြီးတော့ ဆင်ပိုင်ရှင်လော်ပန်ကြီး ဖြစ်လာမှာပါ . . . ဒါပေမဲ့ နှင့်အဖေလိုတော့ အနီထောင်ပိုင်း သွားမိစေခဲ့နော်”

ဟု လက်ညှိုးလေးတစ်ချောင်းထောင်ကာ သတိပေး သလို ချစ်စဖွယ်ပြောလိုက်ရာ

ကျောင်းပိတ်သည့် တစ်နှစ်တစ်ခါ ပြန်လာတိုင်း ပို၍ပို၍ ထွားကာ လှလှလာသည့် သူငယ်ချင်း မလေး နှောင်းမိကို ငေးကြည့်လိုက်မိရင်းမှ

“စိတ်ချပါ နှောင်းမိ . . . ငါတို့မိသားစု ဆင်းရဲတွင်း နက်နေရတာဟာ ငါ့အဖေရဲ့ အရိုးစွဲအောင် ဝါသနာကြီးတဲ့ ထောင်းကစားကြောင့်ပါ . . . ငါ့အဖေဟာ တစ်သက်လုံး အသက်နဲ့ရင်းပြီး ဆင်သမားလုပ်ခဲ့ပေမယ့် လောက်လောက် ထားလား ဘာမှ အဖတ်တင် မကျန်ရစ်တာဟာ လေးကောင် ခုနိုင်း အနီထောင်ပိုင်းတွေမှာ ပျော်မွေ့ခဲ့လို့ပါ . . . ငါ့အလှည့်ကျ အဖေလိုမဖြစ်စေဘူး နှောင်းမိ”

ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ခိုင်မာသောဟန်ဖြင့် မာန်ပါပါ

ပြောလိုက်ရာ နှောင်းမိက ဂျေနေ၏ လန်းဆန်းသည့် တက်ကြွသော လှလင်ပျိုဟန်ပန်ကို သဘောကျစွာ ပြုံးကြည့်လိုက်ရင်း

“အေးပါ နင့်ကိုတော့ ငါယုံပါတယ် ဂျေနေ . . . ဒါထက် နင့်ရဲ့ဆင်ကလေးကို ငါ လိုက်ကြည့်ချင်တယ်ဟာ”

ဟု တောင်းဆိုသလိုပြောလိုက်ရာ ဂျေနေ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“လိုက်ကြည့်လေဟာ . . . သူ့ကို ခုတော့ ကြိုးတပ်ပြီး တူးခေါင်ကို စောင့်ခိုင်းထားရတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ကာ ဆင်တင်းကုတ်များရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့ရာ ဂျေနေ၏နံဘေးမှ နှောင်းမိ လိုက်ပါလာတော့၏။

သူတို့သည် လော်ပန်ကြီးတို့အိမ်ရှိရာ တောင်ကုန်းမြင့်ပေါ်မှ ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း ဆင်းလာပြီး ဆင်သမားမိသားစုများ နေထိုင်ရာ ဝဲအိမ်တန်းရှေ့မှ ဖြတ်လာစဉ်

“ဟဲ့ ဂျေနေ . . . နင့်ရဲ့ဆင်ကလေးကို နာမည်ပေးပြီးပြီလား”

ဟု နှောင်းမိက မေးလိုက်လေ၏။

“အေး သူ့ကို နတ်တော်လပြည့်နေ့ညမှာ ဖမ်းမိတာနဲ့

ပြည်လို့ နာမည်ပေးထားတယ် . . . ဘယ်နှယ်လဲ ကြိုက်လား”

ဟု ဂျေနေက သမင်လည်ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း လိုက်ရာ နှောင်းမိက ချစ်စဖွယ်ပြုံးလိုက်ရင်း

“အေး ကြိုက်တယ် . . . လပြည့်ဆိုတဲ့ နာမည်လေးက နာမည်ပေးထားတာပဲ . . . နင့်ရဲ့ဆင်ကလေးက ဝဝပြည့်ပြည့်လေးဆိုရင် ဝဝပြည့်ဆိုတဲ့ နာမည်လေးနဲ့ လိုက်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

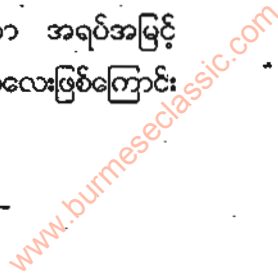
သူတို့သည် တကျီကျီ အော်မြည်လျက်ရှိသော ဆင်အော်သံများ၊ ထူးကြိုးတို့၏ တချွင်ချွင် တဂျောက်ဂျောက်

သံများ၊ ဆင်တင်းကုတ်မှ သစ်သားတိုင်ကြီးများကို နှောမောင်းတို့ဖြင့် တဘုတ်ဘုတ် ရိုက်ခတ်သံများ၊ ဆင်ခြေ

ပေါ်သို့ တဘုံးဘုံးတို့ကို ကြားရပြီးခဏဝယ် ကြခတ်ဝါးရုံကြီး၏ အသံနှင့် ဆင်တင်းကုတ်များကို တန်းစီပြီး တွေ့ရလေ၏။

အစွန်ဆုံးရှိ ဆင်တင်းကုတ်ထဲဝယ် ဂျေနေ၏ ဆင်ကလေးလပြည့် ရှိနေလေ၏။ လပြည့်မှာ အရပ်အမြင့်

မညီညီရှိပြီး ဝဝဖီးဖီးလေးနှင့် ချစ်စဖွယ်ဆင်ကလေးဖြစ်ကြောင်း သိ တွေ့ရလေ၏။

လပြည်၏ ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်းကိုလည်းကောင်း၊
နောက်ခြေနှစ်ချောင်းကိုလည်းကောင်း ပီနံကြီးကြီးတို့ဖြင့်
ပူးချည်ထားကာ ယင်းကြီး၏ အစရှည်တစ်ဘက်ကို ဆင်တင်
ကုတ်မှ သစ်သားတိုင်ကြီးဝယ် ချည်တုပ်ထားရာ ဆင်ကလေး
လပြည့်မှာ ဒေါသကြီးစွာ အော်လိုက် ရုန်းလိုက် ဖြစ်နေတော့၏။

“လပြည့် လပြည့် ညီလေးလပြည့် ဒေါသမကြီးပါနဲ့ကွာ
ရော့ ရော့ စား စား”

ဟု ဂျေနောက လပြည့်ကို ချော့မော့ပြောရင်း လပြည့်၏
ရှေ့မြေပြင်ပေါ်ဝယ် ငှက်ပျောဖက်ခင်းကာ ငှက်ပျောတုံးအလယ်
အသားဖြူဖြူနုနုလေးများနှင့် ဆားတို့ကို ပုံပေးလိုက်လေ၏။
ဆင်များ လွန်စွာကြိုက်နှစ်သက်သည့် အစားအစာများ
ဖြစ်သော်လည်း လပြည့်မှာ အစာစားရန် ငြင်းပယ်ပြီး တဝန်းဝန်း
တခိုင်းခိုင်းဖြင့် ဒေါသကြီး စိတ်ကျဉ်းကျပ်စွာ ရုန်းကန်လျက်သာ
ရှိလေ၏။

“ဂျေနော မင်းရဲ့လပြည်က ဒေါသတော်တော်
ကြီးတယ်ကွ . . . သူ့ရုန်းလွန်းလို့ ရှေ့ခြေနဲ့လည်ပင်းတွေမှာ
ကြီးနဲ့ပွန်းပြီး ဒဏ်ရာတွေရနေပြီ”

ဟု တူးခေါင်က စိတ်ပျက်စွာပြောလိုက်ရာ

“ဟုတ်တယ် ဂျေနော . . . နှင့်ဆင်ကလေးက အတော်
နိုင်းသေးတယ်ဟ . . . ဒေါသလည်း တအားကြီးပုံရတယ်၊
သူ့အဲလို ဆက်တိုက်ရုန်းကန်နေရင် ဒဏ်ရာကြီးကြီးကျယ်ကျယ်
ဆွ ရကုန်လိမ့်မယ် . . . နင် သူ့ကို ရအောင်ချော့မှဖြစ်မယ်
ဂျေနော”

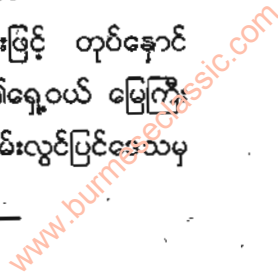
ဟု နှောင်းမိကပြောလိုက်ပြီး

“မဝေ့ဂျစ်ကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာ တောထဲက
ဆင်ရိုင်းကို ဖမ်းနိုင်ရုံတင်မကဘူး ဖမ်းမိတဲ့ဆင်ရိုင်းကို ဆင်ယဉ်
ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်ရတယ်တဲ့ ဂျေနော . . . ငါ့အဖေ ဆင်သမား
ဆွကို ပြောတာ ငါကြားဖူးတယ် . . . နင် မဝေ့ဂျစ်ကောင်း
တစ်ယောက်ဖြစ်ချင်ရင် လပြည့်ကို ရအောင်ချော့ပေတော့”

ဟု နှောင်းမိက တိုက်တွန်းပြောကြားလိုက်ရာ ဂျေနောက
နှောင်းမိကို လှည့်ကြည့်လိုက်ကာ

“ကောင်းပြီ နှောင်းမိ . . . ငါဟာ မဝေ့ဂျစ်ကောင်း
တစ်ယောက် ဟုတ်မဟုတ် နှင်တွေ့စေရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက် ကြိုးများဖြင့် တုပ်နှောင်
ခြင်း ခံနေရသော ဆင်ကလေးလပြည့်၏ရှေ့ဝယ် မြေကြီး
ပေါ် ဖင်ချထိုင်လိုက်ကာ ဟူးကောင်းချိုင့်ဝှမ်းလွင်ပြင်အသမာ

ဝါရင့်ဆင်ဖမ်းသမားကြီးများ၏ လက်သုံးဆင်ချော့တေးကို ရင်ထဲမှလာသော အသံဖြင့် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဆွဲဆွင်ငင် စတင်သီဆိုလိုက်လေ၏။

တောကြီးမျက်မည်းအတွင်းရှိ ဆင်စခန်းမှ ဆွတ်ပျံ့ ဖွယ်သော ဆင်ချော့တေးသံမှာ ထူးခြားသည့် ဂီတသံစဉ်တစ်ခု အဖြစ် ငြိမ်ငြိမ်ညောင်းညောင်း ထွက်ပေါ်လာရာ ယင်းတေး သီချင်းမှ ကရုဏာသံသည် ဝန်းကျင်အနှံ့သို့ လွင့်ပျံ့ရိုက်ခတ် သွားလေ၏။

“ဂေါ်ဘိုင် ဂေါ်ဘိုင် *** မိုင်အေး *** ဂေါ်ဘိုင်
ဂေါ်ဘိုင်လေး *** မိုင်အေး *** ဂေါ်ဘိုင် ***
ဂေါ်ဘိုင် *** ဂေါ်ဘိုင် *** ဘာဘူ *** ဂေါ်ဘိုင်
ဂေါ်ဘိုင်လေး *** ဘာဘူ *** ဂေါ်ဘိုင်လေး ***
အေးဂယ် *** အေးနိုင် *** ဂျုတ်ဂမ်ကဲနဆယ်
ဂျုတ်ဂမ်ကဲနဆယ် *** မိုင်အေး *** ဂေါ်ဘိုင်***
အာဂရစ်ဂျာအေး *** အာဂရစ်ဂျာလေး *** အာဂရစ်
ဂျာလေး *** အာဂရစ် *** အာစတေး ***
အာစတေး *** ”

အာသံဘာသာစကား ဆင်ချော့တေးကို ဂျေနေတ်

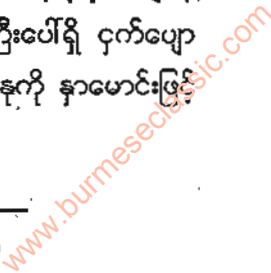
ဆွဲဆွင်ငင် သီဆိုလိုက်ရာ ဝန်းဒိုင်းကြွကာ ဒေါသပုန်ထနေသော ဆင်ကလေးလပြည့်မှာ ငြိမ်ကျသွားပြီး ဂျေနေတ်၏ နှုတ်ဖျားမှ ထွက်လာသည့် တေးသံကို နားစွင့်နေလေ၏။

ကရုဏာရသသံပါသော ဆင်ချော့တေးသံကြောင့် လပြည့်၏ ရင်ဝယ် မုန်တိုင်းထန်နေသော ဒေါသမာန်တို့က ထပြည်းဖြည်း လျော့ကျလာကာ စောစောကလို ရုန်းကန်ခြင်း ခြေတော့ဘဲ ငြိမ်ကျသွားတော့၏။

ဂျေနေတ်က ဆင်ချော့တေးကို အခေါက်ခေါက်အခါခါ သီဆိုပြီးနောက် ထိုင်ရာမှထကာ လပြည့်၏အနီးသို့ တိုးကပ် သွားပြီး

“လပြည့် ညီလေး ဂေါ်ဘိုင် အာစတေး အာစတေး၊ ဒေါသကို ဖြည်းဖြည်းလျော့ပါကွာ . . . ဒေါသလျော့ပြီး ငှက်ပျောသားနုနုလေးကို စားနော် . . . စား ညီလေး စား”

ဟု ချော့ပြောလေရာ လပြည့်မှာ သူ၏နာမောင်းကို ထရမ်းရမ်း၊ နားရွက်တွေ တလှုပ်လှုပ် လုပ်နေရာမှ ကျီခနဲ ထစ်ချက်အော်လိုက်ပြီးနော် သူ၏ရှေ့ မြေကြီးပေါ်ရှိ ငှက်ပျော ဇက်ပေါ်မှ ငှက်ပျောတုံးအလယ်သား ဖြူဖြူနုနုကို နာမောင်းဖြင့် တောက်စားစ ပြုလေ၏။

ထိုအခါ ဂျေနေော်က နှောင်းမိအား လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး
“ကဲ နှောင်းမိ ဆင်ရိုင်းကိုယဉ်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့ပြီ
ငါဟာ မဂ္ဂေဂျစ်ကောင်းတစ်ယောက် ဟုတ်ပါတယ်နော်”

ဟု ခပ်ပြုံးပြုံးမေးလိုက်ရာ နှောင်းမိက မျက်စောင်းလေး
ခဲလိုက်ပြီး

“ဟုတ်ပါတယ်တဲ့ရှင် . . . ရှင်ဟာ မဂ္ဂေဂျစ်ကောင်း
တစ်ယောက်ပီသမှန်း နှောင်းမိ သိပါပြီတဲ့ ကဲ”

ဟု ပြုံးမူမူလေး ပြောလိုက်လျက်မှ

“နင့်ကိုတော့ ငါ တကယ့်ကို ချီးကျူးမိပါ့မဲ့
ဂျေနေော်ရယ်”

ဟု ခါးနွဲ့နွဲ့ကို လက်ကလေးနှစ်ဖက်ထောက်ရင်း
ခေါင်းလေးငဲ့ကာ ပြောနေစဉ် ဇော်လူဆိုသော လူငယ်ထွားထွား

တစ်ဦးက မဲပြုံးပြုံးလျက် သူတို့၏အနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။
ဇော်လူမှာ လော်ပန်ကြီးတစ်ဦး၏ သားဖြစ်ပြီး သူ့ဖခင်

လော်ပန်ကြီး ဦးခမ်းဇော်ပိုင် ဆင်စခန်းမှာ ဟူးကောင်းမြို့နှင့်
နယ်မြေတစ်ကြောတည်းမှာရှိသည့် မိုင်းခွန်းရွာကြီးအနီးမှ

သစ်တောအုပ်ထဲတွင် ရှိလေ၏။
လော်ပန်ကြီး ဦးခမ်းဇော်နှင့် လော်ပန်ကြီး ဦးခမ်းဝဏ္ဏ

ဦးမှာ စီးပွားပြိုင်ဘက်များ ဖြစ်သော်လည်း ချမ်းသာသော
ဆော်ပန်အချင်းချင်းမို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ

ဆတ်ကာ မိတ်ဖွဲ့ထားကြရာ ဦးခမ်းဇော်၏သား ဇော်လူမှာ
ဦးခမ်းဇော်ပေးလိုက်သော လက်ဆောင်ပစ္စည်းတို့နှင့်အတူ

ဆင်တစ်စီးဖြင့် ဟူးကောင်းမြို့သို့ ရောက်ရောက်လာတတ်ပြီး
ဦးခမ်းဝဏ္ဏ၏ တောထဲမှ ဆင်စခန်းအထိ လာရောက်

လည်ပတ်ကာ သူ့ဖခင်၏ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာတို့ကို ဦးခမ်းဝဏ္ဏထံ
အပ်လျက် ဦးခမ်းဝဏ္ဏ၏ အထူးဧည့်သည်တော်အဖြစ်

တစ်ပတ်ဆယ်ရက် စသည်ဖြင့် နေလေ့ရှိလေ၏။
ဇော်လူမှာ အသက်အားဖြင့် ဆယ်ကိုးနှစ်ဆယ်ခန့်

မျှ ထွားကျိုင်းသန်မာသူတစ်ဦးဖြစ်ကာ သူသည်လည်း သူတို့
ဆင်စခန်း၏ ဆင်ဦးစီးကောင်း မဂ္ဂေဂျစ်ကောင်းတစ်ဦးဖြစ်လေ၏။

သူသည် ဤဆင်စခန်းသို့ သုံးလေးခေါက် ရောက်ဖူး
သဖြင့် ဤဆင်စခန်းမှ ဆင်ဦးစီးများ ဆင်လုပ်သားများနှင့်

အနီးကျွမ်းဝင်လျက်ရှိပြီး ဖြစ်ပေ၏။
ဇော်လူသည် အပျိုဖော်ဝင်စဖြစ်ကာ သွေးသား

ပြောင်လဲလျက် အလှသွေးကြွယ်နေပြီဖြစ်သော နှောင်းမိလေးကို
အနီးလိုသဖြင့် နှောင်းမိ ကျောင်းရက်ရှည်ပိတ်သည့် ကာလဝယ်

www.burmeseclassic.com

လက်ဆောင်ပစ္စည်း တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ဖြင့် အရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် နှောင်းမိမှာ ရွှေညှော်သည်ဖြစ်သော သူ့က ရုမစိုက်ဘဲ ဘာမဟုတ်သည့် ဆင်းရဲသား ဆင်သမားလေး ဂျေနေန်အား အလေးဂရုပြုနေသည်ကို နှောင်းမိတို့ အိမ်ပေါ်ထပ် ဝရန်တာမှ လှမ်းတွေ့သဖြင့် ကွဲမြဲတိုကာ နောက်လိုက်လာပြီး ဂျေနေန်အား နှောင်းမိက ချီးကျူးစကား ဆိုသည်ကို မနာလို မရှုစိမ့် အဖြစ်ကြီးဖြစ်ကာ နေလေ၏။

သို့ကြောင့် ဇော်လူသည် သရော်ပြုံး ပြုံးလိုက်ကာ ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်ပြီးမှ

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း နို့နဲ့တောင်မစင်သေးထင် အမိနောက်လိုက် ဆင်ကလေးတစ်ကောင်ကို ဖမ်းမိလာရုံ ဂျေနေန်ကို အထင်ကြီးမနေစမ်းပါနဲ့ နှောင်းမိ”

“တို့ရဲ့ မိုင်းခွန်းဆင်စခန်းမှာ တို့ဖမ်းထားတဲ့ ဆင်ကြီး သုံးကောင်တိတိရှိတယ် ... အားလုံး စွယ်စုံဆင်နဲ့ ဟိုင်းဆင်ကြီးတွေချည်းပဲ ... နှောင်းမိ အလည်အပတ်အဖြစ် လိုက်ကြည့်ပါလား ... တို့ကတော့ ခြင်ဖမ်းသလို ဖမ်းရတာသိပ်လွယ်ထင် ဆင်ပေါက်စနလေးတွေ ဖမ်းတာမျိုးတော့ ဝါသနာမပါဘူး”

နှောင်းမိရေ ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

ဟု လှောင်ပြောင်ရယ်မောရင်းမှ ဂျေနေန်အား စောင်းမြောင်းနှိမ်ချ ပြောဆိုလိုက်ရာ ဂျေနေန်က ဇော်လူကို တစ်ချက်သာလှည့်ကြည့်ပြီး ဘာမှမပြောသော်လည်း တူးခေါင်က လပြည့်သောက်ရန် ရေထည့်ထားသည့် သစ်သားစည်ပြတ်ကို လပြည့်၏ရှေ့ဝယ် ချပေးရင်းမှ

“ဆင်ဖမ်းတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုတောဆင်ရိုင်းကိုပဲ ဖမ်းဖမ်း ခြင်ဖမ်းသလောက်တော့ မလွယ်ဘူး ကိုဇော်လူ၊ ကျုပ်တို့က ဆင်ပေါက်ကလေး ဖမ်းတယ်ဆိုပေမယ့် တောဆင်ရိုင်းအုပ်ထဲ ဝင်ဖမ်းခဲ့တာပါ ... နောက်ပြီး ဂျေနေန်ကလည်း စွယ်စုံဆင်ကြီးတွေ ဟိုင်းဆင်တွေကို ဆက်ပြီး ဖမ်းပြုပြီးမှာပါဗျ”

ဟု ဂျေနေန်ဘက်မှ မခံချင်သံဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ဇော်လူက တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်ပြီး

“ဟား ဟား ဟား ကြိုးစားလိုက်ပါဦးကွာ ကြိုးစား လိုက်ပါဦး နောက်ဆယ်နှစ်လောက်”

“ဟော ဟိုမှာကြည့်စမ်း ငါ့ရဲ့လက်စွဲတော် စွယ်နက်၊ ဂျေနေန် မင်း ငါ့ရဲ့စွယ်နက်ကို ယှဉ်နိုင်တဲ့ဆင်မျိုး ရှာထား

ကြားလား ... ငါက မင်းတို့ဟူးကောင်းဆင်ဖြူငွေမှာ စွယ်နက်နဲ့
လာပြိုင်မှာ ... မင်းတို့ ဟူးကောင်းကဆင်တွေ ငါ့စွယ်နက်ကို
မယှဉ်နိုင်စေရဘူး ဟား ဟား ဟား”

ဟု အော်ရယ်လိုက်ပြီးနောက်

“စွယ်နက် စွယ်နက်”ဟု သူ့ဆင်ကြီးကို လှမ်းခေါ်
လိုက်ရာ စွယ်စုံဆင်ကြီး စွယ်နက်မှာ ဆင်တင်းကုတ်တို့၏ရှေ့မှ
ခပ်တွေတွေရပ်လျက်ရှိရာမှ သူ့သခင်ရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက်
လှမ်းလာလေ၏။

စွယ်နက်မှာ စွယ်စုံဆင်ပျိုတစ်ကောင်ဖြစ်ပြီး အရပ်
အမြင့် ရှစ်ပေခန့်ရှိရာ သူ၏အသက်အရွယ်နှင့်စာလျှင် ထွားကျွင်း
မြင့်မားသော အာရှဆင်တစ်ကောင်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။ အားအင်
ခွန်အားပြည့်ဖြိုးလျက် ပေါ့ပါးသွက်လက်ကာ လန်းဆန်းတက်ကြွ
နေဟန်ရှိသော စွယ်နက်၏ဟန်ပန်က ငှက်အသွင် ပျံကြွ
မတတ်သော်(စ်)ဟု တင်စားရမလို နတ်မြင်းပျံနယ် မြူးကြားကြား
အသွင်ဆောင်နေ၏။

ငါးပေစီခန့် ရှည်လျားကော့ပျံလျက်ရှိသော လှပသည့်
အစွယ်နှစ်ချောင်းကလည်း စွယ်နက်ကို မာန်တက်စေသည်ထင်
ဖြူသောအဆင်းရှိသည့် အစွယ်တို့ဝယ် ဝါရွှေရောင်ပါးပါးစွက်ပြီး

ဆင်စွယ်ရောင်စစ်စစ် တောက်လက်နေကာ ထူးထူးခြားခြားပင်
အစွယ်တို့၏အရင်း၌ တစ်ခိုက်ခန့် အနက်ရောင်အရစ် ပါရှိလေ
သဖြင့် စွယ်နက်ဟု အမည်ကမ္မည်းတွင်ခြင်း ဖြစ်ချိမ့်မည်။

ဟူးကောင်းဒေသမှ ဆင်ယဉ်တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း
ထူးကြီးခတ်ထားခြင်း မရှိရာ စွယ်နက်က သူ၏ တုတ်ခိုင်
သန်စွမ်းလှသည့် ခြေထောက်တို့ကို လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ
လှုပ်ရှားရင်း သခင်ဖြစ်သူ ဇော်လူ၏အနီးသို့ ရောက်ရှိလာ
လေ၏။

ဇော်လူက ဟူးကောင်းဆင်များ နားလည်သည့် အာသံ
တောင်းဖြင့်

“ဘတ်ဆမ်း ဘတ်ဆမ်း (ဝပ်ပါ ဝပ်ပါ)”ဟု အမိန့်
ဆေးလိုက်ရာ စွယ်နက်က သခင်၏နံဘေးဝယ် ဒူးများညွှတ်ကာ
ဝပ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဇော်လူက စွယ်နက်၏ကျောပေါ်သို့ ပေါ့ပါးစွာ
ထုတ်လိုက်ပြီး

“မိုင်း မိုင်း မိုင်း (ထ ရပ် ရပ်)”ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ
စွယ်နက်က ဝပ်နေရာမှ ထလိုက်တော့၏။

စွယ်နက်၏ ဦးကင်းနောက်ဝယ် အကျအန

ထိုင်ပြီးနောက် ဇော်လူသည် ဂျေနေအား ခပ်ပြုံးပြုံး လှည့်ကြည့်လိုက်ရာမှ

“ဟေ့ ဂျေနေ ငါ့ရဲ့စွယ်နက်က မိုင်းခွန်းတစ်ဝိုက်မှာတော့ ယှဉ်နိုင်တဲ့ဆင် မရှိသလောက် ဖြစ်နေပြီနော် . . . လာမယ့်နှစ်ဆို မင်းတို့ဟူးကောင်းအထိပါ စွယ်နက်က နယ်ပယ်ချဲ့ထွင် စိုးမိုးတော့မှာကွ သိလား . . . မင်းနဲ့ မင်းရဲ့ဆင်ပါဖွား ငါတို့ကိုမှီဖို့ ကြိုးစားထား ကြားလား”

ဟု ရိသဲ့လှောင်ပြောင်စကားကို ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်ပြီး နှောင်းမိဘက်သို့ အကြည့်ကိုရွှေ့ကာ လက်တစ်ဖက် မြှောက်ပြလိုက်ရင်း

“နှောင်းမိ စွယ်နက်နဲ့ သစ်ခွဲစရာရှိသေးလို့ မိုင်းခွန်းကို ပြန်ဦးမယ် . . . နောက်တစ်ခါလာမှ နှောင်းမိဖို့ သစ်ခွဲပန်းလှလှလေးတွေ တောနက်ထဲက ရူးလာခဲ့မယ် သိလား . . . သွားပြီ နှောင်းမိလေးရေ”

ဟု ဗြိတိတီမျက်နှာဖြင့် နှုတ်ဆက်စကားဆိုလိုက်ရာ နှောင်းမိက မျက်စောင်းလေးထိုးကာ နှုတ်ခမ်းလှလှလေးဆီ မဲ့ပြလိုက်လေ၏။ နှောင်းမိ၏ ကလေးဆန်သော အမူအရာကြည့်ကာ ဇော်လူမှာ တဟင်းဟင်းရယ်လျက်မှ

“အဂစ် အဂစ် (သွား သွားတော့)”ဟု သူ၏ဆင်ကြီး စွယ်နက်အား အမိန့်ပေးကာ လော်ပန်ကြီး၏အိမ်ရှိရာ တောင်ကုန်းပေါ် တက်သွားတော့၏။

“ဟွန်း သိပ်မုန်းဖို့ကောင်းတာပဲ . . . သူ့ကိုယ်သူ အော်လိုက်ကျနေတာပဲ . . . ဂျေနေကိုလည်း နှိမ်လိုက်တာ”

ဟု နှုတ်ခမ်းလေးစု ခါးလေးထောက်ပြီး နှောင်းမိက ဇော်လူကို မကျေမချမ်း ပွစိပွစိ ပြောနေရာ ဂျေနေက ပြုံးလိုက်ပြီး

“သူ့ဘာသာ ပြောချင်ရာပြောပါစေ နှောင်းမိရယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက နင့်အဖေရဲ့ အထူးညွှန်သည် မဟုတ်လား၊ ငါတော့ မိုင်းခွန်းနယ်မှာ လော်ပန်ကြီးဖြစ်လာမယ့်သူ၊ သူ့ကို နင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံသင့်တယ် နှောင်းမိ၊ သူ့နှုတ်ဆက်သွားတာကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြန်နှုတ်ဆက်သင့်တယ်”

ဟု လူကြီးသူမဟန်ပန်မျိုးဖြင့် ဂျေနေက ဖျောင်းဖျောင်းအားဆိုလိုက်ရာ နှောင်းမိက မျက်မှောင်ကို အတွန်းချိုးထားရင်း ဂျေနေကိုပါ မျက်စောင်းခဲ့လိုက်ကာ

“အောင်မာ ငါ့ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို ကောင်းကောင်း

မွန်မွန် နှုတ်ဆက်ရမှာလဲ . . . အလကားလူ သူ့ကိုယ်သူ သိပ်အထင်ကြီးနေတဲ့သူ . . . သူ့ကိုယ်သူ လော်ပန်ကြီးရဲ့သား ဆိုပြီး အခြောက်တိုင် ဘဝင်မြင့်နေတာ . . . သူ အဖေကို ပြောနေတဲ့စကားတွေ ကြားရကတည်းက ငါက သူ့ကို အမြင်ကပ်နေတာဟု သိလား”

ဟု မဲ့ရွဲပြောလိုက်ရာ ဂျေနေက နှောင်းမိ၏ ဒေါပု နေဟန်လေးကို သဘောကျစွာ ပြုံးကြည့်နေရင်းမှ

“သူက ဘာတွေများ ပြောလို့ နင်က အမြင်ကပ်ရ တာလဲဟ”

ဟု စကားထောက်ပြီး မေးလိုက်ရာ နှောင်းမိက သူမ၏ တော့ဟဲယား ဆံပင်လေးကို ခါယမ်းလိုက်ရင်း

“ဘုံဘေးဘားမား သစ်ကုမ္ပဏီက သူတို့ဆင်စခန်းက သွင်းတဲ့ သစ်တွေကို သိပ်သဘောကျတာပဲတဲ့လေ . . . ကျွန်းတွေ ပျဉ်းကတိုးတွေအပြင် သစ်မွှေးတွေပါ သွင်းနိုင်လို့ သစ်တော အရေးပိုင်ကတောင် ချီးကျူးသတဲ့လေ . . . နောက်ဆို သစ်တော ဌာနက ဆင်ဖမ်းလိုင်စင်ရှိမှ ဆင်ဖမ်းခွင့်ပေးတော့မှာတဲ့ သူ့အဖေ လော်ပန်ကြီး ထောက်ခံတဲ့သူမှ ဆင်ဖမ်းခွင့်ရှိမှာတဲ့လေ”

“ဒါကြောင့် ငါ့အဖေက ဗြိတိသျှအရာရှိကြီးတွေနဲ့

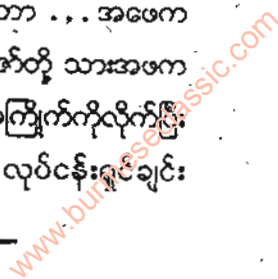
မလဲနံ့ပသင့်တဲ့ သူ့ရဲ့အဖေနဲ့ သင့်အောင်ပေါင်းထားသင့်တယ် ဘာညာနဲ့ စုံနေတာပဲ . . . သူပြောတဲ့စကားမှန်သမျှဟာ သူတို့သားအဖ ဘယ်လောက်တော်ကြောင်း၊ ဗြိတိသျှအရာရှိ ကြီးကြီးက စတာတွေကို ဘယ်လိုပိုင်ကြောင်း၊ သူတို့ကိုယ် သူတို့ အမှန်းတင်ပြီး ငါ့အဖေကိုရော အဖေရဲ့ ဆင်စခန်းကိုရော နှိမ်ချသလိုလို ဖော်ကားသလိုလို ပြောတာဟု . . . ဒါကြောင့် ငါ အမြင်ကပ်တာ”

ဟု နှောင်းမိက ဒေါမာန်ပါပါလေးဖြင့် ပြောရာ တူးခေါင်က လပြည့်စားဖို့ ငှက်ပျောဖက်ပေါ်သို့ ငှက်ပျောတုံး အလယ်သားနုလေးများ ထပ်ထည့်ပေးရင်းမှ

“သူက အဲဒီလို သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဆန်းတင်ပြီးပြောတော့ နင့်အဖေ လော်ပန်ကြီးက ဘာမှပြန်မပြောဘူးလား”

ဟု မခံချင်သဖြင့် မေးလိုက်လေ၏။

“အဖေက ဘာမှမပြောဘူး . . . သူ့ဆေးတံကြီး သူ့ဖွားပြီး အဲဒီလူပြောသမျှ ငြိမ်နားထောင်နေတာ . . . အဖေက ဘယ်ခါကတော့ ငါ့ကိုပြောဖူးပါတယ် . . . ခမ်းဖော်တို့ သားအဖက ညီတယ်တဲ့ . . . မျက်နှာဖြူအရာရှိတွေရဲ့ အကြိုက်ကိုလိုက်ပြီး ဆတ်ဆတ်တတ်တတ်တဲ့ . . . ဒါကြောင့် လုပ်ငန်းရှင်ချင်း

လော်ပန်ချင်းယှဉ်ရင် ဗြိတိသျှတွေက ဦးခမ်းဇော်ကို ဦးစားပေးလေ့ ရှိတယ်တဲ့ . . . ဦးခမ်းဇော်က သူနဲ့မတည့်တဲ့သူဆို ဗြိတိသျှ အစိုးရကို တော်လှန်ပုန်ကန်နေတဲ့အဖွဲ့တွေနဲ့ ပူးပေါင်းတဲ့သူ သူလျှိုဆိုပြီး ဗြိတိသျှအရာရှိတွေဆီ လက်တို့သတင်းပေးတတ် တယ်တဲ့ . . . ဒါကြောင့် အဖေက မချစ်သော်လည်း အောင်ကာနမ်းဆိုသလို ဦးခမ်းဇော်တို့နဲ့ အလိုက်အထိုက် ပေါင်းနေရတာတဲ့ . . . ပြောဖူးတယ်”

ဟု ရှင်းပြလိုက်ရာ တူးခေါင်က သူ့နဖူး သူ့လက်ဖဝါးဖြင့် ရိုက်ရင်း

“ဟာ ဒါဆို ငါတို့ရဲ့ လော်ပန်ကြီးကိုယ်တိုင်က ဇော်လူတို့သားအဖကို ကြောက်နေရသလိုပါပဲလား . . . ဒီအတိုင်းဆို ဇော်လူတို့သားအဖဟာ မိုင်းခွန်းတင်မကဘဲ ငါတို့ ဟူးကောင်းဒေသ တစ်ခွင်လုံးကိုပါ လွှမ်းမိုးခိုလ်ကျတော့မှာ ပါလား”

ဟု မခံချိမခံသာ အသံကြီးဖြင့် ပြောလိုက်ပြီးနောက် “ဒါကြောင့် ဇော်လူက လူပါးဝစကားတွေ ပြောနေတာ ကိုးကွ . . . တောက် ငါတို့ရဲ့ ဟူးကောင်းဆင်စခန်းကို ညှဉ်သည် လာလုပ်ပြီး အိမ်ရှင်တွေကို ဖော်ကားသွားရတယ်လို့ကွာ”

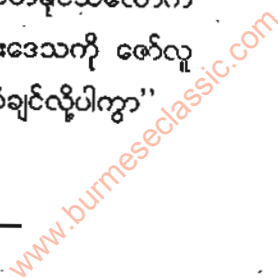
ဟု စိတ်ဆတ်သူပီပီ ဒေါသသံဖြင့် တချစ် ဆောက်တောက် ပြောနေရာ ဂျေနော်က ပြုံးလိုက်ပြီး

“တူးခေါင် နေစမ်းပါကွာ . . . သူ ဘယ်လောက်အထိ ဆက်မထောင်နိုင်ပြီး လူပါးဝနိုင်မလဲ စောင့်ကြည့်လိုက်စမ်းပါကွာ၊ ငါက သူတို့လို မျက်နှာဖြူအရာရှိကြီးတွေအနား ကပ်ပြီး စားနိုင်ဘူး . . . သူတို့လိုလည်း ပိုက်ဆံမရှိဘူး . . . ဒါပေမဲ့ ငါ့ရဲ့ သတ္တိစွမ်းရည်နဲ့ တစ်နေ့မှာ ဇော်လူကို ယှဉ်ပြိုင် အနိုင်ယူပြမယ် တူးခေါင် . . . ဟောဒီ လပြည့်ကို အားကောင်း ဆောင်းသံနံ ဆင်ယူတစ်ကောင်ဖြစ်လာအောင် သေချာမွေးမြူပြီး ငါ ဇော်လူကို ယှဉ်ပြိုင်အနိုင်ယူပြမယ်”

ဟု အားမာန်အပြည့်ဖြင့် ပြောလိုက်ရာ တူးခေါင်က အားရသဘောကျလှစွာဖြင့် ဂျေနော်၏ပခုံးကို လက်ဖဝါး ထပ်ဖက်ဖြင့် ဖြန်းခနဲရိုက်လိုက်ပြီး

“ဒါမှ ဂျေနော်ကွ . . . မင်း အစွမ်းကုန် ကြိုးစား ငိုက်စမ်းပါ ဂျေနော် . . . ငါလည်း တတ်နိုင်သလောက် ငါ့ကို ဝိုင်းကူပါမယ် . . . ငါတို့ ဟူးကောင်းဒေသကို ဇော်လူ တို့နဲ့ လွှမ်းမိုးဖော်ကားတာတော့ ငါ မခံချင်လို့ပါကွာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

နောင်မိကလည်း ဂျေနေ၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်က
သုဝါ ဖောဖယောင်းနယ် နူးညံ့လှပ သွယ်ပျောင်းသော
လက်ကလေးတစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး

“ဟုတ်တယ် ဂျေနေ ... နင့်မှာ ပိုက်ဆံမရှိပေမယ့်
အစွမ်းအစနဲ့ သတ္တိရှိပါတယ်ဟာ ... နင် တစ်နေ့ ဇော်လူ့
ယှဉ်ပြိုင်ပြီး နိုင်အောင်လုပ်စမ်းပါ ... ငါသာ ယောက်ျားလေး
ကျားကုပ်ကျားခဲ ကြိုးစားပြီး ဇော်လူ့ကို ဦးချိုးပစ်မှာပဲ ...
ခုတော့ မိန်းကလေးဖြစ်နေလို့ ငါ့ရဲ့သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ နင့်ကို
အားပေးနေရတာဟာ ... နင့်မှာ အကူအညီလိုရင်လည်း
ပြော သိလား ... ငါ ကူညီနိုင်သရွေ့ ကူညီမယ် ဂျေနေ”

ဟု လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ပြောကာ အားပေးလိုက်ရာ
ဂျေနေက နှောင်းမိ၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး

“နှောင်းမိ နင့်အဖေ လော်ပန်ကြီးကို ပြောပေးစမ်း
ပါဟာ သစ်တောဌာနက ဆင်ဖမ်းလိုင်စင်ရှိသူမှ ဆင်ဖမ်းခွင့်
ပေးတော့မယ်ဆိုရင် ငါ လိုင်စင်ရအောင် လုပ်ပေးပါလို့ နင့်အဖေ
လော်ပန်ကြီးကို ပြောပေးပါဟာ”

ဟု တောင်းပန်သလိုပြောလိုက်ရာ နှောင်းမိက အားထပ်
တရ ပြုံးလိုက်ကာ

“ဟာ အဲဒါကတော့ စိတ်ချ ... နင် ဆင်ဖမ်းလိုင်စင်
ရအောင် ငါ အဖေ့ကို ပြောပေးမယ် ... နင်ဟာ ဒီ
ဟူးကောင်းဆင်စခန်းရဲ့ အတော်ဆုံး ဆင်ဖမ်းသမား မဂ္ဂေဂျစ်
ဖြစ်စေရမယ်”

ဟု လှိုက်လဲ့အားပါစွာ ပြောလိုက်ရာ ဂျေနေက
နှောင်းမိ၏ မျက်နှာလှလှလေးကို ကျေးဇူးတင်စွာ ရှုန်းရှုန်းစားစား
ကြည့်လိုက်ကာ

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ နှောင်းမိ ... ငါတော့ နင့်လို
သူငယ်ချင်းမျိုး ရထားတာ သိပ်ကံကောင်းတာပဲ ... ငါ
နင်တို့ ဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်အောင် ဒီနေ့ကစပြီး အားခွန်
အပြည့်နဲ့ ကြိုးစားတော့မယ်ဟာ”

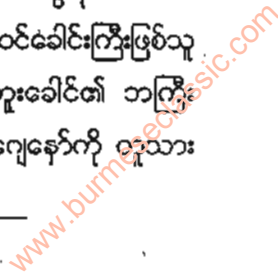
ဟု အားတက်ရွှင်လန်းစွာ ပြောလိုက်ပါတော့သတည်း။

❖ အမှန်းအသချေ ❖

ဂျေနော်မှာ နေ့ဘက်၌ ဆင်ကြီးမိုးယံကို ဦးစီးပြီး
အခြားသော သစ်ဆွဲဆင်များနှင့်အတူ တောင်ကြော၏တစ်ဘက်ရှိ
သစ်ခုတ်ကွက်မှ ခုတ်လှဲထားပြီးသား သစ်လုံးကြီးများကို
သစ်လှောင်စခန်းအရောက် တစ်နေ့ကုန် သစ်ဆွဲရလေ၏။

ညဘက်အရောက်ဝယ် ဂျေနော်မှာ ဆင်ခေါင်းကြီးဖြစ်သူ
တောလုံ၏အိမ်မှာ ညလိုက်အိပ်ရလေ၏။ တူးခေါင်၏ ဘကြီး
ဘာသူ ဆင်ခေါင်းကြီး ဦးတာလုံကလည်း ဂျေနော်ကို ဝူသား

အရင်းကဲ့သို့ ခင်မင်နေသူဖြစ်၏။

ဦးတာလုံမှာ ဆင်သမားလုပ်သက် အနှစ်လေးဆယ် ကျော်ပြီဖြစ်ကာ သူ့ဝယ် သားမရှိဘဲ သမီးနှစ်ယောက်သာ ရှိလေ၏။ သူ၏သမီးများမှာ အရွယ်ရောက်ပြီး ဟူးကောင်းမြို့ ပေါ်မှ ခြံသမားများနှင့် အိမ်ထောင်ရက်သားကျကာ မြို့ပေါ်မှာပင် နေသဖြင့် ဆင်စခန်းမှ သူတို့၏ သစ်လုံးအိမ်လေးဝယ် ဇနီး ဒေါ်မူးဆီနှင့် နှစ်ဦးတည်း အေးချမ်းစွာ နေထိုင်နေသူဖြစ်လေ၏။

တစ်ညသ၌ သစ်လုံးအိမ်လေးထဲတွင် မီးလင်းဖိုဝယ် မီးလှုံရင်း ဆင်ခေါင်းကြီး ဦးတာလုံမှာ အိမ်တိုင်တစ်တိုင်ကို မှီကာ ဝါးဆေးတံကြီးကို ဖွာနေရာမှ

“ဂျေနော် မင်းရဲ့ဆင်ကလေး အတော် ယဉ်လာပြီ လားကွ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ဂျေနော်က ဒေါ်မူးဆီ နှမ်းဆီဆမ်းပေးထားသော ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်ကို ဝါးနေရင်းမှ

“ကျွန်တော် ဆင်ချောတေးကို မနက်တိုင်းရော ညနေတိုင်းပါ ဆိုဆိုပေးပြီး ချောချောပေးလို့ ခုဆို အတော် ယဉ်နေပြီ ဦးလေးလုံ ... သူ့ရဲ့ဒဏ်ရာတွေကိုလည်း ဆေးရည်

သိမ်းပေးလို့ သက်သာပျောက်ကင်းသွားပြီး ကျွန်တော့်ကိုလည်း အတော် ခင်လာပုံရတယ် ... ဒါပေမဲ့ သိပ်စိတ်မချရသေးလို့ ဆွဲခြေနှစ်ချောင်းကိုတော့ ကြိုးတုပ်ထားတုန်းပဲ”

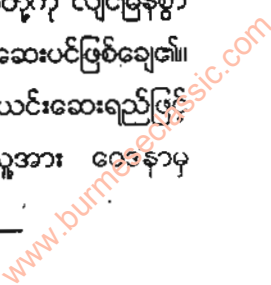
ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

လပြည့်မှာ သူ့ကို ဖမ်းမိစဉ်မှစ၍ ဆင်တင်းကုတ်ထဲဝယ် ကြိုးတုပ်ထားရစဉ် အရိုင်းစိတ်ဖြင့် ဒေါသတကြီး ရုန်းကန်ခဲ့ရာ သူ၏ ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်းနှင့် လည်ပင်းအောက်တို့ဝယ် ကြိုးပွန်း ဒဏ်ရာ ပြင်းစွာရရှိခဲ့ရ၏။

သို့ကြောင့် ဆင်ဆေးရည်ဖြင့် လပြည့်၏ ဒဏ်ရာများကို ဆွေ့နော်က တယုတယ လိမ်းပေးကာ ဂရုတစိုက် ကုသခဲ့ရ လေ၏။

ဆင်ဆေးရည်မှာ ဆေးဖက်ဝင် သစ်ခေါက်များနှင့် သစ်မွှေးခေါက်များပေါင်းပြီး မြေအိုးကြီးတစ်လုံးဖြင့် ကျိုထားခြင်း ဖြစ်၏။ မီးမြှင်းမြှင်းဖြင့် ကျိုထားသော ယင်းနီညိုရောင် ဆေးရည်မှာ ဆင်တို့၌ရရှိသော ထိခိုက်ဒဏ်ရာတို့ကို လျင်မြန်စွာ ပျောက်ကင်းစေသည့် သဘာဝ ဒဏ်ရာကျက်ဆေးပင်ဖြစ်ချေ၏။

ဒဏ်ရာရထားသော ဆင်ရိုင်းတို့ကို ယင်းဆေးရည်ဖြင့် သုတ်လိမ်းကုသပေးပါက ဆင်ရိုင်းသည် သူ့အား ဝေဒနာမှ

သက်သာပျောက်ကင်းအောင် တယုတယ ကုသပေးသောလူကို ခင်မင်ပြီး ရိုင်းရာမှ ယဉ်ပါးလာလေ့ရှိမြဲဖြစ်၏။ လူနှင့် ယဉ်ပါး သွားပြီဆိုက ယင်းဆင်ကို စီးနိုင်ခိုင်းနိုင်အောင် တစ်ဆင့်တက် လေ့ကျင့်ပေးရန်သာရှိတော့သည်။

“အေး ငါတို့ဆင်စခန်းမှာ ဆင်တစ်ကောင် တိုးလာ တာတော့ ဝမ်းသာစရာပါပဲကွာ . . . ငါတို့ဒေသမှာ မော်တော် ကားလမ်း ကောင်းကောင်းမရှိသေးတော့ ခြေလျင်ခံရီးကိုပဲ အားကိုးနေရတာ မဟုတ်လားကွ . . . ဒီတော့ ငါတို့ဒေသမှာ ပေါများတဲ့ ဆင်တွေကိုပဲ အားပြုပြီး ခရီးဝေးသွားလာနေရတာ ငါတို့ဒေသခံလူတွေအတွက် ဆင်ဟာ မရှိမဖြစ်တဲ့ ယာဉ်ယန္တရား တစ်မျိုးပဲဟေ့”

ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက် ဆင်ခေါင်းကြီး ဦးတာလုံက မြေခရားထဲမှ ရေနွေးတစ်ခွက် ငှဲ့ကာ ရှူးခနဲ သောက်လိုက် လေ၏။

ညဉ့်သည် တိတ်ဆိတ်အေးမြလျက်ရှိသည်။ သစ်လုံး အိမ်လေးထဲဝယ် မိလင်းဖိုမှ ထင်းတို့၏ တဖြောက်ဖြောက် မီးပေါက်သံနှင့် အတွင်းခန်းထဲမှ အကြီး ဒေါ်မူးဆီ၏ အချက်ကျကျ ဟောကံသံတို့သာ တိုးတိုးလျလျ ထွက်ပေါ်လျက်

နို့လေ၏။

“ဒါထက် ဦးလေးလုံ သစ်တောဌာနက ဆင်ဖမ်းလိုင်စင် ထုတ်ပေးတော့မယ်ဆို . . . နောက်ဆို ဆင်ဖမ်းလိုင်စင်ရှိသူမှ ဆင်ဖမ်းရမယ်လို့ ပြောသံကြားရတယ်ဗျ”

ဟု ဂျေနော်က ပြောလိုက်ရာ အိမ်တိုင်ကို ပြန်ခိုပြီး ဝါးဆေးတံကြီးကို ခပ်မြှင်းမြှင်း ဖွာနေရာမှ

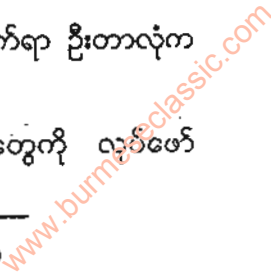
“အေး ငါလည်းကြားတယ် . . . ဆင်တွေကို မတရား ခမ်းဆီးသတ်ဖြတ်ပြီး ဆင်စွယ်ဖြတ်ယူတဲ့ စည်းကမ်းမဲ့ ဆင်မုဆိုး တွေကြောင့် လိုင်စင်ရှိမှ ဆင်ဖမ်းခွင့်ရှိမယ်ဆိုတဲ့ ပညတ်ချက် ပေါ်လာတာဖြစ်မယ်”

ဟု ဦးတာလုံက ပြောလိုက်ရာ ဂျေနော်၏မျက်နှာဝယ် ထင်းမာမှုအရိပ်အယောင်များ ပေါ်လာပြီး

“ဆင်စွယ်လိုချင်လို့ ဆင်ကိုသတ်ပြီး ယူတာတော့ နှိုင်းလွန်းပါတယ်ဗျာ . . . ကျွန်တော်သာ အဲဒီလိုလူမျိုး တွေလို တာတော့ တောလိုက်ဓားနဲ့ အထိုးပဲ”

ဟု အသံခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ဦးတာလုံက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် လှည့်ကြည့်ရင်း

“အေး မင်းတို့ ငါတို့လို ဆင်တွေကို လှူဖော်

ကိုယ်တော်လို မိသားစုဝင်လို ရဲဘော်ရဲဘက်လို သဘောထားသူ ဆင်သမားတွေကတော့ မတော်လောဘနဲ့ ဆင်ကို ရက်ရက် စက်စက် သတ်ပြီး ဆင်စွယ်ယူသူတွေကို မုန်းတာပေါ့ကွာ၊ ဆင်တွေဟာ ငါတို့ရဲ့ မဟာမိတ်တွေဖြစ်သလို ထမင်းရှင်တွေ ဆိုလည်း မမှားဘူးမဟုတ်လားကွာ”

“တကယ်တော့ ဆင်ဟာ ရှေးမြန်မာမင်းတွေ လက်ထက်ကတည်းက ရတနာတစ်ပါးဖြစ်ခဲ့တာ မဟုတ်လားကွာ ဆင်ဟာ ရာဇာဌာနီမင်းတို့အတွက် စစ်သုံးလက်နက်တော်ကြီး တွေလည်း ဖြစ်ခဲ့တယ်ကွာ . . . မင်းတို့ဆောင်အပ်တဲ့ ရတနာ ခုနစ်ပါးမှာ တစ်ပါးအပါအဝင်ပဲလေ”

“ဆင်ဟာ ငါတို့အတွက် အထွဋ်အမြတ် အသည်းနှလုံး ဖြစ်ပေမယ့် လောဘသား ဆင်မုဆိုး သောနတ္တရတို့လို လူမျိုးတွေအတွက်တော့ ဆင်တွေဟာ လောဘရဲ့သားကောင်တွေ ဖြစ်နေရတယ်ကွာ . . . တချို့ ဆင်မုဆိုးတွေဆို ဘယ်လောက် စည်းကမ်းမဲ့သလဲဆိုရင် တောထဲမှာ လွှတ်ကြောင်းထားတဲ့ ပိုင်ရှင်ရှိ လုပ်ငန်းသုံး ဆင်တွေကိုတောင် အလွတ်မပေးဘူးကွာ”

“ဆင်ရဲ့လည်ပင်းမှာ ခလောက်ဆွဲထားတာ တွေ့ဖို့ ရက်နဲ့ သေနတ်နဲ့ပစ်ဖမ်းပြီး အစွယ်ကို ဖြတ်ယူကြတယ်ကွာ”

ဟု ရှည်လျားစွာ ပြောလိုက်ပြီးနော် ဆတ်သားခြောက် ထစ်ဖတ်ကို ကောက်ဝါးလိုက်ကာ ပါးစောင်ဝယ် မြို့နေလိုက် သေး၏။ ဂျေနော်လည်း အကြမ်းခွက်ကို မော့လိုက်ရင်း

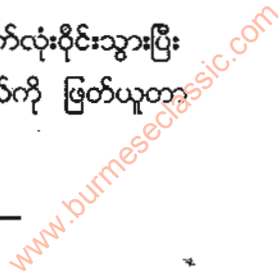
“အဲဒီ ဆင်မုဆိုးတွေက ဆင်တွေကို ကျွန်တော်တို့လို အရှင်ဖမ်းတာ မဟုတ်ဘူးလား ဦးလေးလဲ့”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဦးတာလုံက ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက် ဆော့သောက်လိုက်ပြီး

“ဆင်ကို သူတို့က ဘယ်အရှင်ဖမ်းမလဲကွာ . . . ဆင် ထစ်ကိုယ်လုံးမှာ သူတို့လိုချင်တာ အစွယ်ဆိုတော့ အလုပ်ရှုပ် ခြင်း အရှင်မဖမ်းဘူး . . . တစ်ခါတည်း အမဲပစ်သေနတ်နဲ့ ခစ်သတ်ပြီး ဆင်စွယ်ကို ယူတော့တာပဲ . . . တစ်ခါတစ်လေ ဆင်ဟာ အတွင်းကလီစာကို ကျည်သင့်ပြီး မြေပြင်ပေါ် ခြင်းနဲ့လဲနေရာက အသက်ငင်နေတုန်းမှာပဲ ဆင်မုဆိုးတွေက ခြင်းနဲ့မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ ဆင်စွယ်ကို လွှဲနဲ့ အတင်းတိုက်ဖြတ် ဆော့တာကွာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဂျေနော်မှာ မျက်လုံးဝိုင်းသွားပြီး

“ဟာ ဆင် မသေသေးခင် အစွယ်ကို ဖြတ်ယူတာ မဟုတ်လား ဦးလေးလဲ့”

ဟု မယုံနိုင်စွာ မေးလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တယ် ဂျေနော် . . . သင်းတို့ရဲ့ ရက်စက်မှု ကတော့ ကမ်းကုန်အောင်ပါပဲကွာ . . . ဆင်ခမျာ သေနတ်ကျည် ဒဏ်ရာကြောင့် သွေးသံရဲရဲနဲ့ သေလုပျောပါး ဝေဒနာ ခံစားနေ ရတုန်း အစွယ်တွေကို အရှင်လတ်လတ် အဖြတ်ခံရတော့ အသည်းခိုက်မတတ် နာကျင်မှုဝေဒနာ ခံစားရတော့တာ ပေါ့ကွာ”

ဟု လေသံခပ်အေးအေးဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ဂျေနော်မှာ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ပြီး အံကြိတ်လိုက်ရာမှ

“တောက် ဆင်မုဆိုးဆိုတဲ့ကောင်တွေဟာ ဒီလောက်ပဲ ရက်စက်ရသလား . . . ကျွန်တော် အဲဒီကောင်တွေကို သိပ်မုန်း တယ်ဗျာ . . . ကျွန်တော်သာ အဲဒီကောင်တွေနဲ့ တွေ့ရင်တော့ အရေခွံဆုတ်ပစ်မိမှာပဲ”

ဟု ဒေါသတကြီး ပြောလေရာ ဆင်များအပေါ်ဝယ် ဂျေနော် သံယောဇဉ်ကြီးကြောင်း သိသည့် ဦးတာလုံမှာ ဂျေနော်၏ပခုံးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် လှမ်းပုတ်လိုက်ပြီး

“သိပ်လည်း ဒေါသမကြီးပါနဲ့ကွာ . . . ခုလည်း ဆင်တွေကို အရမ်းမပစ်ဖို့ ဥပဒေ စည်းကမ်း သတ်မှတ်တော့

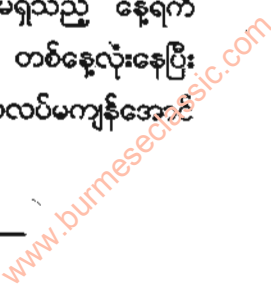
မှာပဲ . . . ဥပဒေက အဲဒီကောင်တွေကို အရေးယူသွားပါ လိမ့်မယ်ကွာ . . . ကဲ ညဉ့်နက်ပြီ အိပ်တော့ အိပ်တော့”

ဟု ပြောကာ မီးလင်းဖိုမှမီးကို လျှော့ပြီးနောက် အတွင်း ခန်းသို့ ဝင်သွားတော့၏။ ဂျေနော်သည်သာ ဆင်မုဆိုးတို့၏ အကြောင်းကိုတွေးရင်း ငုတ်တုတ်ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။

လပြည့်ကို ယဉ်ပါးအောင် ချောမြူကျွေးမွေး ပြုစု သည်မှာ ရက်သတ္တသုံးပတ်ခန့် ရှိပြီမို့ လပြည့်မှာ လူနှင့်ရော နှေးနှင့်ပါ အတော် ယဉ်ပါးလျက်ရှိလေပြီ။

ဂျေနော်သည် သစ်ဆွဲရန် အလုပ်မရှိသည့် နေ့ရက် မှာပင် လပြည့်၏ ဆင်တင်းကုတ်မှာသာ တစ်နေ့လုံးနေပြီး လပြည့်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို လက်ဖြင့် နေရာလပ်မကျန်အောင် ဖုတ်သပ်ပေးလေ၏။

သူ့ဆင် ဆင်ရိုင်းများ ဖမ်းပြီး ယဉ်အောင်ပြုလုပ်ပုံတို့ ဆွဲပြင်ထားပြီးဖြစ်သဖြင့် ဆင်ကို ယဉ်ပါးအောင် တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့်တက်ကာ မည်သို့ပြုလုပ်ရမည်ကို ဂျေနေန့် သိလေသည်။

တောဆင်ရိုင်းတို့သည် လူနှင့်ထိမိပါက ယားယံတတ်ပြီး အထိမခံကာ ခါထုတ်ပစ်လေ့ရှိ၏။ သို့ကြောင့် လူ၏ထိတွေ့မှုနှင့် မစိမ်းအောင် ယဉ်ပါးအောင် လပြည့်၏ နာမောင်း၊ ဦးကင်း၊ ကျော၊ နံဘေး၊ ဝမ်းမိုက်၊ နားရွက်၊ ခြေလက် စသည် နေရာလပ်မကျန်အောင် လက်ဖြင့် ပုတ်ပေးပွတ်ပေးရ၏။

ယင်းသို့ပြုလုပ်တိုင် ဆင်တို့၏ အရိုင်းစိတ်ကို ပယ်ပျောက်ညွတ်နှူးစေရန် ဆင်ချောတေးကို ခပ်တိုးတိုးညည်းရင် ပွတ်သပ်ချောမြူမှု ပြုလေရာ လပြည့်မှာ ဂျေနေန့်၏ ထိတွေ့မှုကိုယ်နဲ့ အသံတို့ကိုပါ ယဉ်ပါးမှတ်သားမိလာကာ ယုံကြည်စိတ်ချရသော သခင်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုလာလေ၏။

လပြည့်က သူ့ကို အရှင်သခင်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြု ဖြစ်ကြောင်း မျက်လုံးအကြည့် ဟန်ပန်အမူအရာတို့ကို အကဲခတ်မိပြီးဆိုမှ ဂျေနေန့်သည် လပြည့်၏ ခြေမှ ထူးကြိုးကိုဖြုတ်ကာ ဆင်တင်းကုတ်ထဲမှ ထုတ်ယူလာလေ၏။

အချွပ်အနှောင်မှ လွတ်လာသည်ဆိုသည်နှင့် လပြည့်၏ အသွင်က မြူးကြွလန်းဆန်းနေတော့၏။ ဂျေနေန့်ကိုလည်း သူ၏ အရှင်သခင်အဖြစ် ရိုကျိုးစွာ အသိအမှတ်ပြုကာ ဂျေနေန့် ခိုင်းစေသမျှ လျှောလျှူစွာ ပြုလုပ်လေ၏။

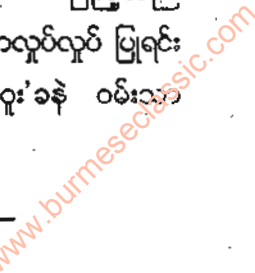
ဂျေနေန့်က “ဘတ်ဆမ်း ဘတ်ဆမ်း (ဝပ်ပါ ဝပ်ပါ)” ဟု ဆိုလျှင် လပြည့်က ဝပ်၏။

ဂျေနေန့်က “မိုင်း မိုင်း မိုင်း (ထပါ ထပါ)” ဟု ဆိုလျှင် လပြည့်က ထ၏။

“ဗရှူး ဗရှူး (နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်)” ဟု ဆိုလျှင် ဆုတ်လေ၏။

ဂျေနေန့်က သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခုကို လပြည့်၏ ရှေ့သို့ ဖော်ချလိုက်ပြီး “လော လော (ကောက် ကောက်)” ဟု ပြောလျှင် သစ်ကိုင်းခြောက်ကို နှာမောင်းနှင့် ကောက်ယူပေးလေ၏။

ထိုရောအခါ ဂျေနေန့်က “ဟွဲနဆယ် ဟွဲနဆယ် (ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ)” ဟု ရှိုးကျူးပြောဆိုလျှင် လပြည့်သည် သဘောကျစွာဖြင့် ခေါင်းတလှုပ်လှုပ် နားရွက်တလှုပ်လှုပ် ပြုရင်း နာမောင်းကို အပေါ်သို့ လိမ်ထောင်ကာ ‘ဝူး’ခနဲ ဝမ်းသာကြည်နူးစွာ အော်လေ၏။

လပြည့်ကား ဆင်နိုင်းမှ ဆင်ယဉ် ဖြစ်လာခဲ့ချေပြီတည်း။
ဂျေနေန်က လပြည့်၏ကျောပေါ်သို့ တက်ပြီး ဆင်ဦးစီးနေရာ
ယူကာ ရေတံခွန်စမ်းချောင်းရှိရာသို့ ဦးတည်စေလျက်

“အဂစ် အဂစ် (သွား သွား)”

“အာစတေး အာစတေး (ဖြည်းဖြည်း ဖြည်းဖြည်း)”

ဟု ဆိုလျှင် လပြည့်သည် စမ်းချောင်းရှိရာ လျှိုထဲသို့
တစ်လှမ်းချင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း လှမ်းဆင်းလေ၏။

တောင်ကျစမ်းချောင်းကား ဆင်စခန်းအနီးတွင်ရှိပြီး
စခန်းမှဆင်တို့ကို ဆင်ဦးစီးတို့က ရေချပေးလျက်ရှိလေ၏။

ဆင်တို့၏ကိုယ်ကို စမ်းရေဝယ်စိမ်ကာ ပွတ်တို့၏
ဆေးကြောပေးနေရာမှ ဆင်ဦးစီးတို့မှာ လပြည့်ကိုစီးနင်းလာသော
ဂျေနေန်ကိုမြင်လျှင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာ နှုတ်ဆက်ချီးကျူးခြင်း
ပြုကြလေ၏။

“ဝေး ဂျေနေန် မင်းရဲ့ဆင်ကလေးကို ရေချထား
မလို့လားကွ . . . ခုတော့လည်း မင်းရဲ့ဒေါသကုမ္ပဏီရလေး
အိမ်မွေးကြောင်ကလေးလို သိမ်မွေ့လို့ပါလား . . . မင်းထောင့်
ခုမှ တကယ့် မဂ္ဂေဂျစ်ကောင်းဖြစ်ပြီဟေ့”

ဟူ၍လည်းကောင်း

“ဂျေနေန် မင်းက ဆင်တစ်စီးတောင် ပိုင်သွားပြီပဲ၊
မင်းတော့ လော်ပန်ကြီးဖြစ်တော့မယ်”

ဟူ၍လည်းကောင်း

“ဟာ ဂျေနေန် မင်းရဲ့ဆင်ကလေးယဉ်တာ မြန်လှ
ချေလား . . . မူလက အတော်ရိုင်းတဲ့ ဆင်ကလေးကွ . . .
ခုတော့ တကယ့်ဆင်ယဉ်လေး ဖြစ်နေပြီပဲ . . . တော်ပါပေရဲ့ကွာ”

ဟူ၍လည်းကောင်း ပိုင်းဝန်းချီးကျူးကြသလို စခန်းမှ
ဆင်တို့ကလည်း သူတို့၏ နှာမောင်းများကို မြှောက်လျက်
‘ပူး’ခနဲအော်ကာ ဆင်အသစ်ကလေး လပြည့်ကို ရင်းနှီးစွာ
နှုတ်ဆက်လိုက်ကြလေ၏။

လပြည့်သည်လည်း ကြည်လင်အေးမြလှသော ရေတံခွန်
စမ်းချောင်းထဲဝယ် တပျော်တပါး ရေချိုးနေကြသော ဆင်များကို
တွေ့ရရာ သူ၏စိတ်သည်လည်း လွတ်လပ်ပေါ့ပါး မြူးပျော်
ဆာကာ နှာမောင်ကိုမြှောက်လျက် ‘ပူးခနဲ’ ဝမ်းမြောက်စွာ
အော်လိုက်လေ၏။

စခန်းပေါက် ဆင်ငယ်လေးတချို့မှာ စမ်းချောင်း
ချေတိမ်ပိုင်းဝယ် မြူးတူးပျော်ပါး ပြေးလွှားနေကြလျက်
အစ်ကောင်ကိုတစ်ကောင် နှာမောင်းဖြင့် ရေစုပ်ကာ ပက်ဟစား

နေကြလေရာ ယင်းဆင်ငယ်လေးတို့ကိုကြည့်ကာ လပြည့်မှာ
ပိုမိုမြူးပျော်လျက်ရှိလေ၏။

အေးမြသော စမ်းချောင်းကြည့်ကြည့်ထဲသို့ လပြည့်ထဲ
ဆင်းစေပြီးနောက် လပြည့်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ဂျေနောန်က
ရေဖြင့်ပက်ကာ ခိုးနွယ်ဆူးရစ်နွယ်တို့နှင့် ကိုယ်ရေပြားအ
သန့်စင်အောင် ပွတ်တိုက်ဆေးကြောပေးလေ၏။

ထွက်ပြုစ အစွယ်ငုတ်တိုလေးတို့၏ အရင်းပိုင်
အကြိုအကြားမှ ချေးညောင်များကိုလည်း ပွတ်တိုက်ဆေးကြော
ပေးလေ၏။

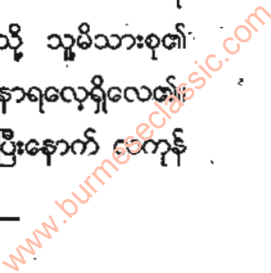

ဂျေနောန်အဖို့ လပြည့်ကို ဂရုစိုက်နေခြင်း၊ ဆင်ကြီး
မိုးယံကို ဦးစီးပြီး သစ်ဆွဲနေခြင်းတို့ဖြင့် နေ့စဉ်လိုလို မိုးလင်း
မိုးချုပ်သည့်တိုင် အလုပ်နှင့်လက် ပြတ်လပ်သည်ဟူ၍ မှန်
ဟူးကောင်းမြို့ပေါ်သို့ မရောက်ဖြစ်သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၏။
ဆင်စခန်းနှင့် သစ်လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာသာ တစ်
တစ်နေ့ အချိန်ကုန်နေရသဖြင့် မိဘနှင့် ညီမငယ်ရှိရာ ဟူးကော

ဦးမှ အိမ်ဆီသို့ တစ်လတစ်ခါပင် မပြန်ဖြစ်ဘဲ လော်ပန်ကြီး
ထံမှ လစဉ် လကုန်ရက်တိုင်း ရရှိသည့် လစာငွေနှင့် အပိုဆောင်း
ဆုကြေးငွေတို့ကို မိဘများထံ ပို့လိုပါက ဟူးကောင်းမြို့အနီးမှ
ထီမွှော်ခြံတွင်နေထိုင်သော တူးခေါင်မှတစ်ဆင့် လူကြွပါးပြီး
ဆေးရလေသည်။

တူးခေါင်မှာ ဆင်စခန်းသို့ နေ့စဉ်ရောက်လာပြီး
လပြည့်အား ကူညီစောင့်ရှောက် ကျွေးမွေးပြုစုပေးခြင်း၊
သစ်လုပ်ငန်းခွင်ထဲ၌ သစ်လုပ်သား ဆင်သမားအဖြစ် ကျရာ
တာဝန်ကို ဝိုင်းဝန်းကူလုပ်ပေးခြင်းတို့ပြုကာ ညနေစောင်းမှ
ထီမွှော်ခြံသို့ ပြန်လေ့ရှိရာ လစာထုတ်ရက်တွင် ဂျေနောန်က
သူ၏လစာငွေထဲမှ သူနှင့်လပြည့်အတွက် ဗာဟီရသုံးရန်
ငွေအနည်းငယ် ဖယ်ထားပြီး ကျန်ငွေများကို တူးခေါင်နှင့်
လူကြွပါးကာ မိဘအိမ်သို့ ပို့ပေးလေ၏။

ထိုရောအခါ ဂျေနောန်က သူ လုပ်ငန်းခွင်တွင် အဆင်
မပြေကြောင်း၊ နေထိုင်ကောင်းကြောင်း သတင်းစကားကို
သိသားစုထံ တူးခေါင်မှတစ်ဆင့် ပို့ပေးသကဲ့သို့ သူမိသားစု၏
သတင်းကိုလည်း တူးခေါင်မှတစ်ဆင့် ကြားနာရလေ့ရှိလေ၏။
ထို့ပြင် နှစ်နှစ်ဆိုသော ကာလကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီးနောက် လကုန်

တစ်ရက်တွင် တူးခေါင်ထံမှ ထူးခြားသော သတင်းတစ်ခုကြားရလေ၏။

“ဂျေနေန် တနိုင်းခမြစ်ကမ်းခြေက ရွှေကျင်တဲတွေ့ဆီက ဇော်လူ လာ လာနေတယ်လို့ သတင်းကြားရတယ်ကွ . . . ရွှေကျင်တဲတွေ့မှာ လုပ်တဲ့ လေးကောင်ဂျင်ဝိုင်း၊ အနီထောင့်ဝိုင်းတွေမှာ သူက တပည့်တပန်းတွေနဲ့ အတူ လာကစားတဲတဲ့ကွ . . . အဲဒီဝိုင်းတွေမှာ မင်းရဲ့အဖေကိုလည်း အမြဲလိုက်တွေ့ရတယ်တဲ့ကွ”

ဟု တူးခေါင်က ပြောလိုက်ရာ ဂျေနေန်မှာ သက်ပြင်းရှိက်လိုက်မိပြီး

“အင်း ခက်တယ်ကွာ . . . အဖေကတော့ သူ့အသက်ရှင်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး လောင်းကစားအလုပ်ကစားစွန့်တော့မယ်မထင်ဘူး . . . ငါ့ပိုတဲ့ ငွေတွေကို အဖေနဲ့ ညီမလေးဆုံးရရဲ့လားမသိဘူး”

ဟု ခပ်ညည်းညည်းပြောလိုက်ပြီးနောက်

“ခက်တာက ဇော်လူနဲ့ ငါ့အဖေ ဆက်နွယ်သွားမှာ စိုးရတယ်ကွ . . . ဇော်လူက နှောင်းမိနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ့အဖေ သိပ်ကြည်လင်တာမဟုတ်ဘူး . . . တော်ကြာ ငါ့အဖေမှန်

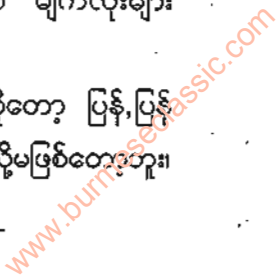
သိသွားပြီး အဖေအပေါ် မဲမှာစိုးရတယ်ကွ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ

“ဟုတ်တယ်ကွ . . . ငါလည်း အဲဒါကိုပဲ စိုးရိမ်ပြီး မင်းကို ဒီသတင်းပြောရတာကွ . . . နှောင်းမိက မင်းအပေါ် အရေးပေးဆက်ဆံတာကို ဇော်လူက လုံးဝမကျေနပ်ပါဘူး . . . သူက တစ်နေ့ကျရင် နှောင်းမိကို သိမ်းပိုက်နိုင်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားပုံရတယ်ကွ . . . ခက်တာက နှောင်းမိဟာ သူ့ကို ဖုတ်လေတဲ့ နှစ်ပိ ရှိတယ်လို့ကို မထင်ဘဲ မင်းကိုပဲ ဂရုစိုက်နေမှတော့ အဲဒီကောင် အတော်ခံစားနေရတယ်ကွ . . . သူ မင်းကို နှိပ်ပြီးသိုထားပုံရတယ် . . . မင်းအပေါ်ထားတဲ့ သူ့ရဲ့ ဒေါသ အမျက်တွေဟာ မင်းအဖေအပေါ် ပုံကျသွားမှာ စိုးရတယ်ကွ။ သို့ သူက အဲဒီလောင်းကစားဝိုင်းတွေမှာ ကျင်လည်နေပြီး သူ့ပိုက်တပည့်တွေလည်း မွေးထားတယ်တဲ့ကွ”

ဟု တူးခေါင်က ပြောလိုက်ရာ ဂျေနေန်မှာ စိတ် ပိုမို ချစ်ထွေးသွားပြီး ခေါင်းကို ခါရမ်းလိုက်ကာ မျက်လုံးများ မှုတ်ဝေသွားလျက်မှ

“အေးကွာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ အိမ်ကိုတော့ ပြန်ပြန် လာမှ ဖြစ်မယ် . . . ငါ့မိသားစုကို ပစ်ထားလို့မဖြစ်တော့ဘူး။

အဖေကိုလည်း လောင်းကစားပိုင်းတွေ၊ မသွားဖို့ ဖျောင်းချက်ကြည့်ရဦးမှာပဲ... ခုဆို လပြည့်ကလည်း အတော်ယဉ်နေပြီလပြည့်ကိုပါ ခေါ်သွားရမယ်... အမေနဲ့ ညီမလေးကလည်း လပြည့်ကို တွေ့ဖူးချင်နေကြတယ်ဆို... ဒီလကုန် လစာထုတ်ရင် ငါ မင်းနဲ့အတူ လိုက်ခဲ့မယ်ကွာ သူငယ်ချင်း”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ တူးခေါင်က ပြုံးလိုက်ပြီး

“ဒါထက် မင်းရဲ့လပြည့်က အတော်ဟုတ်နေပြီကွ အစွယ်တွေတောင် အတော်ရှည်လာပြီ... အရစ်လည်း ပိုပြင်ပြီး ထွားလာတယ်... ၎က်ပျောအူတွေ ဝါးနုတွေလည်း ပိုပြီး စားလာတယ်ကွ... ဒီကောင် တော်တော်အတက်မြန်တယ်နော်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လပြည့်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အခြေစိတ်ဓာတ်တက်ကြွပြီး မျှော်လင့်ချက်များစွာထားသော ဂျေနေော်၏ မျက်လုံးများမှာ တောက်ပလာကာ

“ဟုတ်တယ်ကွ... နှစ်နှစ်အတွင်း ဒီကောင် သိပ်ထားလာပြီး သန်စွမ်းလာတယ်ကွ... မကြာခင် ဒီကောင် လုပ်ငန်းခွင်ဝင်နိုင်တော့မယ်ကွ... ဦးလေးလုံက ပြောတယ်... လပြည့်ဟာ ဆင်ကောင်းတို့ရဲ့ ကြန်အင်လက္ခဏာနဲ့ ပြည့်စုံတယ်တဲ့ကွ လပြည့်ရဲ့ ရှေ့ခြေနှစ်ဖက်မှာ ခြေသည်းဆယ်ချောင်းစီရှိပြီး

နောက်ခြေနှစ်ဖက်မှာ ခြေသည်းရှစ်ချောင်းစီရှိတယ်... တောတုန်းကလည်း ၎က်ပျောကိုင်းသဏ္ဍာန် ရှိတယ်... မျက်လုံးကလည်း ဘုတ်ငှက်ရဲ့မျက်စိအရောင်၊ အမြီးဆံအရွယ် သင့်ပြီး အမွှေးနဲ့အရေခွံဟာ ဩဇာသီးခွံရောင်ရှိရုံမက နူးလည်း နုည့်တယ်တဲ့... ဒါတွေဟာ ဆင်ကောင်းတို့ရဲ့ ကြန်အင်လက္ခဏာပဲလို့ ဆိုတယ်ကွ”

ဟု အားပါးတရပြောပြီး လပြည့်အတွက် ဂုဏ်ယူဆူနပ်ဟန်ဖြင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုံးလျက်ရှိရာ လပြည့်အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးမားလှသော ဂျေနေော်မျက်နှာကို ငေးကြည့်ကာ တူးခေါင်မှာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြစ်လျက် ရှိတော့၏။

တောတွင်းဆင်စခန်း၊ သစ်လုပ်ငန်းခွင်များမှာသာ မွှေးကတည်းက ကျင်လည်ခဲ့ရသော လပြည့်မှာ လူသူ ညွှန်ကားရာ ဟူးကောင်းမြို့ပေါ်သို့ ရောက်လာသည်တွင် တောသားမြို့ရောက်သည်နယ် သူ့ခမျာ မြင်တွေ့သမျှ လူသူ အဆောက်အဦတို့မှာ အထူးအဆန်းသဖွယ် ဖြစ်နေလေ၏။

ဟူးကောင်းမြို့လေးဝယ် ကောက်သစ်စားပွဲတော်ကြီး
ခင်းနားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပရန် စီစဉ်နေသောအချိန်နှင့်
တိုက်ဆိုင်နေသောကြောင့်လည်း မြို့နီးချုပ်စပ် ကျေးရွာတို့မှ
ညွှန်သည်များ၊ တောင်ပေါ်ယာခင်းများမှ မိသားစုများရော
မြို့ခံလူများပါ ပျားပန်းခတ်မျှ ဥဒဟို သွားလာလျက်ရှိရာ
ဟူးကောင်းမြို့လယ်ဈေးမှာသာမက တစ်မြို့လုံး နေရာအနှံ့ဝယ်
လူသူတို့ ရှုပ်ထွေးများပြားလျက်ရှိလေ၏။

ဂျေနောမှာ လပြည့်ကိုစီးကာ ဟူးကောင်းဈေးအနီးမှ
ဖြတ်သန်းလာစဉ် ဈေးတန်းတစ်နေရာ၌ တောသုံးစားများ
ဝယ်ယူနေသူတစ်ဦးကို အမှတ်မထင် သတိပြုမိလိုက်ရာ
စိတ်ဝယ် ထင်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ထိုလူ့ကို သေချာအောင်
ထပ်ကြည့်လိုက်မိလေ၏။

ထိုလူကလည်း နန္ဒင်းရောင်ဝယ် ပြဒါးရောင်စွက်နေကာ
ဝါဝင်းနီလွင်နေသည့် စားအိမ်လှလှခန့်ခန့်တို့နှင့် တောသုံးစား
တို့ကို စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်နေရာမှ ဦးခေါင်းအမော့လိုက်ဝယ်
ဆင်ပေါ်မှ ဂျေနောကိုတွေ့သွားပြီး သူ၏မျက်နှာက အတွန်ချို
သွားလေ၏။

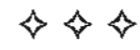
ထိုသူသည်ကား ဂျေနော မတွေ့ချင်သော ဇော်လူမင်း

လေ၏။ ဇော်လူသည် သူ၏နောက်လိုက်တပည့် သုံးလေးဦး
နှင့်အတူ ဓားဝယ်ရန် ရွေးချယ်နေရင်းမှ မမျှော်လင့်ဘဲ
ညွှန်နာချင်းဆိုင် လှမ်းတွေ့ရသော ဂျေနောကို စူးစူးရဲရဲ
ကြည့်နေလိုက်လေ၏။

သူတို့နှစ်ဦးမှာ လွန်ခဲ့သောနှစ်နှစ်ခန့် လပြည့်ကို မမ်းမိ
တစ်က စတင်ဆုံဖူးခဲ့ပြီး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ရန်ငြိုးသိုခဲ့ရာမှ
နှစ်ဝယ် ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံဖူးခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ ဟူးကောင်း
တောင်တွင်းဆင်စခန်းသို့ ဇော်လူ အလည်ရောက်ရှိလာသည့်
အချိန်များဝယ် ဂျေနောမှာ တောတွင်း၌ သစ်ဆွဲထွက်နေရ
သည့်သာ များလေ၏။

ယခုတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ ဟူးကောင်းမြို့ပေါ်ဝယ်
ထိပ်တိုက် လာဆုံနေရချေပြီတည်း။

ဂျေနောက ဇော်လူကို စူးခနဲ တစ်ချက်ကြည့်ပြီးနောက်
ညွှန်နာလွှဲကာ မြို့စွန်ဆီဦးတည်လျက် လပြည့်ကို စီးနင်း
သွားသော်လည်း ဇော်လူကမူ ဂျေနောထံမှ အကြည့်မလွှဲဘဲ
မျက်ဝန်းများဖြင့် စူးစူးဝါးဝါး လိုက်ကြည့်နေပါတော့၏။

❖ နောင်မိရဲ့ဂျေနေနီ ❖

အိမ်ဝိုင်းလေးထဲသို့ လှပတင့်တယ်သည့် စွယ်စုံဆင်ပျို့
တစ်ကောင်ကို စီးနင်းဝင်ရောက်လာသော ဂျေနေနီအား
မေ့ရှင်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရရာ ဂျေနေနီ၏ မိခင်ကြီး
အိမ်အယ်ဂျာဝါးနှင့် ညီမငယ် အယ်မရန်းတို့မှာ လွန်စွာ ဝမ်းသာ
သွားပြီး အိမ်ရှေ့လသာဆောင်ဝယ် ဂျပ်ခုတ်နေရာမှ ကပျားကသီ
ထကာ ခြေတံရှည်အိမ်၏ လှေကားအတိုင်း အူလျားဖားလျှား
ပြေးဆင်းလာကြလေ၏။

“သား ဂျေနေတ် . . . မင်းကွယ် ခုမှပဲ လာရတယ်လို့ ကြည့်စမ်းပါဦး အမေ့သားကြီး ထွားလိုက်တာ အသားတွေလည်း ညှိပြီး အရပ်ကြီးလည်း မြင့်လာလိုက်တာကွယ်”

ဟု နှစ်နှစ်တာမျှ ကွဲကွာနေသော သားကြီးကို အပြစ်တင်သလိုပြောရင်း ဒေါ်အယ်ဂျာဝါးမှာ ကြည့်မဝ ရှုမဆုံး တပြုံးပြုံး ဖြစ်နေတော့၏။

အယ်မရန်းမှာလည်း သူမ၏ အစ်ကိုကို ပြုံးပြုံးလေး စိုက်ကြည့်နေရင်းမှ နှုတ်ခမ်းဖူးလေးကို မဲ့လိုက်ပြီး

“အမယ် အမေ့သားက သမီးတို့မြို့မှာ အင်လုံအင် နန်ရှားပွဲတော် ကျင်းပမှာမို့ လာတာဖြစ်မှာပါနော် . . . သူ့ဘာသာဆို လော်ပန်ကြီးသမီးနဲ့ အကြည်ဆိုက်ပြီး ဆင်စခန်း ကနေ မခွဲနိုင်မခွာရက် ဖြစ်နေလို့ သမီးတို့ကို မေ့ထားမှာ”

ဟု အစ်ကိုဖြစ်သူကို နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါးဖြင့် စောင်းမြောင်းရန်တွေ့သလိုလေး ပြောလိုက်ရာ လပြည့်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည့် ဂျေနေတ်မှာ မျက်လုံးအစုံ ပြူးသွားပြီး

“ဟဲ့ ဟဲ့ ညီမလေး မရန်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ကြမ်းကြားလေကြားဟယ် . . . ဆင်စခန်းက လော်ပန်ကြီးနဲ့ လူတစ်ဦးဦး ကြားသွားပြီး ပြန်ပြောလို့ ငါ့အပေါ် လော်ပန်ကြီး

အထင်လွဲနေပါဦးမယ် . . . ဘယ်နှယ် သူ့သမီးနဲ့ အကြည်ဆိုက် နေရမှာလဲ . . . နှောင်းမိနဲ့ငါက ရိုးရိုးသူငယ်ချင်းလို ခင်ကြ တာပါဟာ”

ဟု ပျာပျာသလဲပြောလိုက်ရာ မိခင်ဖြစ်သူမှာ ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့်ဖိရင်း

“အလိုလေး ငါ့သားရယ် . . . လော်ပန်ကြီးသမီးတော့ သွားမမှန်းနဲ့နော် . . . လော်ပန်ကြီးက အမေတို့ ဟူးကောင်း ဒေသမှာ အချမ်းသာဆုံးကွယ် . . . တော်ကြာ အမဲရိုးက ဟင်းအိုးမှအားမနာဆိုပြီး ငါ့သားလေးကို တစ်ခုခု အန္တရာယ် ပြုမှာ စိုးရတယ်ကွယ်”

ဟု အကယ်ပင် စိုးရိမ်သံလေးနှင့် ရင်ဘတ်စည်တီး ပြောလိုက်ရာ ဂျေနေတ်မှာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားပြီး ခေါင်းကို ထုတ်လျက်

“ဟာဗျာ အမေကလည်း သား ဘယ်သူ့ကိုမှ မမှန်း ဒီထူးဗျာ . . . အဲဒီစိတ်တွေလည်း မရှိပါဘူး . . . သားမှာ သာဒိ လပြည့်ကို ဆင်လားမြှောက်အောင် မွေးနေရတာနဲ့ပဲ အမေတို့ဆီ မရောက်ဖြစ်တာပါဗျာ”

ဟု ငျောက်လဲချက်ပေးရင်း သူတို့၏နံဘေး၌

ခြေတလှုပ်လှုပ် ခေါင်းတလှုပ်လှုပ် နားရွက်တလှုပ်လှုပ်ဖြင့်
ယောင်ချာချာရပ်နေရှာသော လပြည့်၏ နှာမောင်းကို
လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်သပ်ကာ ဂျေနေော် ပြောလိုက်
ဂျေနေော်၏မိခင်နှင့် ညီမဖြစ်သူတို့မှာ လပြည့်ကို သတိရသွား
ကြပြီး စေ့စေ့စူးစူး ကြည့်လိုက်ကြကာ

“ဟယ် လပြည့်ဆိုတာ သူ့လား... ကြည့်စမ်းပါဦး
ငါ့သားကိုယ်တိုင် မတွေ့ရဘဲလုပ်ပြီး တောထဲကဖမ်းလာတဲ့
ဆင်ကလေးဆိုတာ သူ့ကိုး... တော်တော်ထွားပြီး လှလိုက်တဲ့
ဆင်ချောလေးပဲ”

ဟု ဒေါ်အယ်ဂျာဝါးက အားပါးတရ ချီးကျူးလိုက်ရာ
ဂျေနေော်က သဘောကျစွာပြုံးလိုက်ရင်း လပြည့်ဘက်သို့ ခေါင်း
ကြည့်ကာ

“ကြားလား လပြည့်... မင်းကို ငါ့အမေက ချီးကျူး
နေတယ်... မင်းကို သိပ်လှတဲ့ ဆင်ချောတဲ့ကွ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဂျေနေော်၏စကားကို နားလည်သည့်
အလား ရွန်းတောက်သောမျက်လုံးကျဉ်းကျဉ်းလေးများဖြင့်
ဒေါ်အယ်ဂျာဝါးကို ကျေးဇူးတင်ဟန် ကြည့်လိုက်ကာ နှာမောင်း
ပေါ်၌ ‘ဝူး’ခနဲ ကြည့်နှူးနှစ်သိမ့်စွာ အော်လိုက်လေ၏။

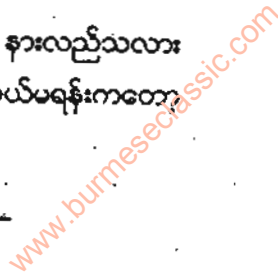
“ဟယ် ဆင်ကလေးက အစ်ကိုစကားကို နားလည်
သလိုပဲနော်”

ဟု အယ်မရန်းမှာ အံ့ဩသလို မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့်
ပြောလိုက်ရာ ဂျေနေော်က ပြုံးလိုက်ပြီး

“လပြည့်က လူနဲ့ သိပ်နီးတာဟ... ဒီကောင်က
ထက်မြက်သလောက် မှတ်ဉာဏ်လည်းကောင်းတယ်...
သင်သမျှကို ခဏလေးနဲ့တတ်တယ်... သူ့ကို အာသံစကား
အပြင် ကချင်စကား၊ ဂျိန်းဖော့စကား၊ မြန်မာစကားတွေပါ
နားလည်အောင် ငါ လေ့ကျင့်ပေးတားတယ်ဟ... သူ
ငါ့ပြောတာ တော်တော်များများ နားလည်တာကို စခန်းက
သူတွေ့တောင် အံ့ဩနေကြတယ်”

ဟု သူ့ဆင်ကို အမွန်းတင်စကား ပြောလိုက်ပြီးနော်
“ဟေ့ကောင် လပြည့် မှတ်ထား... ဒါ ငါ့ရဲညီမ
အရင်း အယ်မရန်းတဲ့ကွ... သူ့က အပျို... မင်း
ညီမကို ကြိုက်လား”

ဟု လပြည့်ကို မေးလိုက်ရာ လပြည့် နားလည်သလား
လည်သလားတော့ မသိ။ အပျိုစင်မလေး အယ်မရန်းကတော့
အိမ်ထဲတို့ဝယ် ရှက်သွေးဖြာသွားပြီး

“အို အစ်ကိုကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောမှန်းမသိ
ဟု ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့်ပြောရင်း အစ်ကိုဖြစ်သူ
လက်မောင်းကို သူ့လက်ဖဝါးတစ်ဖက်ဖြင့် ‘ရှက်ရမ်းရမ်းက
ပုတ်ခတ်လိုက်လေရာ ဂျေနော်က ညီမဖြစ်သူ၏ အမူပိုဟ
အတွက် သဘောကျစွာ တဟားဟား ရယ်လိုက်ပြီး ထပ်
ချင်လာသဖြင့်

“ဟေ့ကောင် လပြည့် မင်းကြည့်နေတာနဲ့ ငါ့ညီ
တောင် ရှက်သွားပြီ . . . မင်း သူ့ကို ကြိုက်တယ်ဆို
သူခေါင်းပေါ်ကပန်းကို ဆွတ်ယူပြလိုက်စမ်းကွာ”

ဟု ညီမဖြစ်သူ၏ခေါင်းမှ ပန်ထားသော အင်ကြ
ပွင့်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ ခိုင်းစေလိုက်ရာ လပြည့်သည် ဘာမ
ညာမပြောနှင့် နှာမောင်းကို ဝေခနဲရမ်းလိုက်ပြီး နှာမော
အဖျားမှ (စာကောက်)နှုတ်သီးဖြင့် အယ်မရန်း၏ ဆံကော
ထက်မှ အင်ကြင်းပန်းကို လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ဆွတ်
လှမ်းလိုက်ရာ လပြည့်၏လှုပ်ရှားမှုက မြန်ဆန်တိကျလှသ
အယ်မရန်းခမျာ အံ့အားသင့် ထိတ်လန့်သွားပြီး

“အို”ဟု နှုတ်ဖျားမှ အာမေဇိုတ်သံလေးပြုကာ မှတ်
ပိုင်းပိုင်းလေးများ ပြူးသွားလေရာ ဂျေနော်မှာ ညီမဖြစ်သူ

ထိတ်လန့်အံ့သြသွားဟန်လေးကို သဘောကျစွာဖြင့် တဟားဟား
အော်ရယ်လိုက်ပြီး

“ဟား ဟား ဟား တွေ့လား ညီမလေး . . . အစ်ကိုရဲ့
ထပြည့်က ငါ့ညီမကို တကယ်ကြိုက်နေပြီ ဟား ဟား”

ဟု ညီမ အပျိုစင်လေး ရှက်နေသည်ကို မသိသား
ဆိုးဝါးစွာ ဟားတိုက်ရယ်နေသည့် ဂျေနော်အား အယ်မရန်းက
နှုတ်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်ကာ ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး

“ကြည့် ညီမကို စဦး စဦး . . . တွေ့မယ်
အစ်ကိုတော့”

ဟု ဆိုကာ လက်သီးဆုပ်လေးဖြင့် လိုက်ထုတော့ရာ
ဆူနေမှာ လပြည့်ကို ပတ်ပြေးရင်း

“ဟား ဟား ဟား လပြည့်ရ ရွှေယောက္ခ မင်းရဲ့
မည်းစား ငါ့ညီမကို ထိန်းပါဦးဟ . . . ကောင်မလေး ရှက်ရမ်း
ရမ်းနေပြီ . . . ကယ်ပါဦး အမေရဲ့ ဟား ဟား ဟား”

ဟု သဘောကျစွာ ရယ်မောအော်ပြောလျက်ရှိရာ
အိမ်ခြံမြေသူမှာလည်း မောင်နှမနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ရင်း မျက်ရည်
အိတ်တတ် ရယ်လေတော့၏။

ဂျေနော်တို့မောင်နှမ၏ ဆူဆူညံညံ ရယ်မောသံ

များကြောင့် အိမ်နီးနားချင်းများလည်း ထွက်ကြည့်ကြကာ သူတို့ မောင်နှမ၏ ကလူကြည်စယ်မှုကို သဘောကျစွာဖြင့် သူတို့၏ ရောယောင်ကာ ရယ်တပြုံးပြုံး ဖြစ်သွားကြလေ၏။

လပြည့်သည်လည်း ဂျေနောတို့မိသားစုကို ကြည့်ပြီး ပျော်ရွှင်ကြည်နူးသွားဟန်ဖြင့် နာမောင်းကိုပင့်၍ 'ဝူးခနဲ အော်ဟစ်လိုက်လေတော့သတည်း။

အင်လုံအင်နန်ရှားပွဲတော် (သို့) ကချင်ရိုးရာ ကောက်သစ်စားပွဲတော်ကား ဟူးကောင်းချိုင့်ဝှမ်းဒေသ ကချင်တို့ ဌာနေဝယ် တည်ရှိသည့် မြို့များစွာအနက် လမ်းပန်းဆက်သွယ် ရေးကောင်းသည့် မြို့များ၌ တစ်နှစ်လျှင်တစ်မြို့ နှစ်စဉ် အလှည့်ကျ ကျင်းပရသည်ဖြစ်ရာ ယခုနှစ်မှာ ဟူးကောင်းမြို့၌ ကျင်းပရန် အလှည့်ကျခြင်းဖြစ်လေ၏။

ထို့ကြောင့် မြို့ခံလူများမှာ ပွဲတော်ကျင်းပရန် လှုပ်ရှား ထက်ကြွ မြူးပျော်လျက်ရှိပြီး ရွာနီးချုပ်စပ်ဖြစ်သော ရွာထိုးစွတ်ရွာ၊ ညိုနီကောက်ရွာ၊ နှစ်ဖျက်၊ နောင်းလုံ၊ ကောင်ရွာ စသည်တို့မှ ညိုင်းရင်းသားညိုရင်းမောင်နှမများသည် ဧည့်သည်များအဖြစ် တောက်သစ်စားပွဲတော် ဆင်နွဲရန် ရောက်ရှိလာလျက်ရှိလေ၏။

ဟူးကောင်းမြို့နှင့် မိုင်(၁၂၀)ခန့်ဝေးသော မြစ်ကြီးနားမှ တချင်အမျိုးသား အကြီးအကဲများဖြစ်သော ဒူးဝါးကြီးများပါ ကြွရောက်လာကြရာ ယင်းပွဲတော်မှာ ကချင်ဒေသ၏ စုပေါင်း ပွဲတော်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်လေ၏။

ယင်းစုပေါင်းပွဲတော်ဝယ် စုပေါင်းအကဖြစ်သော 'ဆွတ်မနော'အကကို အဓိကထား ကကြမည်ဖြစ်ရာ ဆွတ်မနော အကကို ဦးဆောင်မည့်သူများ၊ ပါဝင်ကကြမည့်သူများဖြစ်သော ထူလင်ပျို လုံမပျိုတို့မှာ သင့်ရာ သင့်ရာ ကျယ်ဝန်းသော အိမ်ကြီးများ၊ ခြံကြီးများအတွင်းဝယ် စည်သံ၊ မောင်းသံ ထည့်ညံ့ဖြင့် မနောအကကို ကြိုတင်တိုက်နေကြသည်မှာ ထစ်မြို့လုံး အသက်ဝင်လျက် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ဖြစ်နေလေ၏။

ဂျေနောမှာ နှစ်နှစ်မှ သည်တစ်ခေါက်သာ အိမ်သို့ ပြန်ရခြင်းဖြစ်သဖြင့် လော်ပန်ကြီး ဦးခမ်းဝဏ္ဏထံ ရက်ရှည်

ခွင့်ပန်လာရာ ကောက်သစ်စားပွဲတော်ပြီးမှ ဆင်စခန်းသို့ ပြန်မည် ဖြစ်၍ မိသားစုအိမ်ဝယ် စိတ်ကြိုက် အနားယူလျက်ရှိလေ၏။

ယင်းသို့ဖြင့် တစ်နေ့နံနက်ဝယ် အိမ်နံလေးမှ ခြံထဲ၌ ဂျေနေော်သည် လပြည့်ကို ကြံရှည်တစ်ချောင်း ကျွေးနေလေ၏။

လပြည့်သည် ဂျေနေော်လှမ်းပေးနေသော ကြံချောင်းကို နှာမောင်းဖြင့် ရစ်ပတ်ဆွဲယူလိုက်ပြီး ယင်းကြံချောင်းကို ရှေ့ခြေဖြင့် တဖြန်းဖြန်း ရိုက်လိုက်လေ၏။ ကြံချောင်းဖွာထွက်သွားပြီးလျှင် ကြံချောင်း၌ ကပ်နေနိုင်သော ပိုးကောင်မွှားကောင်များ ကင်းစင်သွားအောင် ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်လေ၏။ ကြံချောင်းဖွာသွားမှ နှာမောင်းဖြင့် ပါးစပ်ထဲသို့ လိပ်သွင်းလိုက်ပြီး အရသာခံဝါးလျက် ရှိစဉ် ဈေးမှ ဟင်းစားဝယ်ကာ ပြန်လာသော အယ်မရန်းနှင့်အတူ လုလင်ပျို လုံ့မပျို သုံးလေးဦးတို့ ခြံဝသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

“အစ်ကို ဒီမှာကြည့်စမ်း ဘယ်သူလဲလို့”

ဟု ခြံဝမှနေ၍ ညီမဖြစ်သူက အော်ပြောလိုက်သဖြင့် ဂျေနေော်မှာ ခြံဝဆီ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်တွင် သူ မမျှော်လင့် ထားသူလေးကို တွေ့လိုက်ရရာ ရင်ဒိန်းခနဲခုန်ပြီး ဖော်ဖြေ တတ်အောင်ပင် ဝမ်းသာသွားကာ

“ဟာ နှောင်းမီ”

ဟု လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်ခေါ်မြည်လိုက်မိလေ၏။

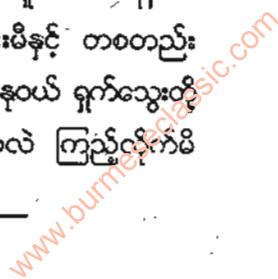
နှောင်းမီက သူ့ကို ချစ်စဖွယ် လှမ်းပြုံးပြပြီး ဟူးကောင်း ခြုံခံ လုံ့မပျိုနှစ်ဦး လုလင်ပျိုတစ်ဦးတို့နှင့်အတူ ခြံဝင်းထဲ ငင်လာလေ၏။

“နှောင်းမီ နင်ဘယ်တုန်းက ပြန်လာတာလဲ”

ဟု ဂျေနေော်က မေးလိုက်ရာ နှောင်းမီက ပြုံးရင်းမှ “အဖေ့ဆီက လူကြွနဲ့စားရလို့ဟာ ... ငါတို့ ဟူးကောင်း

ခြုံမှာ ဒီနှစ် ကောက်သစ်စားပွဲ လုပ်မယ်ဆိုတာနဲ့ ငါ တျောင်းကနေ ခွင့်ယူပြီး မနေ့ကပဲ ပြန်လာတာ ... ဟောဒီက ဝါရဲ့အစ်မဝမ်းကွဲ မုန်းလွယ်တို့ရဲ့အိမ်မှာပဲ တည်းတယ် ... ဒီနေ့က ဈေးထဲမှာ ငါတို့မောင်နှမတွေ တို့ဟူးထွက်စားရင်း အယ်မရန်းနဲ့တွေ့လို့ နင် အိမ်ပြန်ရောက်နေတယ်ဆိုတာနဲ့ ညီကလာတာဟာ ... အတော်ပဲ၊ အင်လုံအင်နန်ရှားပွဲတော်မှာ နင်နဲ့ငါ မနောအတူဝင်ကရအောင်”

ဟု ရွှင်မြူးစွာပြောလိုက်ရာ ညီမဖြစ်သူ အယ်မရန်းက သူ့အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည့်နေ့မှစပြီး နှောင်းမီနှင့် တစတည်း နေသည့်အရှိန် ရှိသဖြင့် ဂျေနေော်၏ မျက်နှာနုနုဝယ် ရှက်သွေးတို့ နှစ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ညီမဖြစ်သူကို မလုံမလဲ ကြည့်လိုက်မိ

လေ၏။

ထိုအခါ ညီမအယ်မရန်းက 'ဟီးခနဲ' ရယ်လိုက်ပြီး

“အမလေး နှောင်းမိရယ် . . . ငါတို့အစ်ကိုက နင်နဲ့ မနောတွဲကချင်လွန်းလို့ ဆင်စခန်းကို မပြန်သေးဘဲ နင်ရောက်လာနိုး မျှော်ကိုးပြီး စောင့်နေတာဟဲ့ . . . အခု နင်ရောက်လာတော့ ငါတို့အစ်ကို ရေငတ်တုန်းရေတွင်းထဲက ဖြစ်သွားတာပေါ့ ဟီး”

ဟု ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ဂျေနောမှာ မျက်နှာ ပိုရဲသွားပြီး

“အာ ဒီကောင်မလေး ဘာတွေ မဟုတ်ကဟုတ်က လျှောက်ပြောတာလဲ ငါရိုက်လိုက်ရဲ့”

ဟု ရှက်ရမ်းရမ်းပြောကာ လက်ထဲမှ ကြံချောင်းရှည်ဖြင့် ရွယ်လိုက်ရာ အယ်မရန်းမှာ ဈေးခြင်းတောင်းကိုဆွဲလျှာတ် လှေကားပေါ်သို့ ပြေးတက်ရင်း

“အို မနေ့တုန်းကတော့ ပွဲတော်ကျင်းပနေတုန်း နှောင်းမိ လာရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့ ဘာဖြစ်လို့ပြောသေးလဲ ဟီး”

ဟု ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ပြောဖြစ်အောင် ပြောသွားသေး၏။ နှောင်းမိက သဘောပေါက်စွာဖြင့် ပြုံးလိုက်ရင်း

သူမ၏ မောင်နှမများဘက်လှည့်ကာ

“အစ်မတို့ ပြန်နှင့်လေ . . . နှောင်းမိ တအောင့်နေမှ ပြန်ခဲ့မယ် . . . ဒီကောင် ဂျေနောကို ပြောစရာရှိလို့ နှောင်းမိ နေခဲ့ဦးမယ်”

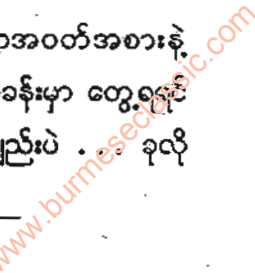
ဟု ပြောလိုက်ရာ နှောင်းမိ၏အစ်မ မုန်းလွယ်တို့လည်း ဂျေနောကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားလေ၏။

ထို့နောက် နှောင်းမိက အနီးရှိ ကွပ်ပျစ်ပေါ်ဝယ် ထိုင်လိုက်ရာ ဂျေနောပါ အယောင်ယောင်အမှားမှားဖြင့် အတူ ထိုက်ထိုင်မိတော့၏။

သူတို့နှစ်ဦးမှာ ကွပ်ပျစ်ပေါ် အတူထိုင်မိကြသော်လည်း ခုတ်တရက် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဘာစကားမှ မဆိုမိကြ။

နှောင်းမိက ကိုယ်အထက်ပိုင်းတွင် ကချင်ရိုးရာ ဖျစ်ခုတ်ထည် အင်္ကျီလက်ပြတ်နှင့် ခါးဝယ် ခတ်ခူးလုံချည် ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဂျေနောကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်မိလေ၏။

“ဂျေနော နင်က ဒီလို ရိုးရာအဝတ်အစားနဲ့ သိပ်လိုက်တယ်ဟ . . . ခါတိုင်း နင့်ကို ဆင်စခန်းမှာ တွေ့ရရင် ဘောင်းဘီတိုနဲ့ ဝှေ့ကုတ်အင်္ကျီချိုင်းပြတ်နဲ့ချည်းပဲ . . . ခုလို

သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်လိုက်တော့လည်း နင်က စတိုင်လ်ကျသားဆဲ
ဟင်းဟင်း”

ဟု သဘောကျစွာပြောရင်း ပွင့်လင်းစွာ ရယ်လိုက်ရာ
ဂျော့နော်မှာ သူ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုအတွက် မည်သည့်
မိန်းကလေးတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ချီးကျူးမှုမှ မခံရဘူးသဖြင့်
နဂို ရှက်သလိုဖြစ်နေရသည့်အထဲ ပို၍ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်ကာ
မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်သွားပြီး

“အဲ ဒါ အယ်မရန်း ရက်ပေးတာလေ ... အလုပ်ခွင်
မှာတော့ လုပ်ငန်းနဲ့လိုက်ဖက်တဲ့ ဘောင်းဘီတို ဘောင်းဘီရှည်
တွေပဲ ဝတ်ရတာပေါ့ဟာ ... အယ်မရန်းက မြို့မှာ ရိုးရာ
ပွဲတော် ကျင်းပတော့မှာမို့ ကြုံကြုံကံတုန်း ရိုးရာအဝတ်အစား
ဝတ်ပါဆိုတာနဲ့ ဝတ်ထားရတာ နှောင်းမိရဲ့”

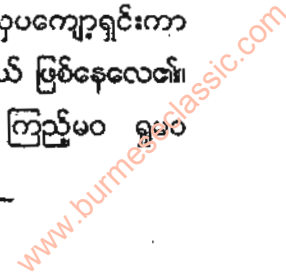
ဟု ပြောလိုက်ရာ နှောင်းမိမှာ သူမကိုယ်သူမ ငုံ့ကြည့်
မိပြီး မလုံမလဲလေး ဖြစ်သွားရှာ၏။ သူမမှာ ဘိုကျောင်း
တက်နေရသူလေးမို့ ဘိုမတွေလို အမြဲလိုလို စကတ်၊ ဂါဝန်နှင့်
ဘောင်းဘီရှည် ဝတ်ကျင့်ပါနေရာ ယခုလည်း ရိုးရာပွဲတော်
ကျင်းပရန် တစ်မြို့လုံး ပြင်ဆင်နေကြစဉ် သူမက ဂါဝန်ရှည်
ဖားဖားကြီးနှင့် လမ်းသလားမိနေသော အဖြစ်ကို သတိထားမိပြီး

နှက်သလို ဖြစ်သွားရရှာလေ၏။

“အေးဟာ ဟုတ်ပါရဲ့ ... ငါလည်း နင့်လိုပဲ
အိမ်ခူးလုံချည်နဲ့ ဂျပ်ခတ်ထည်အင်္ကျီ ဝတ်ဦးမှပါပဲ ...
ဆောက်သစ်စားပွဲတော်ကျရင် ရိုးရာဝတ်စုံလေးနဲ့ပဲ ဝင်နွဲ့မှ
ဖြစ်မယ်ဟ ... အင်း ပြောသာပြောရတယ် အစ်မ မုန်းလွယ်
တို့မှာ ငါ့အတွက် ဝတ်စုံအသစ်မှ ရှိရဲ့လားမသိဘူး ... ငါ
ဖြစ်ကြီးနားကပါလာတဲ့ အဝတ်အစားတွေကလည်း ဘိုမ
အဝတ်အစားတွေချည်းပဲ ဖြစ်နေတယ်ဟ”

ဟု ညည်းညူသလိုပြောလိုက်ကာ သူမ၏ဦးခေါင်းကို
ထိလိုက်ရာ ကျောလယ်အထိ ဝဲနေပြီဖြစ်သော သူမ၏
အညှောင်းသော ဆံနွယ်တို့က လှပစွာ ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ခါသွား
သည်။

နှောင်းမိမှာ အရွယ်ရောက်လာကာ အပျိုဖားဖား
အင်္ကျီမို့ ယခင်ကလို ဘော့ဟ်ယားဆံပင်တိုတို ပုံစံလေး
ထားတော့ဘဲ ကျောလယ်အထိဝဲနေသည့် ဆံပင်ရှည်လေး
သည်ဖြစ်ရာ သူမ၏ သွင်ဟန်က လှပကျော့ရှင်းကာ
အင်္ကျီကုန် ပူးပွင့်နေသည့် ပန်းလေးတစ်ပွင့်နယ် ဖြစ်နေလေ၏။
ဂျော့နော်မှာ နှောင်းမိ၏အလှအား ကြည့်မဝ ရှုမဝ

ဖြစ်နေရာမှ

“နောင်းမိ ငါလည်း နင့်ကို ရိုးရာဝတ်စုံလေးနဲ့ လှနေတာ မြင်ချင်ပါတယ်ဟာ ... ငါ အယ်မရန်းကို နင့်အတွက် ရိုးရာဝတ်စုံလေး ရက်လုပ်ခိုင်းထားတယ် ... ဒီကောက်သစ် စားပွဲတော်ကို နင်မလာဖြစ်ရင်တောင် နင်ကျောင်းပိတ်ဖို့ ပြန်လာတဲ့အခါ လက်ဆောင်ပေးဖို့ ငါသိမ်းထားမယ်လို့ ရည်ရွယ် ထားခဲ့တာဟာ ... ကောက်သစ်စားပွဲတော် ကျင်းပမယ့်နေ့ မနက်မှာ မှီအောင် အယ်မရန်းကို ငါ ရက်ခိုင်းမယ်ဟာ”

ဟု တက်ကြွစွာပြောကာ

“ပွဲတော်ကျရင် နင်ရောငါပါ ရိုးရာဝတ်စုံလေးဝတ်ပြီး မနေအက ကကြတာပေါ့ ဟုတ်လား”

ဟု ဂျေနေက ဆက်ပြောရာ နောင်းမိက သဘော ကျစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး

“အေးပါ ငါလည်း ကောက်သစ်စားပွဲတော်မှာ ရိုးရာ ဝတ်စုံ ဝတ်ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ ... ဪ ခါထက် နင့်ကို အရေးကြီးတာ ပြောရဦးမယ် ... ငါ အဲဒီစား ပြောချင်လို့ အယ်မရန်းနဲ့ လိုက်လာခဲ့တာ ဂျေနေ”

ဟု အလေးအနက်အသွင်ဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ဂျေနေ

နားမလည်ဟန်ဖြင့် သူမကို ငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး

“အရေးကြီးတဲ့စကား ဟုတ်လား ... ဘာများလဲ ပြောပါဦး နောင်းမိ”

ဟု တောင်းဆိုလိုက်လေ၏။ နောင်းမိက လပြည့်အား ဆက်ခတ်သလို စူးစူးလေး ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်

“ဒီမှာ ဂျေနေ ... ကောက်သစ်စားပွဲတော် တွင်းပတဲ့နေ့ ညနေကျရင် တနိုင်းခမြစ်ကမ်းနံဘေးက တွင်ပြင်မှာ ဆင်အပြေးပြိုင်ပွဲ ကျင်းပမယ်လေဟာ ...

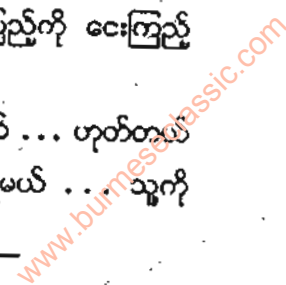
ဆောက်သစ်စားပွဲတော်ကျင်းပတဲ့ မြို့တိုင်းမှာ ဆင်အပြေး ပြိုင်ပွဲကို တွဲပြီး ကျင်းပခဲ့တာဆိုတော့ ငါတို့မြို့မှာ ပွဲတော် တွင်းပတုန်း အဲဒီပြိုင်ပွဲကိုပါ ဒူးဝါးကြီးတို့က ထည့်ဖို့ စီစဉ်

ခဲ့ကြတယ်တဲ့ဟာ ... အဲဒီပြိုင်ပွဲမှာ နင် ဝင်ပြိုင်ပါလား ဆိုတာနဲ့

အေးနော် ... နင့်ရဲ့လပြည့်လည်း တကယ့် အားကောင်း ကောင်းသန်ဆင် ဖြစ်နေပြီပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဂျေနေမှာ လပြည့်ကို ငေးကြည့် လိုက်ရင်း

“အေးဟ နင်ပြောမှပဲ ငါသတိရတယ် ... ဟုတ်တယ် ပြည့်ကို အားစမ်းတဲ့အနေနဲ့ ဝင်ပြိုင်ခိုင်းရမယ် ... သူ့ကို

သစ်တော့ အစမ်းဆွဲကြည့်ပြီးပြီဟာ ကျွန်းတုံးကြီးတွေကို မိုးယံ တို့လိုပဲ ဆွဲနိုင်နေပြီ . . . ဦးလေးလုံက မင်းဆင် ငယ်ပါ သေးတယ်ကွာ သိပ်မခိုင်းပါနဲ့ဦးလို့ တားတားထားလို့ လုပ်ငန်းသုံး ဆင် (F.G) အဖြစ် အလုပ်ခွင်ထဲ တကယ်မဝင်ခိုင်းသေး တာဟာ”

ဟု အားတက်ရွှင်လန်းဟန်ဖြင့် ပြောနေစဉ် ရာလေး စက်ဘီးလေးစီးပြီး တူးခေါင်တစ်ယောက် အိမ်ဝိုင်းထဲ ဝင်လာ သည်ကို တွေ့လိုက်ကြရလေ၏။

“ဟာ ဟေ့ကောင် တူးခေါင် မင်းလာတာနဲ့ အတော်ပဲ ဒီမှာ နှောင်းမိလည်း ရောက်နေတယ် . . . ငါတို့နှစ်ယောက် လပြည့်နဲ့ ဆင်အပြေးပြိုင်ပွဲ ဝင်နွဲ့မလို့ တိုင်ပင်နေကြတာကွ”

ဟု ဂျေနေက ဆီးကြိုပြောလိုက်လေ၏။

တူးခေါင်က စက်ဘီးကို ဒေါက်ထောက်ရပ်လိုက် ပြီးနောက် လပြည့်၏နံဘေးအား လက်ဖဝါးဖြင့် ခပ်ဖွဖ ဖုတ်လိုက်ကာ

“သိပ်ကောင်းတဲ့အကြံအစည်ပေါ့ကွာ . . . ငါလည်း မင်းကို အဲဒီကိစ္စပြောမလို့ အခုလာတာကွ . . . ငါ မြို့ထဲမှာ ဘယ်သူ့ကိုတွေ့ခဲ့သလဲ သိလား”

ဟု တူးခေါင်က မေးလိုက်ရာ ဂျေနေက မျက်မှောင် တွန့်လိုက်ပြီး

“အင်း ဆိုစမ်းပါဦးကွ . . . မင်းက အရေးထဲ ဝဟေဠိဝှက်နေပြန်ပြီ . . . ငါ့ညီမက ဈေးထဲမှာ နှောင်းမိကို တွေ့ခဲ့တယ်၊ မင်းကရာ ဘယ်သူ့ကို တွေ့ခဲ့လို့လဲကွ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

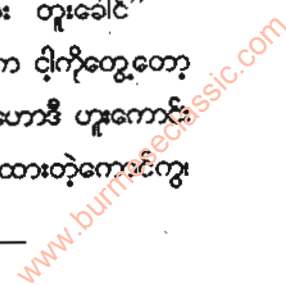
တူးခေါင်က ကွပ်ပျစ်ဝယ် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး

“နှောင်းမိကို မနက်က ဈေးထိပ်နားမှာ ငါတွေ့ခဲ့ ပြီးပါပြီကွ . . . ငါမနေ့ညနေတုန်းက မြို့ထဲမှာ ဓာတ်ခဲ ထာဝယ်ပြီး လိမ္မော်ခြံဆီ စက်ဘီးနဲ့အပြန် မြို့ရွာမှာရှိတဲ့ ‘တို့ရိုးရာ’ ခေါင်ရည်ဆိုင်ထဲက ထွက်လာတဲ့ ဇော်လူတို့လူစုနဲ့ ပက်ပင်း ဆုံးခဲ့ရတယ်ကွ”

ဟု တူးခေါင်က ပြောလိုက်ရာ နှောင်းမိမှာ မျက်မှောင်လေး အတွန့်ချိုးလိုက်ပြီး မေးလိုက်လေ၏။

“ဇော်လူနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ် ဟုတ်လား တူးခေါင်”

“အေး ဟုတ်တယ် . . . အဲဒီကောင်က ငါ့ကိုတွေ့တော့ ခြေစက်ဘီးကို ရပ်ခိုင်းပြီး ဟေ့ကောင် ငါဟာ ဟောဒီ ဟူကောင်နဲ့ မြို့ဝှက်ခင်းဒေသ တစ်ခွင်လုံးမှာ သရဖူးဆောင်းထားတဲ့ကောင်ကွ”

မင်းတို့ရဲ့ ဟူးကောင်းမြို့က ဆင်ပြိုင်ပွဲမှာလည်း ငါပဲ ဗိုလ်ခွဲ
 စေရမယ်။ ငါနဲ့ ငါရဲ့ စွယ်နက်ကို မင်းတို့ ဟူးကောင်းက
 ဘယ်သူမှ မယှဉ်နိုင်စေရဘူး။ ငါနဲ့ယှဉ်ရဲတဲ့ကောင်ရှိရင် ခေါ်ခဲ့
 သွေးမရှိတဲ့ကောင်တွေဆိုပြီး ငါ့ကို စော်ကားမော်ကား
 ပြောတယ်ကွ ... သူ့ရဲ့တပည့် လူမိုက်သုံးလေးယောက်လည်း
 ပါတယ် ... အားလုံး စောစောစီးစီး ခေါင်ရည်အတော်
 မူးနေပုံရတယ်ကွ ... ငါလည်း စကားနည်းရန်စံဆိုသလို
 ဘာမှမပြောဘဲ စက်ဘီးကို နင်းထွက်လာခဲ့တယ် ... ဒါတောင်
 အဲဒီကောင်က လှမ်းပြောလိုက်သေးတယ် ... ဟေ့ကောင်
 မင်းရဲ့ ကောက်ရိုးပုံစောင့်တဲ့ ခွေးကို ပြောလိုက်ဦး။ ငါနဲ့ယှဉ်ရဲရင်
 ဆင်ပြိုင်ပွဲကို လာခဲ့တဲ့လေ ... မင်းကိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောတာ
 ဂျေနော် ... ဒါကြောင့် မင်းဆီ ငါအခု လာပြောတာ ...
 မင်းနဲ့ လပြည့်ရဲ့ အစွမ်း အဲဒီကောင်ကို ပြသင့်ပြီ”

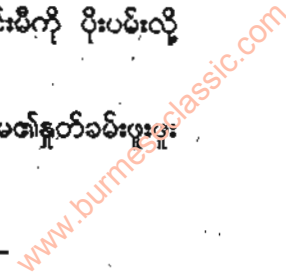
ဟု မခံချင်စိတ်အပြည့်ဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ဂျေနော်မှာ
 မျက်နှာကြီးနီသွားပြီး ရူးရူးရဲ့ရဲ့ဖြစ်ကာ
 “အဲဒီကောင်က ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ကောက်ရိုးပုံစောင့်တဲ့
 ခွေးလို့ ပြောရတာလဲကွ”
 ဟု ဒေါသသံဖြင့် မေးလိုက်လေ၏။

တူးခေါင်က နှောင်းမိကို မျက်လုံးဝေကြည့်လိုက်ပြီး
 “ဒီလိုကွာ ... ဇော်လုက နှောင်းမိကို ကြိုက်နေတယ်။
 နှောင်းမိကို သူက သိမ်းပိုက်ချင်နေတယ် ... ဒါပေမဲ့
 နှောင်းမိက ကြားက ကန့်လန့်ခံနေလို့ နှောင်းမိရဲ့မေတ္တာကို သူ
 ချေနိုင်ဘူးဖြစ်နေတာလို့ ထင်နေတယ်”

ဟု သူ့နားလည်ထားသရွေ့ ပြောပြလိုက်ရာ ဂျေနော်က
 သူ့ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ခါရမ်းလိုက်ပြီး

“မဆိုင်ပါဘူးကွာ ... နှောင်းမိကို သူ့ပိုးနေတဲ့ကိစ္စက
 ငါနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး .. နှောင်းမိနဲ့ငါက ဟိုးငယ်ငယ်ကလေးတည်းက
 အဖေဖေအတူ ဆင်စခန်းကို ငါလိုက်လိုက်သွားကတည်းက
 ဆင်စခန်းမှာတွေ့ပြီး ခင်လာခဲ့တဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းပါ ...
 နှောင်းမိက သူ့ကို ကြည့်ဖြူရင် ငါဘာမှ နှောင့်ယှက်စရာ
 မလိုပါဘူး ... အေး နှောင်းမိ မကျေနပ်ဘဲ နှောင်းမိအပေါ်
 အဲဒီကောင် မတရားနိုင်ထက်စီးနင်း တစ်ခုခု လုပ်လာရင်တော့
 နှောင့်အတွဲပဲ ... အဲဒီကောင်က သူ နှောင်းမိကို ပိုးပမ်းလို့
 နှောင့်တိုင်း ငါ့ကို လာမဲနေတာပါကွာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ နှောင်းမိက သူမ၏နှုတ်ခမ်းဖူးဖူး
 ကို မှဲ့လိုက်ပြီး

၉၆ ၀ စိတြာဒဂ္ဂ

“ငါ့ရဲ့မေတ္တာကိုလည်း သူဘယ်တော့မှရမှာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ . . . အလကား မိဘအရှိန်နဲ့ ဆောင်ကြားကြား ဖြစ်နေတဲ့ကောင် . . . သူ့ကိုယ်သူ လော်ပန်သား၊ သူဌေးသား ဆိုပြီး အခြောက်တိုက် ဘဝင်မြင့်နေတဲ့ကောင်ပါ . . . သူ့လို စိန်နားကပ်ရောင်ကြောင့် ပါးပြောင်နေတဲ့သူမျိုးကို နှောင်းမိတို့က အထင်မကြီးဘူး”

ဟု မဲ့ကာရွဲ့ကာ ပြောလိုက်ရင်းမှ

“တူးခေါင်ပြောတာ မှန်တယ် ဂျေနော် . . . ဒီ ဟူးကောင်းချိုင့်ဝှမ်းဒေသမှာ သူ့ရဲ့ဆင်ကို ဘယ်သူမှ မယှဉ်နိုင်ဘူးလို့ ဘဝင်မြင့် လက်မထောင်နေတဲ့ ဇော်လူ့ကို နှင် ယှဉ်ပြိုင် အနိုင်ယူပြလိုက်စမ်းပါဟာ . . . ငါတို့ နှင့်ကို အပြတ်အသတ် အားပေးပါမယ် . . . သူက ငါတို့ဒေသက ဆင်သမားတွေထက် သွေးမရှိဘူးလို့ ထင်နေတာ . . . ဂျေနော် နှင့်ရဲ့သွေးဟာ ရဲရဲတောက်နီကြောင်း ပြလိုက်စမ်းပါဟာ”

ဟု ဆင်အပြေးပြိုင်ပွဲဝင်ကာ ဇော်လူ့ကိုယှဉ်ဖို့ အားပေး တိုက်တွန်းခြင်း ပြုလေ၏။

သို့ဖြင့် နှောင်းမိရော တူးခေါင်ပါ အထပ်ထပ် ဝိုင်းဝန်း တိုက်တွန်းကြရာ နောက်ဆုံးဝယ် ဂျေနော်က ကောက်သစ်စာ

ပွဲတော်နေ့ ညနေပိုင်းဝယ် ကျင်းပပြုလုပ်မည့် ဆင်အပြေးပြိုင်ပွဲသို့ ဆပြည့်နှင့်အတူ ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ရန် သဘောတူလိုက်လေ၏။

“ဝေး . . . ဒါမှ နှောင်းမိရဲ့ဂျေနော်ကွ”

ဟု နှောင်းမိက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာသံလေးဖြင့် ကောင်းချီးပေးသလို တူးခေါင်ကလည်း ဂျေနော်၏ လက်ဖဝါး ဘစ်ဖက်ကို သူ့လက်ဖဝါးဖြင့် ခပ်တင်းတင်းကြီး ဆုပ်ကိုင်ရင်း

“ဂျေနော် . . . မင်း ငါတို့ဒေသကို ကိုယ်စားပြုပြီး

ငါတို့ဒေသကို အသားလွတ် စော်ကားလာတဲ့ ဇော်လူ့ကို ယှဉ်ပြိုင် အနိုင်ယူပြစမ်းပါကွာ . . . ငါတို့ မင်းကို လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ကြီးကို အားပေးပါတယ်ကွာ . . . မင်း နိုင်ကိုနိုင်စေရမယ်”

ဟု အားတက်သရောပြောကာ ထောက်ခံခြင်းပြုလေ၏။

❖ မနောအလှပန်း ❖

ဆန်ရေစပါး ဖြစ်ထွန်းအောင်မြင်သည့် အထိမ်းအမှတ်
ဗွဲ့တော်ကြီးဖြစ်သည့် အင်လုံအင်နန်ရှား (ခေါ်) ကချင်ရိုးရာ
ဆောက်သစ်စားပွဲတော်ကြီးကို ဟူးကောင်းမြို့လယ်ရှိ ဈေးအနီးမှ
ဆာလုံးကွင်းကြီးထဲတွင် စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပ
လေသည်။

ညက မိုးနင်းများ ဆွတ်ဖြန်းထားသဖြင့် ဖုံသိပ်နေသော
တွင်းပြင်ကြီးထဲတွင် ရိုးရာအဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထား

ကြသည့် ရွှေပွဲလာ ပံရိသတ်ကြီးသည် နံနက်ခင်းကတည်းက စုဝေးရောက်ရှိလာကြပြီး လူမျိုးစုအကြီးအကဲ ဒူးပါးကြီးများ၏ နှုတ်ခွန်းဆက်သ ဩဝါဒစကားများကို နားဆင်ကြကာ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဖြင့် တစ်ခဲနက် စည်ကားလျက်ရှိတော့သည်။

ယင်းပွဲတော်ကို ကချင်တိုင်းရင်းသားများသာမက ညီရင်း အစ်ကို မောင်ရင်းနမဖြစ်သည့် တိုင်းရင်းသားလူမျိုးတို့ တက်ရောက်ကြရာ လူထုပရိသတ်ကြီးမှာ အရောင်အသွေးစုံ ကာလာစုံ တောက်လက်လျက် ပွဲခင်းကြီးတစ်ခုလုံးမှာ လူရောင်စုံ ရှုခင်းကြီးဖြစ်နေလေ၏။

ဂျိန်းဖော့၊ မရူ၊ လရီ၊ ရဝမ်၊ လီဆူး တိုင်းရင်းသား တို့အပြင် မြန်မာ၊ ရှမ်း၊ ချင်းနှင့် နာဂတို့ပါ တပျော်တပါးကြီး ပါဝင်ဆင်နွှဲကြရာ ပြည်ထောင်စုပွဲတော်ကြီးသဖွယ် ရှိတိ၏။

ဆွတ်မနောအကကို အခမ်းအနားပွဲတော်ကြီး ကျင်းပရာ ကွင်းပြင်မှာပဲ ကောက်သစ်ထမင်းထုပ်များ၊ ဝေငှစားသောက် ကြပြီးသည့် နေ့ခင်း မွန်းလွဲပိုင်းမှာပင် မောင်းသံတဒူဒူ တီးခတ် လျက် ပျော်ရွှင်စွာ စတင်ကျင်းပလေတော့သည်။

ပွဲတော်သို့ တက်ရောက်လာသမျှ လူထုပရိသတ်အားလုံး

တစ်ယောက်မကျန် ကောက်သစ်ထမင်းထုပ် မရမရှိစေရ၊ လိုလေသေးမရှိ ဝေငှပြီး ပျော်ပျော်ပါးပါး တစ်ဝ စွားရစေခြင်း သည်ပင် ကချင်ရိုးရာ ကောက်သစ်စားပွဲတော် (ခေါ်) အင်လုံအင်နန်ရှား ပွဲတော်ကြီး၏ ထူးခြားသော ဝိသေသပင် ဖြစ်ပါ၏။

တဒူဒူ မြည်ဟီးလျက်ရှိသော မောင်းသံစည်းချက်နှင့် အညီ ကိုယ်ကို ယိမ်းနွဲ့၍ ခေါင်းကိုသာသာငဲ့၊ လက်ကလေး များကို လှပပေါ့ပါးစွာ လှည့်ကာ လှည့်ကာဖြင့် ခြေကို နှိပ်ခန်းချပြီး ညီညာလှပစွာ ကကြသော ဆွတ်မနောက သူတို့၏ သွင်ဟန်မှာ ရှုမငြီးနိုင်စရာပင် ဖြစ်တော့၏။

ဂျေနောနှင့် နှောင်းမိတို့မှာ အခြားသော လုလင်ပျို များပျိုတို့နည်းတူ ဆွတ်မနောပွဲဝယ် စိတ်ပါလက်ပါ ပျော်ရွှင် ထက်ကြွစွာ ဝင်ရောက်ကကြလေ၏။

ဂျေနောကား ဂျပ်ခုတ်ရက်ထည်ဖြစ်သည့် ကချင် အမျိုးသား ဝတ်စုံကို အကျအန ဝတ်ဆင်ပြီး ခေါင်းပတ် ဆင်းပေါင်းပေါင်းထားလျက် ငွေဓားကို ဓားအိမ်နှင့်တကွ ခါးမှာ ခြိတ်ကာ ဝင့်ကြွားလှပစွာ မနောအကကို ဝင်ရောက်ကလေ၏။

နှောင်းမိမှာလည်း သူမ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ဝီတိ

ကချင်လုံမချီတို့၏ ဆင်ယင်ထုံးပွဲမှုဖြင့် ထုံမွန်းဆင်ယင်ထားရာ သူ၏ ရွန်းလက်သောအလှမှာ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ထူးခြားပေါ်လွင်လျက်ရှိလေ၏။

အယ်မရန်း၏လက်ရာ ဂျပ်ခုတ်ထည်ဖြစ်သော အနက်ရောင်ချည်ကို အတိုင်အဖောက် ပြုရက်လုပ်ထားသည့် ကတ္တီပါအင်္ကျီအနက်ပေါ်ဝယ် လှပဖြူဖွေးကာ လက်လက်ထနေသော ငွေသား၊ ငွေမောင်းတို့ကို ငွေနန်းပန်းပွားလေးတို့နှင့် လှပစွာ ချိတ်ဆွဲထားလေ၏။

ခါးဝယ် ချပ်ရပ်စွာဝတ်ဆင်ထားသည့် ခတ်စူးလုံချည်မှာလည်း အခြေခံအနက်ရောင်မှာ ခြောက်လက္ခအပြားဖြစ်လျက် အဝါ၊ ခရမ်း၊ ပန်း၊ အနီ၊ အစိမ်း စသည့် ရောင်စုံသိုးမွှေးချည်ကြောင်းတို့ကို အကြောင်းထိုးကလေးများအဖြစ် အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ရက်လုပ်ထားရာ ရောင်စုံအစင်းကြားမှာ ဆယ်လက္ခခန့် ရှိလေ၏။

ယင်းအပြင် ခရမ်းရောင်အစင်းကြောင်းကြီးများဖြင့် ကန့်လန့်စင်းရက်လုပ်ပြီး အမြိတ်အဖြစ် ပုလဲမုန်ကူကွတ်နှစ်ထပ်ကွက်၊ သုံးထပ်ကွက်၊ လေးထပ်ကွက်ကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန် အကွက်ငယ်အမြိတ် ထိုးထားလေရာ လွန်စွာ

ခမ်းနားလှပသော ရက်ကန်းလက်ရာနှင့်ဖြစ်တော့၏။

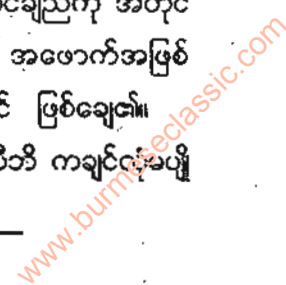
ယင်းဂျပ်ရပ်ထဘီမှာ ကွင်းထည်မဟုတ်ချေ။ ခါးစည်းဖြင့် ခွဲတွင် ချည်နှောင်ပတ်ထားရခြင်းသာ ဖြစ်လေ၏။ ခါးစည်းအပေါ်မှနေ၍ ငွေသားခါးပတ်ကို ပတ်ထားပြီး ခါးပုံအထက် နားဝယ် သစ်ဆေးဖြင့်စိမ်ထားသည့် ကြိမ်နန်းကြိုးခွေများကို ထူပစ္စာ ချိတ်ဆွဲတပ်ဆင်ထားလေ၏။

ယင်းအပြင် နှောင်းမိ၏ လှပဖွေးနုသော လည်ပင်းရင်ညွန့်ဝယ် ရဲရဲနီစွေးသော သန္တာစေ့ပုတီးလုံးလေးများနှင့် ထူပသည့် ပုတီးကုံးကို ဆင်မြန်းထားပြီး လက်ကောက်ဝတ်တို့၌ ငွေလက်ကောက်တို့ကို စွပ်ထားကာ ငွေကြယ်သီး၊ ငွေနားဇောင်း၊ ငွေလက်စွပ်တို့ကိုလည်း လှပစွာ ဆင်ယင်ထားသေး၏။

သူမ၏ ဦးခေါင်း၌မူ အနက်ရောင်ချည်ကို တိုင်၍ သိုးမွှေးချည် ရဲဝါရောင်ကို အဖောက်အဖြစ် ရက်လုပ်ထားသည့် ခေါင်းပတ်ကို ပတ်ဆင်ထားတော့၏။

သူမ၏ ခြေစွပ်မှာလည်း အနက်ရောင်ချည်ကို အတိုင်ထားလျက် သိုးမွှေးချည် အနီရောင်ကို အဖောက်အဖြစ် ရက်လုပ်ထားသော လှပသည့် ခြေစွပ်တို့ပင် ဖြစ်ချေ၏။

နှောင်းမိ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ပီတိ ကချင်လုံမချီ

တို့၏ သွင်ဟန်လက္ခဏာ ဆင်ယင်ထုံးစံတို့ဖြင့် အတိအကျအားဖြင့် ဆန်းသစ်လတ်ဆတ်သော အလှတစ်မျိုးဖြင့် ပဏာတင်လျက် ရှိလေရာ ဂျေနေန်မှာ သူမ၏အလှကို ငေးရင်း နှစ်သက် မြတ်နိုးခြင်း စေတသိတ်တို့သည် ရင်တွင်းသို့ တနိုင်းခမြစ်နေ အလျဉ်နယ် အဆက်မပြတ် စီးဝင်လျက်ရှိလေ၏။

တကယ်တော့ ၁၀၀အလွှာချင်း မတူသဖြင့် မမှီသော ပန်းကို တုံးခုလှမ်းသည့်အဖြစ်မျိုး မရောက်ရအောင် နှောင်း အပေါ် ထားရှိမိသော သမုဒယသံယောဇဉ်စိတ်တို့ကို ရင်ဝယ် နှစ်များစွာ သိုသိပ်ခဲ့ရသူမှာ ဂျေနေန်သာဖြစ်ပါ၏။

ငယ်စဉ်ကတည်းက သံယောဇဉ်တွယ်ခဲ့ရသော သူငယ်ချင်းမလေးမှာ တော်ဝင်နန်းထိုက်သည့် ပန်းမကိုဋ်လေး ပေဖို့ အနုလက်နှင့် ရွှေရွက်နှိုက်သလို ဖြစ်မှာစိုးပြီး သူ၏ ပိုင်ဆိုင်လိုသော အချစ်စိတ်တို့ကို ရင်ထဲမှာပင် ခေါက်သိမ်းကာ ထားခဲ့ရပါ၏။

သို့သော် ချစ်သောနှောင်းမိလေး မနောအကကို လှပစွာ ကနေခြင်းအား နံဘေးလူအုပ်ကြားမှ လက်ကို မိန့်မိန့်ကြီး ပိုက်ကာ မျက်တောင်မခတ်စတမ်း ရှုစားနေသည့် ဇော်လူကို တွေ့ရသည်၌ ဂျေနေန်၏ရင်ဝယ် မနာလိုတို့ရှည်စိတ်တို့

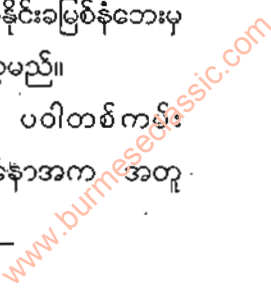
ဖြစ်ပေါ်လာပြီး သဝန်ကြောင်စိတ်ဖြင့် အူနကို ကျွဲခတ်ခံရသည့်နယ် ခင်၌ စူးရှနာကျင် စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းဖြစ်ရချေ၏။

ဇော်လူကလည်း သူ့ကိုတွေ့သွားရာ သူတို့နှစ်ဦးမှာ ချက်လုံးအကြည့်ချင်း ဆုံသွားပြီး တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး ထားရှိသည့် အမျက်ဒေါသတို့သည် သူတို့၏ မျက်ဝန်းတို့ဝယ် အထင်းသား ဆီလွင်လာလျက် အမုန်းငွေ့တို့ ထောင့်ထောင်းထလေသလား ထင်မှတ်ရလေ၏။

တကယ်တော့ သူတို့နှစ်ဦးကြားဝယ် အလိုအလျောက် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အာဃာတအမုန်းမီးလှုံများသည် လှပသော ဝန်းလေးတစ်ပွင့်ဖြစ်သည့် နှောင်းမိကြောင့်လား၊ မိမိတို့ ခိုင်ဆိုင်မြတ်နိုးသော လက်စွဲဆင်တို့အတွက် တရိပ်ရိပ် အက်နေကြသည့် မာန်မာနတို့ကြောင့်လား ဝေခွဲမရနိုင်တော့ပြီ။

မည်သို့ဖြစ်စေ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး မဟာရန်သူလို သဘောထားမိကြသော သူတို့နှစ်ဦးသည် ယနေ့ညနေခင် တွင်တော့ ဆင်အပြေးပြိုင်ပွဲကြီး ပြုလုပ်ရာ တနိုင်းခမြစ်နံဘေးမှ ထွင်ပြင်ဝယ် ထိပ်တိုက်ဆုံဆည်းမိကြပေရောမည်။

ဇော်လူကလည်း နှောင်းမိနှင့် ပဝါတစ်ကမ်း ထက်တစ်ကမ်းဝယ် အတူယှဉ်တွဲလျက် မနောအက အတူ

ကနေသော ဂျေနေန့်ကို စူးစူးရဲရဲကြည့်ကာ မနာလိုမရှုပ်မိမ့်သည့် ဝန်တိုစိတ်တို့ မှန်တိုင်းနယ် ရင်ဝယ်ဖြစ်ပေါ်လျက် ဖြစ်နိုင်လျှင် ယခုချက်ချင်းပင် ဂျေနေန့်ကို နောင်းမိ၏နံ့ဘေးမှ ဖယ်ရှား ပစ်လိုက်ချင်လေ၏။

သို့သော် စည်းကမ်းတင်းကြပ်သည့် ဒူးဝါးကြီးများ ကိုယ်တိုင် ဦးစီးကျင်းပလျက်ရှိသော မနောကပ္ပဲကြီးဝယ် သူ၏ စိတ်ဆင်ခြင်ကို ချွန်းဖွင့်လွှတ်ခွင့်မသာသဖြင့် ဖော်လှူမှာ အံ့တကြိတ်ကြိတ်နှင့်သာ အဝေးမှ လှမ်းပြီး မျက်မာန်ပွားနေ ရလေ၏။

မနောကပ္ပဲကြီးကား မောင်းသံ တဒုဒုဖြင့် အရှိန် တက်ကာ ကကွက်တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် ကူးပြောင်းလျက် ရှိချေ၏။

ဆွတ်မနောအကကို ဦးဆောင်ကသူတို့မှာ ကကွက် အဆင့်ကျော်ခြင်း၊ မှားယွင်းခြင်းမရှိရအောင် လွန်စွာ သတိထား ကရလေ၏။ မှားယွင်းမှုရှိပါက ရှေးရိုးရာအယူအစွဲအရ အပြစ် ရှိသည်ဟု ဆိုကြလေ၏။

သို့ကြောင့်လည်း မနောအကကို ဦးဆောင်သူတို့မှာ မနောတိုင်ကြည့်ပြီး မနောတိုင်က ညွှန်းဆိုသည့် ကကွက်များ

အတိုင်း တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ကရလေ၏။

မနောတိုင်ဝယ် ဆေးရောင်စုံဖြင့် ခေးခြယ်ထားသော ဝန်းနွယ်ပန်းခက် ပန်းချီကားတို့မှာ မနောအက၏ ကနည်း၊ ဘဟန်၊ ကကွက်များကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ဖော်ညွှန်း ဖြေထားခြင်းဖြစ်ရာ ထိုမနောတိုင်မှ ဖော်ညွှန်းပြထားသည့် သင်္ကေတများအတိုင်း စည်းကမ်းတကျ ကကြရခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ကကွက်တစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ ပြောင်းတိုင်း နောင်းမိက ဂျေနေန့်ကို အပြုံးမျက်နှာလေးဖြင့် လှမ်းလှမ်းကြည့်ရာ သူမ၏ မျက်ဝန်းလှလှလေးနှင့် အပြုံးလှလှလေးကို ငေးကြည့်ရင်း ဂျေနေန့်မှာ ရင်တသိမ့်သိမ့်ခွန်လျက် ကြည့်နူးခြင်းဖြစ်ရချေ၏။

နောင်းမိသည်လည်း ဂျေနေန့်၏ သံယောဇဉ် ဝန်းယှက်သော မျက်လုံးညိုညိုတို့၏ အကြည့်ကို နားလည် ခိုင်မိသဖြင့် ပြုံးမှုမူလေး လှမ်းကြည့်ကာ တစ်ခါတစ်ရံ ခေါင်းလေး ငဲ့ကာစောင်းကာ ကရင်းမှ ရင်မှာ မနောကပ္ပဲ၏ မောင်းသံ တဒုဒုနှင့်အပြိုင် တဒိန်းဒိန်း မြည်ဟိန်းခွန်လှုပ်လျက်ရှိလေ၏။

ကောက်သစ်စားပွဲတော်၏ မွန်မြတ်သော ရည်ရွယ်ချက် သည်ကား တိုင်းရင်းသားညီအစ်ကိုမောင်နှမချင်း ရင်းနှီး ချစ်ကြည်စေရန်နှင့် ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုကို ထိန်းသိမ်းမြှင့်တင်ရန်ပင်

ခြေတံတို

ယင်းကြောင့်လည်း နှစ်စဉ် တစ်မြို့တည်းမှာသာ ကျင်းပခြင်းမပြုဘဲ မြို့အသီးသီးသို့ တစ်နှစ်လျှင်တစ်မြို့ လှည့်လည်ကျင်းပခြင်းဖြစ်ချေ၏။

မြိတ်သူကိုလိုနီနယ်ချဲ့အစိုးရ၏ လက်အောက်မှာ တစ်တိုင်းတစ်ပြည်လုံး ကျရောက်လျက်ရှိသော်လည်း ကချင် အမျိုးသားခေါင်းဆောင် ဝူးဝါးကြီးတို့မှာ မိမိတို့၏ တိုင်းရင်းသား ရိုးရာမပျက်စေရန် စည်းရုံးမှုကောင်းကောင်းနှင့် ဦးဆောင်ပြီး ဤပွဲတော်ကြီးကို အောင်မြင်သိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပကြခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

မနောကပွဲသည်ကား ကချင်လူမျိုးတို့၏ ရိုးရာဝယ် ရှေးအကျဆုံးဖြစ်ပြီး ခေတ်အဆက်ဆက် တည်တံ့လာခဲ့ခြင်းမှာ ကချင်အပါအဝင် တိုင်းရင်းသားညီအစ်ကိုမောင်နှမများ၏ ညီညွတ်စွာ ပေါင်းစည်းမှုနှင့် ရိုးရာဓလေ့ ထိန်းသိမ်းနိုင်မှု စွမ်းပကားတို့ကြောင့်ပင် ဖြစ်ချေ၏။

မနောကပွဲသို့ ကချင်လူမျိုးအပါအဝင် တိုင်းရင်းသား ပေါင်းစုံ လူကြီးလူငယ် ပျိုပျိုအိုအိုတို့ တစ်စုတစ်ဝေး တပျော်တပျော် တွက်ရောက်ကြသဖြင့်လည်း လွန်စွာ စည်ကားခြင်းဖြစ်ချေ၏။

မနောအကကား ကကွက်စုံလင်လှချေ၏။ နတ်ခြောက် အကလည်း ပါ၏။ မြင်းစီးအကလည်း ပါ၏။

ကျောက်ဖရုံသီးကြိုးတက်ဆွဲအကသည်ကား မပါမဖြစ် သူကြိုက်များသော အကပင်တည်း။

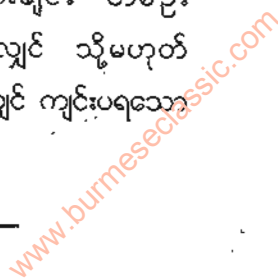
ကွန်ပစ်ဟန်အကနှင့် ကျွဲနွားပျောက်ရှာဖွေဟန် အက တို့သည်ကား တောင်တန်းသားတို့၏ စီးပွားရေး၊ စားဝတ်နေရေး နှုန်းကန်ရမှု ဘဝကို ထင်ဟပ်စေသည့် အကများဖြစ်လေ၏။

အောက်ချင်းငှက်အသွင် အကကိုတော့ လူငယ် မောင်မယ်တို့ လွန်စွာ နှစ်ခြိုက်ကြချေ၏။

ယင်းသို့လျှင် စည်သံ၊ မောင်းသံ တည်ညံ့နှင့် တပျော် တပျော် ဆင်နွှဲကြလေ့ရှိသော မနောကပွဲတို့ကို အကြမ်းအားဖြင့် ချမ်း ခွဲခြားနိုင်ပါ၏။

✦ ပဒန်မနောကား စစ်အောင်ချိန်ဝယ် အောင်ပွဲခံကာ ကကြသော မနောကပွဲဖြစ်လေ၏။

✦ ဂျူမနောကား ဆွေမျိုးသားချင်း တစ်ဦး တစ်ယောက် နာမကျန်းဖြစ်လျှင် သို့မဟုတ် သက်ကြီးရွယ်အိုတို့ ကွယ်လွန်လျှင် ကျင်းပရသော ပွဲဖြစ်ချေ၏။

မြစ်ဆူး၏

ယင်းကြောင့်လည်း နှစ်စဉ် တစ်မြို့တည်းမှာသာ ကျင်းပခြင်းမပြုဘဲ မြို့အသီးသီးသို့ တစ်နှစ်လျှင်တစ်မြို့ လှည့်လည်ကျင်းပခြင်းဖြစ်ချေ၏။

မြိတ်သူကိုလိုနီနယ်ချဲ့အစိုးရ၏ လက်အောက်မှာ တစ်တိုင်းတစ်ပြည်လုံး ကျရောက်လျက်ရှိသော်လည်း ကချင် အမျိုးသားခေါင်းဆောင် ဝူးဝါးကြီးတို့မှာ မိမိတို့၏ တိုင်းရင်းသား ရိုးရာမပျက်စေရန် စည်းရုံးမှုကောင်းကောင်းနှင့် ဦးဆောင်ပြီး ဤပွဲတော်ကြီးကို အောင်မြင်သိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပကြခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

မနောကပွဲသည်ကား ကချင်လူမျိုးတို့၏ ရိုးရာဝယ် ရှေးအကျဆုံးဖြစ်ပြီး ခေတ်အဆက်ဆက် တည်တံ့လာခဲ့ခြင်းမှာ ကချင်အပါအဝင် တိုင်းရင်းသားညီအစ်ကိုမောင်နှမများ၏ ညီညွတ်စွာ ပေါင်းစည်းမှုနှင့် ရိုးရာဓလေ့ ထိန်းသိမ်းနိုင်မှု စွမ်းပကားတို့ကြောင့်ပင် ဖြစ်ချေ၏။

မနောကပွဲသို့ ကချင်လူမျိုးအပါအဝင် တိုင်းရင်းသား ပေါင်းစုံ လူကြီးလူငယ် ပျိုပျိုအိုအိုတို့ တစ်စုတစ်ဝေး တပျော်တပွဲ တွက်ရောက်ကြသဖြင့်လည်း လွန်စွာ စည်ကားခြင်းဖြစ်ချေ၏။

မနောအကကား ကကွက်စုံလင်လှချေ၏။ နတ်ခြောက် အကလည်း ပါ၏။ မြင်းစီးအကလည်း ပါ၏။

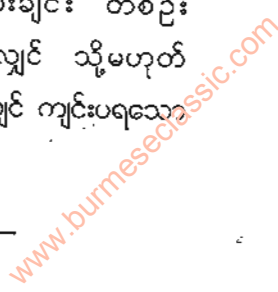
ကျောက်ဖရုံသီးကြိုးတက်ဆွဲအကသည်ကား မပါမဖြစ် လှူကြိုက်များသော အကပင်တည်း။

ကွန်ပစ်ဟန်အကနှင့် ကျွဲနွားပျောက်ရှာဖွေဟန် အက တို့သည်ကား တောင်တန်းသားတို့၏ စီးပွားရေး၊ စားဝတ်နေရေး နှုန်းကန်ရမှု ဘဝကို ထင်ဟပ်စေသည့် အကများဖြစ်လေ၏။

အောက်ချင်းငှက်အသွင် အကကိုတော့ လူငယ် ဆောင်မယ်တို့ လွန်စွာ နှစ်ခြိုက်ကြချေ၏။

ယင်းသို့လျှင် စည်သံ၊ မောင်းသံ တည်ညံ့နှင့် တပျော် တပွဲ ဆင်နွှဲကြလေ့ရှိသော မနောကပွဲတို့ကို အကြမ်းအားဖြင့် ချမ်းမျိုး ခွဲခြားနိုင်ပါ၏။

- ◆ ပဒန်မနောကား စစ်အောင်ချိန်ဝယ် အောင်ပွဲခံကာ ကကြသော မနောကပွဲဖြစ်လေ၏။
- ◆ ဂျူမနောကား ဆွေမျိုးသားချင်း တစ်ဦး တစ်ယောက် နာမကျန်းဖြစ်လျှင် သို့မဟုတ် သက်ကြီးရွယ်အိုတို့ ကွယ်လွန်လျှင် ကျင်းပရသော ပွဲဖြစ်ချေ၏။

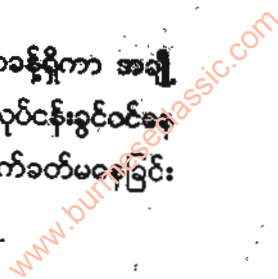
- ◆ ကွမ်ရန်မနောကား မိသားစုထဲမှ ညီအစ်ကို တစ်ယောက်ယောက် နယ်မြေသစ်တည်ထောင် နေထိုင်သောအခါ မဒိုင်နတ်ကို ဝေခြမ်းပင့်ဆောင် သည့် သဘောဖြင့် ကျင်းပပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်ပေ၏။
- ◆ ရှဒစ်ဖော့မနောမှာ နေရာဒေသအသစ်ကို မဒိုင် နတ်အား ပြသ၍ မကောင်းဆိုးဝါးများကို နှင်ခိုင်းရင်း ကျင်းပပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်ပေ၏။
- ◆ ဆွတ်မနောသည်ကား ဥစ္စာနေတိုးတက်ကြွယ်ဝ ချိန်ဝယ် သွေးသစ်မျိုးသစ်များနှင့် တွေ့ဆုံ ခိတ်ဖွဲ့ရင်း ပြုလုပ်ရသည့် ရိုးရာကပွဲပင် ဖြစ်ပေ၏။ သို့ကြောင့်လည်း အင်လုံအင်နန်ရှား (ခေါ်) ကောက်သစ် စားပွဲတော်ကြီးဝယ် ဆွတ်မနောကပွဲကို မပါမဖြစ် ထည့်သွင်း ရခြင်း ဖြစ်ပါသတည်း။

◆ ထူးခြားသောဆင်ပြိုင်ပွဲ ◆

ဟူးကောင်းမြို့လေးကား ထူးထူးခြားခြား ဆင်ပေါ် နားသည် မြို့လေးဖြစ်လေ၏။ ဟူးကောင်းမြို့၏ မြို့တွင်း နတ်ကွက်တို့ရှိ အိမ်ဝင်းအတော်များများ၌ ဆင်ထားရာနေရာ ဆင်တင်းကုတ်တဲကြီးများ ရှိလေ၏။

တစ်မြို့လုံးဝယ် ဆင်ကောင်ရေတစ်ရာခန့်ရှိကာ အချို့ ဆင်များမှာ တောတွင်းရှိ ဆင်စခန်းများဝယ် လုပ်ငန်းခွင်ဝင်နေ ကြသဖြင့် မြို့တွင်း၌ ဆင်များဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်မနေခြင်း

ခြင်လေသည်။

ကား မြင်းလှည်း စသည့် ယာဉ်များမရှိသေးသည့် ဤတောင်ပေါ်ချိုင့်ဝှမ်းလွင်ပြင်ဒေသမှ မြို့လေးဝယ် ခရီးတို ခရီးရှည်သွားလာခြင်း၊ ဝန်စည်စလွယ် သယ်ဆောင်ခြင်းတို့ ဆင်တို့ကိုသာ အားထားနေရပြီး ဆင်တို့မှာလည်း အိမ်ဇွေ တိရစ္ဆာန်များကဲ့သို့ ဖြစ်နေကာ လူတို့နှင့် လွန်စွာနီးစပ် ယဉ်ပါးမှု ရှိလှပေ၏။ ဟူးကောင်းမြို့သူမြို့သားတို့မှာလည်း ကလေးမှစ၍ လူကြီးသူမတွေအထိ ဆင်သတ္တဝါများကို ချစ်ကြသည်ဖြစ်ရာ ဆင်နှင့်လူတို့ လုံးထွေးနေသော ထူးခြားသည့်မြို့လေး ဖြစ်လေ၏။

ယင်းသို့ ထူးထူးခြားခြား ဆင်ပေါများသည့် မြို့လေး ဖြစ်သဖြင့်လည်း ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်အထက် ပေပေါင်း တစ်ထောင်ကျော်ခန့်မြင့်သော ယင်းတောင်ပေါ်မြို့လေးဝယ် အခါအားလျော်စွာ ထူးထူးခြားခြား ဆင်အပြေးပြိုင်ပွဲကြီးကို ကျင်းပကြခြင်းဖြစ်လေ၏။

မြန်မာနိုင်ငံ၏ မည်သည့်အရပ်တွင်မှ ရှိမည် မဟုတ်သော ဆင်အပြေးပြိုင်ပွဲကြီးများကို ဤဟူးကောင်းမြို့၌ ချစ်စရာဒေသဖျော်ပွဲရွှင်ပွဲအဖြစ် ပြုလုပ်ကြကာ မြို့သူမြို့သား များက တခဲနက် အားပေးကြလေ့ရှိလေ၏။

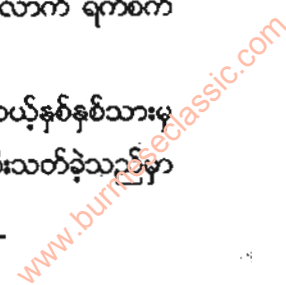
ယနေ့ညနေခင်းဝယ် တနိုင်ခဲမြစ်ကမ်းနံဘေး၌ ပြုလုပ်မည့် ဆင်အပြေးပြိုင်ပွဲကြီးမှာ ကောက်သစ်စားပွဲတော် အောင်မြင်ခြင်းအထိမ်းအမှတ် ဖျော်ပွဲရွှင်ပွဲအဖြစ် ဒူးဝါးကြီးများ နှိပ်တိုင် ဦးစီးကျင်းပကာ ပထမရသူကို ဆုကြေးငွေ ခြောက်မြားစွာ ချီးမြှင့်မည်မို့ ဆင်ပြိုင်ပွဲဝင်မည့် ဆင်ဦးစီးများမှာ လွန်စွာ တက်ကြွလျက်ရှိလေ၏။

ယင်းဆင်ဦးစီးများထဲဝယ် ဇော်လူနှင့် ဂျေခော်တို့လည်း ပါဝင်ချေ၏။

ဇော်လူ၏ ဆင်ကြီးစွယ်နက်မှာ အမြင့်ကိုးပေရှိပြီး လွန်စွာ ကြံ့ခိုင်ထွားကျိုင်းသော ဆင်ကြီးဖြစ်ကာ ငါးပေကျော် မြောက်ပေခန့်ရှိသော ဆင်စွယ်ကြီးနှစ်ချောင်းကလည်း အားယုံကာ တခမ်းတနားရှိလှစွာ၏။

စွယ်နက်မှာ ဟူးကောင်းချိုင့်ဝှမ်းလွင်ပြင်ဒေသဝယ် လွန်စွာကျော်ကြားလျက်ရှိသော ဆင်ကြီးဖြစ်ပြီး သူ၏သွင်ဟန်က မြက်ဆင်နှင့်တူကာ အားခကောင်းမောင်းသန်သလောက် ရက်စက် ခြင်းကြောက်သော ဆင်ကြီးလည်းဖြစ်၏။

စွယ်နက်မှာ ဆင်လားမြောက်သည့် ဆယ့်နှစ်နှစ်သားမှ အနုအထိ ဇာတိတူအချင်းချင်း အစွယ်ဖြင့် ထိုးသတ်ခဲ့သည့်မှာ

ဆင်သုံးကောင်ပင် ရှိပြီဟု သိရလေ၏။ စွယ်နက် ပထမဆုံး ထိုးသတ်ခဲ့သောဆင်မှာ ဆင်ပျိုမတစ်ကောင်ဖြစ်ပြီး သူ မိတ်လိုက်ရန် ကြိုးစားသည်ကို ငြင်းပယ်သဖြင့် ဆင်မကို တောင်ကမ်းပါးယံတစ်ခုဆီသို့ အောင်းပြီးမောင်းသွင်းသွားကာ အစွယ်ဖြင့် ထိုးသတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုလေသည်။

စွယ်နက်ထိုးသတ်လိုက်သော ဆင်မမှာ စွယ်နက်၏ သခင် ဇော်လူတို့သားအဖပိုင်သည့် ဆင်မဖြစ်သဖြင့်သာ လျော်ကြေးပေးစရာမလိုခဲ့ချေ။

နောက်ဆင်နှစ်ကောင်မှာ ဆင်ရိုင်းများဖြစ်ပြီး သူ၏ အရှင်သခင် ဇော်လူနှင့်အတူ ဆင်ရိုင်းဖမ်းထွက်စဉ်က မဂ္ဂေ့ကန် နည်းဖြင့် ဇော်လူက ကြိုးကွင်းပစ်ဖမ်းသည်ကို ပါးနပ်သော ဆင်ရိုင်းက လက်မခံဘဲ ကြိုးကွင်းကို နှာမောင်းဖြင့် ရိုက်ဖယ်ပြီး ပြန်လည်ခုခံရန် ကြိုးစားစဉ် စွယ်နက်က အစွယ်ဖြင့် အတင် ဝင်ထိုးကာ ဖင်ထိုင်ကျသွားသော ဆင်ရိုင်းကြီးကို သူ၏အစွယ် တို့ဖြင့် ရက်ရက်စက်စက် ဖိထိုးကာ သတ်ဖြတ်ပစ်ခဲ့လေ၏။

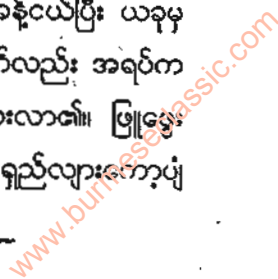
တောဆင်ရိုင်းနှစ်ကောင်စလုံးမှာ ယင်းနည်းဖြင့် သတ်ဖြတ်ခံရကာ စွယ်နက်မှာလည်း ယင်းအချိန်မှစ၍ ဟူးကောင်းချိုင့်ဝှမ်းလွင်ပြင်ဒေသဝယ် လွန်စွာ နာမည်ကျော်ကြား

သွားပြီး စွယ်နက်၏အရှင်သခင် ဇော်လူမှာလည်း များစွာ စုတ်တက်ကာ လမတစ်ထောင်ထောင် ဖြစ်သွားခဲ့ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် စွယ်နက်မှာ သစ်တုံးတန်အထိ ဆွဲနိုင်သော ပထမ တန်းစား ဆင်ဖြစ်သော်လည်း သစ်တိုက်လုပ်ငန်းဝယ် ဇော်လူက မခိုင်းဘဲ လက်သပ်မွေးထားလေ၏။ စွယ်နက်မှာ တိုက်ရည် ခိုက်ရည်ကောင်းသည်သာမက လွန်စွာခွန်အားကောင်းပြီး အပြေးလည်းသန်လှရာ ဆင်အပြေးပြိုင်ပွဲ ကျင်းပတိုင်း သရဖူ ဆောင်းရလေ့ရှိလေ၏။

သို့ကြောင့်လည်း ယနေ့ညနေခင်းဝယ် ကျင်းပမည့် ဆင်အပြေးပြိုင်ပွဲကြီးဝယ် စွယ်နက်ပင် ဗိုလ်စွဲလိမ့်မည်ဟု ရေပန်းစားလျက်ရှိလေ၏။

စွယ်နက်၏ စွမ်းဆောင်ရည်မြင့်မားသော သတင်းများကို ဂျေနေော် ကြားသိပြီးဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ဂျေနေော်ကလည်း သူ၏ လပြည့်ကို သူယုံကြည်သည်လေ။

လပြည့်မှာ စွယ်နက်ထက် ဆယ်နှစ်ခန့်ငယ်ပြီး ယခုမှ အသက်တစ်ဆယ့်ခုနှစ်နှစ်ကျော်ရှိ ရှိသေးသော်လည်း အရပ်က ရှစ်ပေအထိ မြင့်လာကာ ကိုယ်လုံးလည်းထွားလာ၏။ ဖြူမွှေး လှပသော အစွယ်များကလည်း ငါးပေခန့် ရှည်လျားကော့ပျံ့

လာပြီး ကျွန်းမြောင်းသော မျက်လုံးတို့မှာ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်လက်လျက် ဆင်ကောင်းတို့၏ ကြန်အင်လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံကာ ရဲစိတ်ရဲမာန်တဝင့်ဝင့်ဖြစ်နေသော ဆင်ရွယ် တစ်ကောင် ဖြစ်လာပြီဖြစ်၏။

လပြည့်ကို စမ်းသပ်ပြီး သစ်ဆွဲခိုင်းစဉ်က အခြားဝါရင့် သစ်ဆွဲဆင်ကြီးများ သစ်ဆွဲသည်ကို နားရွက်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း စူးစမ်းလေ့လာသင်ယူသလို တွေ့ကြည့်နေရာမှ သူခန္ဓာကိုယ်မှ ရစ်သိုင်းကြီးနှင့် ဆက်ထားသော ကျွန်းတုံးကြီးကို တောင်ကြော အတိုင်း ဝေါခဲနဲ ဆွဲချသွားခဲ့လေ၏။

လပြည့်မှာ အသက်ငယ်သော်လည်း မာနကြီးသော ဆင်တစ်ကောင်ဖြစ်ပြီး စိတ်ဓာတ်ကလည်း အံ့ဩဖွယ်ကောင်း လောက်အောင် မာကျောရာ ဝါရင့်ပထမတန်းစား သစ်ဆွဲ ဆင်ကြီးများနှင့်အပြိုင် အလုပ်ချိန် ကုန်ဆုံးသည်အထိ မစော စတမ်း မငြီးမငြူ သစ်ဆွဲပြခဲ့လေ၏။

သစ်လှောင်စခန်းတွင်လည်း ပြန့်ကျဲနေသော သစ်လှေ ကြီးတို့ကို နားမောင်းနှင့်ထိန်းကာ ကောင်းကောင်းပြီးအောင် ပြနိုင်ခဲ့၏။ ဝါရင့်လုပ်သက်ရင့် ဆင်ကြီးများကဲ့သို့ ဆင်ဦးစီး ဖြစ်သူ ဂျေနော် ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း သစ်လုံးကြီးများ

ညီညီစီစီ စီပြနိုင်ခဲ့သူဖြစ်လေ၏။

လပြည့်ကား ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်ပြီး သင်ကြားရ သွယ်ကူသလောက် သတ္တိလည်းကောင်းလေ၏။ သူ့ကို ဖမ်းမိစ အမိနောက်လိုက်ဆင် (CAH) (ခေါ်) (CALF AT HELL) သဘောတည်းက မိုးကြိုးပစ်သံ၊ မိုးခြိမ်းသံတို့ကိုပင် ကြောက်ရွံ့ခြင်း နှိုခဲ့။

သူနှင့်ရွယ်တူ ဆင်စခန်းမှ ဆင်ပေါက်ကလေးများမှာ မိုးခြိမ်းသံ၊ မိုးကြိုးပစ်သံများ ကြားရပါက နေစရာမရှိအောင် ကြောက်ရွံ့တတ်လျက် ရောက်ရာအရပ်မှ သူတို့၏မိခင် ဆင်မကြီးတို့ရှိရာသို့ ဒုန်းစိုင်းပြေးလာပြီး မိခင်ဆင်မကြီးတို့၏ နံ့ခွင်အောက် တကျီကျီအော်မြည်ကာ တိုးဝင်ပုန်းခိုကြစမြဲ ဖြစ်၏။

လပြည့်ကမူ မိုးခြိမ်းလည်းမမူ မိုးကြိုးပစ်သံကြားလည်း နှာစိုက်၊ လျှပ်ပြက်နေသော ကောင်းကင်ကိုပင် မော့ကြည့် ကြည့်ပြီး မိုးရေထဲပြေးထွက်ကာ မိုးရေချိုးရန်သာ တာစုနေလေ့ ရှိသ၏။

သူ့ထက်ကြီးသော ဆင်များကိုလည်း မကြောက်၊ မရွံ့မနာဘဲ ရဲရဲတိုးဝံ့သူဖြစ်လေ၏။

လပြည့်မှာ ယဉ်ပါးသွားသည့်အချိန်မှစ၍ လူများကို အန္တရာယ်မပြုတော့သော်လည်း ဆင်စခန်းမှာ သူ့ကို မခံချင်အောင်စသော ဆင်လုပ်သား လူပြောင် ကဲကောတို့ တာလန်းတို့ကို တွေ့ရာသစ်ကိုင်းခြောက်၊ ကြံချောင်း၊ ရေလေး တို့နှင့် ကောက်ပေါက်ကာ တစ်ခါကဆိုလျှင် သူ့စားမည့် ငှက်ပျောအူကို စနောက်သည့်အနေဖြင့် ယူပြေးသည့် တာလန်းကို အမြီးတန်းသည်အထိ ပြေးလိုက်ကာ နှာမောင်းဖြင့်ရစ်ပတ်ပြီး စမ်းချောင်းထဲသို့ ပစ်ချဖူးလေ၏။

စခန်းမှ ဆင်သမားများ၊ ဆင်ခေါင်းများ၊ ဆင်ဦးစီး များမှာ လပြည့် နှာမောင်းဖြင့်ရစ်ပတ်ကာ ပစ်ချသဖြင့် စမ်းချောင်း ထဲသို့ ကိုယ့်ကိုးယား ပြုတ်ကျသွားသော တာလန်း၏အဖြစ်ကို ဝိုင်းရယ်ကြပြီး ဖျတ်လတ်သော သွက်လက်ရဲ့ရင်သော လပြည့်၏ အပြုအမူကို ဝိုင်းဝန်းချီးကျူး ထောပနာပြုကြရလေ၏။

လပြည့်မှာ ယခုဆို ဆင်လားကောင်းစွာမြောက်ပြီး အစမ်းသစ်လည်း အမျိုးမျိုးခံပြီးဖြစ်ရုံမက ဆင်အပြေးပြိုင် ဝင်ရန် စာရင်းသွင်းပြီးကတည်းက တနိုင်ခမြစ်၏ ကမ်းခြေ လွင်ပြင်ဝယ် နံနက်တိုင်း အခြားပြိုင်ပွဲဝင်မည့် ဆင်များနှင့်အတူ ဂျေနော်က အပြေးလေ့ကျင့်ထားခဲ့ပြီးဖြစ်လေ၏။

အခြားပြိုင်ဘက်ဆင်တို့၏ ဦးစီးတို့ကပင် လပြည့်၏ နုတ်လတ်မှု၊ ပြေးအားကောင်းမှု၊ သခင်အမိန့်ကို ကောင်းစွာ အခံတတ်မှုတို့ကို ငေးယူချီးကျူးရလေ၏။

ယနေ့ညနေစောင်းတွင်တော့ လပြည့်သည် ဟူးကောင်း ချိုင့်ဝှမ်းလွင်ပြင်ဒေသ၏ အကျော်ကြားဆုံး ဆင်ကြီးစွယ်နက်နှင့် အတူ သူတင်ကိုယ်တင် အစွမ်းပြ ယှဉ်ပြိုင်ရတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။

နေ့စွယ်ကျိုးစပြုပြီးဖြစ်သော်လည်း ဟူးကောင်းမြို့လေး နံကျင်၏ ညနေခင်းဆည်းဆာ ကောင်းကင်ဝယ် တိမ်ဖြူတို့ ဆင်းစင်လျက်ရှိလေသည်။

တနိုင်ခမြစ်ဘက်မှ တိုက်ခတ်လာသော လေပြည်ဝယ် အေးစိမ့်မှုတို့ ရောထွေးပါလာပြီး စိတ်ရောကိုယ်ပါ လန်းဆန်း တို့ ဖြစ်စေပါ၏။

www.burmeseclassic.com

ဆည်းဆာနေခြည်အောက်ဝယ် တခိုင်းခေါ်မြစ်ပြင်သည် လှိုင်းကြွက်ခွပ်လေးများထကာ ရွှေရောင် ငွေရောင် တဖိတ်ဖိတ် တလက်လက် တောက်ပနေတော့၏။

သစ်ဖောင်တို့နှင့် လှေငယ်တို့မှာ တခိုင်းခေါ်မြစ်၏ အလျဉ်ဝယ် တငြိမ်ငြိမ် စုန်ဆင်းပျော်ပါလျက်။

ဟူးကောင်းမြို့၏အရှေ့ဘက် တခိုင်းခေါ်မြစ်ကမ်းခြေ အနီးဝယ် ကျယ်ပြန့်ရှည်လျားသော ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးရှိကာ အလျားအရှည်အားဖြင့် ကိုက်တစ်ထောင်ခန့်ရှိလေရာ ဆင်ဖြူ ပြိုင်ပွဲကျင်းပရန် လွန်စွာ သင့်လျော်လေ၏။

ပြိုင်ပွဲကို ဦးစီးကြီးကြပ်သည့် ဒူးဝါးကြီးတို့နှင့် ဒိုင်ချွန် လုပ်သူတို့သည် ကွက်လပ်ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီး၏ နံဘေး၌ တောက်ကမူကုန်းမြင့်လေးပေါ်ဝယ် နေရာယူကာ ပြိုင်ပွဲ၏ အပေါ်စီးမှ ကြည့်ရှုကြမည်ဖြစ်ရာ လာရောက်အားပေးကြသော မြို့လူထုကြီးမှာလည်း ယင်းတောင်ကုန်း၏ တစ်ဘက်တစ်ချွန် ဆင်ခြေလျှောက်၌ ထိုင်တံချို ရပ်တံချိုနှင့် စောင့်စားကြည့်ရှုလျက် နေကြလေ၏။

တာလွတ်မည် နေရာဝယ် ဆင်ဦးစီးကြီးအဖွဲ့၏ နေရာယူပြီး တာလွတ်ဒိုင်တစ်ဦးက ပြေးလမ်းမြေပြင်ပေါ်ဝယ်

တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် စည်းတားလျက်ရှိလေ၏။

ညက တစ်ညလုံး နှင်းမိုးကျထားသည့်အပြင် တစ်နေ့လုံး နှင်းဖြူတို့ဆိုင်းကာ မြေပြင်ပေါ်သို့ နှင်းမှုန်နှင်းစက်တို့ ဖြန်းထားပြီး ဖြစ်သဖြင့် ဖုံသိပ်လျက်ရှိလေ၏။

ပြေးပွဲဝယ် ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်မည့် ဆင်ကြီး၊ ဆင်ရွယ်၊ ဆင်ပျိုတို့မှာ တာလွတ်မည့်နေရာဝယ် နေရာယူရန် တလှုပ်လှုပ် တရွရွ ဟိုသွားသည်သွားဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

သူတို့၏ ဦးကင်းနောက်မှ ဆင်ဦးစီးတို့ကလည်း ဆင်တို့ကို အမိန့်ပေးညွှန်ကြားကာ နေရာယူစေလျက်ရှိလေ၏။

ယင်းအချိန်ဝယ် ပွဲကြည့်စင်ဖြစ်သော ကုန်းကမူလေး အနီးဝယ် ရပ်နေသည့် နှောင်းမိရှိရာသို့ ဇော်လူက ခြေလှမ်း ကျဲကြီးများဖြင့် လျှောက်လာကာ

“ဟေး နှောင်းမိ ဒီပွဲမှာ တို့ဗိုလ်စွဲရင် ဘာဆုချမလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ နှောင်းမိက နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို မဲ့လိုက်ပြီး

“နှောင်းမိက ဘာဖြစ်လို့ ဆုချရမှာလဲ ... ဒူးဝါးကြီး

တို့က ဆုချဖို့ စိစဉ်ထားပြီးသားပဲရှင့်”

ဟု အင်္ဂါတူးပြောလိုက်ရာ ဇော်လူက နှောင်းမိ၏

ဆွယ် ဖုန်းအမှုအရာဖြင့် ခါးထောက်ရပ်ရင်း ငြိတိတိ ကြည့်နေရာမှ

“ကိုယ်က ခူးဝါးကြီးတို့ပေးတဲ့ ဆုလာဘ်ကို မလိုချင်ဘူး ကိုယ်လိုချင်တာက မင်းရဲ့ အချစ်ဆိုတဲ့ ဆုလာဘ်ပဲ သိလား၊ ကိုယ် ဒီပြိုင်ပွဲမှာ ခိုလှုံစွဲရင် မင်းလေးရဲ့အချစ်ဆုလာဘ် ပေးမလား ပြော”

ဟု မျက်နှာပြောင်တိုက်လျက် ရိသဲ့သဲ့အမှုအရာဖြင့် နှောင်းမိ၏မျက်နှာလေးကို ထေ့ထေ့ကြည့်ကာ မေးလိုက်ရာ နှောင်းမိ၏ရင်ဝယ် ဒေါသတို့ မီးတောက်နှယ် ပေါက်ကွဲသွား လေ၏။ ယင်းအချိန်ဝယ် တာလွတ်မည့်နေရာဝယ် လပြည့်၏ ကျောထက်မှ သူတို့နှစ်ဦးကို လှမ်းကြည့်နေသော ဂျေ့နော်ကို သတိပြုမိလိုက်ရာ ရင်ထဲဝယ် စိတ်ကူးတစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ဖြစ်ပေါ် လာသဖြင့် မဲပြုံးလေးပြုံးလိုက်ပြီး

“ကောင်းပြီလေ . . . ဒီပြိုင်ပွဲမှာ ခိုလှုံစွဲတဲ့သူကို ကျွန်မရဲ့အချစ်ဆုလာဘ်ကို ပေးမယ် . . . ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ဆုလာဘ်ကိုတော့ ရှင်ရလိမ့်မယ် မထင်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဇော်လူမှာ ရှူးရှူးရှဲရှဲဖြစ်သွားပြီး “ဘာ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်မရရမှာလဲ . . . ဒီပွဲမှာ

ကိုယ်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ခိုလှုံစွဲနိုင်ဦးမှာလဲ . . . မင်းသာ မင်းရဲ့ တတိတည်ပါစေ . . . ဒီပွဲမှာ ကိုယ်ခိုလှုံစွဲတာနဲ့ မင်းဟာ ကိုယ်ရဲ့ချစ်သူ ဖြစ်သွားပြီမှတ်”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်ရာ ထိုအခါမှ နှောင်းမိမှာ သူမစကားလွန်သွားပြီမှန်း သတိရလိုက်ပြီး တုန်လှုပ်သွားစဉ် ဇော်လူမှာ သူမ၏အပါးမှ လှည့်ထွက်ကာ ပြေးလမ်းအဝင်ဝယ် ဆင်အကူနှင့်အတူ ရပ်နေသည့် စွယ်နက်ထံ လျှောက်သွား လေ၏။

နှောင်းမိမှာ သူမ၏နံဘေးမှ အစ်မဝမ်းကွဲဖြစ်သူ မုန်းလွယ်နှင့် တူးခေါင်တို့ကို မျက်လုံးလေးအပြူးသားဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဟာ ငါတော့ စကားလွန်သွားပြီ တူးခေါင် . . . ဒီပွဲမှာ သူသာ အနိုင်ရသွားရင် ဒီပြိုင်ပွဲပြီးတာနဲ့ ငါဟာ သူ့ရဲ့ရည်းစား ဖြစ်သွားရတော့မှာပါလား”

ဟု ပြူးတူးပြတ်လေးပြောကာ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေရှာတော့၏။ ထိုအခါ သူမ၏အစ်မဖြစ်သူ မုန်းလွယ်က အပြစ်တင်တော့၏။

“နင်က လျှာရှည်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ ခိုလှုံစွဲရင် အချစ်

ဆုလာဘ် ပေးမယ်လို့ ပြောရတာလဲ . . . ဒီပွဲမှာ ဇော်လူ ကြိမ်းသေဗိုလ်စွဲမယ့်ဟာ နင်မသိဘူးလား ကောင်းတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်တွင် နှောင်းမီမှာ ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်သွားပြီး

“သွားပြီ ငါတော့ ဒုက္ခပဲ . . . အဲဒီကောင်ရဲ့ ရည်းစား ဘဝ ရောက်သွားရရင် သူက ငါ့ကို အတင်း လက်ထပ် ယူတော့မှာဟာ . . . ငါတော့ သူနဲ့သာ ညားရရင် စိတ်ဆင်းရဲပြီး သေမှာပဲ”

ဟု ငိုသံပါလေးဖြင့် ပြောလိုက်ရာ တူးခေါင်က ခေါင်းကုပ်လိုက်ကာ

“ဟုတ်တယ်ဟာ . . . အဲဒီကောင်က တစ္ဆတ်ထိုးရယ်၊ နင့်စကားကို သူက အတည်မှတ်ယူသွားပြီ . . . သူသာနိုင်ရင် နင် ငြင်းလို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ဟု စိတ်ပျက်စွာ ပြောလိုက်ရာမှ

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် . . . သူ့ရဲ့ဆင် စွယ်နက်ကို နိုင်နိုင်မှာ လပြည့်ပဲရှိတယ် . . . လပြည့် အပြေးလေ့ကျင့် တာကို ငါကြည့်ဖူးတယ် . . . လပြည့်ပြေးတာ ဘယ်ဆင်နဲ့မှ မတူဘူး . . . မနေ့မနက်က အစမ်းပြိုင်ပွဲမှာ ပြေးတော့ လပြည့်က အခြားဆင်တွေကို နောက်မှ အပြတ်ချန်ထားနိုင်ခဲ့

တယ်ဟာ . . . အဲဒီလို အစမ်းပြိုင်တုန်းက စွယ်နက်နဲ့ အခု ထန်းစိနေတဲ့ ဆင်ကြီးအချို့တော့ မပါဘူး . . . ငါတော့ ထပြည့်နိုင်လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ပြိုတော့မည့်မိုးလို ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်နေရာသည် နှောင်းမီ၏ မျက်နှာလေးဝယ် မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်များ ဇုတ်ခနဲသမ်းလာပြီး

“အေး နင်ပြောတာဖြစ်နိုင်တယ် . . . လပြည့်သာ ခိုလ်စွဲရင် ဇော်လူ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး . . . လပြည့် ခိုလ်စွဲဖို့ အရေးကြီးတယ် . . . နင် နင် ဂျေ့နော်ကို သွားပြေးပြီး ပြောပေးစမ်းပါဟာ . . . ဒီပွဲမှာ နိုင်အောင်ပြိုင်ပါလို့၊ သူသာ ခိုင်ရင် ငါတော့ ဟိုအကောင်စုတ်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ အရှင် လတ်လတ် ငရဲကျရလိမ့်မယ်လို့ ပြောပေးပါဟယ် . . . တူးခေါင် သွား သွား မြန်မြန်သွားပြောစမ်းပါ . . . ဟိုမှာ တာလွတ် တော့မယ်”

ဟု ခပ်မြန်မြန်လေး ပြောရင်း တူးခေါင်၏ကျောကို အတင်းတွန်းလွှတ်တော့ရာ တူးခေါင်လည်း ကွင်းပြင်ကို ခြွတ်လျက် တာလွတ်အံ့ဆဲဆဲ ဆင်များရှိရာသို့ တဟုန်ဆိုး ပြေးတော့၏။

တာလွတ်မည့်နေရာသို့ တူးခေါင် ရောက်သွားသည်တွင် တာလွတ်ခိုင်က ပြိုင်ပွဲဝင်ဆင်ဦးစီးတို့အား ပြိုင်ပွဲစည်းကမ်း များကို ပြောကြားလျက်ရှိလေ၏။

တာလွတ်ခိုင်မှ စည်းကမ်းချက်များ ပြောပြီးသည်နှင့် တူးခေါင်မှာ လပြည့်၏အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး ဂျေနေ့ကို မော့ကြည့်ကာ

“ဟေ့ကောင် ဂျေနေ့ . . . မင်း ဒီပွဲကို နိုင်အောင် ပြိုင်ပါတဲ့ . . . နှောင်းမိက ပြောခိုင်းလိုက်တယ်ကွ သိလား မင်းသာမနိုင်ရင် သူ့ဘဝပျက်တော့မှာတဲ့ . . . မင်းနိုင်ကိုနိုင်မှ ဖြစ်မယ်တဲ့ ဂျေနေ့”

ဟု ကမန်းကတမ်း အော်ပြောလိုက်စဉ်မှာပင် တာလွတ် ခိုင်က ဝီစီကို တရွံ့ရွံ့တတ်ပြီး ဆင်များ၏ရှေ့မှ တူးခေါင်၏ အတင်းဖယ်ရှားခိုင်းနေရာ တူးခေါင်မှာ ဂျေနေ့ကို သေချာစွာ မရှင်းပြနိုင်တော့ဘဲ ကွင်းပြင်ကွက်လပ်၏နံဘေးသို့ ပြေးထွက် သွားရလေ၏။

ဂျေနေ့မှာ တူးခေါင် ရေးကြီးသုတ်ပြာ လာပြောသော စကားတို့ကို ကောင်းစွာကြားသော်လည်း ထိုစကားတို့၏ အဓိပ္ပာယ်ကို နားမရှင်းသဖြင့် မျက်မှောင်တွန့်ချိုးကာ တူးခေါင်

ပြောသွားသော စကားကို ပြန်စဉ်းစားနေမိလေ၏။

“ဒီကောင်က ငါနိုင်မှဖြစ်မယ်တဲ့ . . . ငါမနိုင်ရင် နှောင်းမိရဲ့ဘဝ ပျက်မယ်တဲ့ . . . အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်ပါလိမ့်၊ ဒီပြိုင်ပွဲရဲ့အဖြေဟာ နှောင်းမိရဲ့ဘဝနဲ့ ဘယ်လို တိုက်ရိုက် ပတ်သက်နေလို့လဲ”

ဟု စဉ်းစားတွေးဝေနေရာမှ စောစောက နှောင်းမိအား ဇော်လူမှ တစ်စုံတစ်ရာ သွားပြောနေသည်ကို သတိရ လိုက်ပြီး

“အင်း စောစောက ဇော်လူ ဘာသွားပြောတာလဲ မသိဘူး . . . တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တော့ရုံအရေးကြီးဘဲနဲ့တော့ နှောင်းမိက တူးခေါင်ကို ပြောခိုင်းမှာ မဟုတ်ဘူး . . . တစ်ခုခု ထူးခြားမှုရှိလို့ တာလွတ်ခါနီးမှ ပြေးပြီး ပြောခိုင်းတာပဲဖြစ်မယ် . . . နိုင်ကိုနိုင်မှဖြစ်တော့မယ်၊ ငါ နှောင်းမိအတွက် နိုင်အောင်ကြိုးစားမှ ကြိုးစားမှ”

ဟု တွေးနေစဉ် တာလွတ်ခိုင်က သူ၏လက် တစ်ဖက်ဝယ် ကိုင်ထားသည့် အလံငယ်ကို ထောင်လိုင်လေ တော့၏။ တာလွတ်တော့မည်။

နှောင်းမိက ခက် နိုင်ကိုနိုင်မှဖြစ်မည်ဟူသော အတွေး

စိတ်က ဂျေနော်၏ ခန္ဓာကိုယ်မှ သွေးတို့ကို အရေးတကြီး သူ့ပွက်စေပြီး အစကတော့ ဤပြိုင်ပွဲကို ဝင်ပြိုင်ခြင်းမှာ အပျော် သဘောဖြင့် လပြည့်၏စွမ်းရည်ကို စမ်းသပ်ရန် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး စိတ်ဖြင့် ဝင်ပြိုင်လိုခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ၏။

နောက်တော့ ဇော်လူ့အား မခံချင်စိတ်ဖြစ်ပြီး ဇော်လူ့၏ စွယ်နက်ကို အနိုင်ယူပြလိုစေဖြင့် လပြည့်ကို သေချာ လှေ့ကျင့်ကာ ဝင်ပြိုင်ခြင်းဖြစ်၏။ ရုံးသွားသည်ရှိသော် ဇော်လူ့၏ လှောင်ပြောင်သရော်ခြင်းကို ခံရရုံကလွဲ၍ ဘာမှထူးပြီး နစ်နာစရာ အကြောင်းမရှိချေ။

ခုတော့ သည်ပြိုင်ပွဲဟာ ချစ်ရသော နှောင်းမီလေး၏ ဘဝနှင့်ယှဉ်၍ အရေးပါလာခဲ့ပြီ။ ထူးခေါင် ကမန်းကတမ်း ပြောသွားသော 'မင်းမနိုင်ရင် သူ့ဘဝပျက်တော့မှာ' ဟူသည့် စကားက ဂျေနော်၏ရင်ဝယ် စိုးရိမ်မှု သောကလှိုင်းတို့ ရိုက်ခတ်သွားစေပြီး တူးခေါင် ဘာကြောင့် ဤသို့လာပြောသွား သည်ကို သေချာမသိသော်လည်း သည်ပွဲဝယ် နိုင်ကိုနိုင်မှ ဖြစ်မည်ဆိုသော သတိပေးခေါင်းလောင်းက သူ့ခေါင်းထဲဝယ် တဒင်ဒင် တဒေါင်ဒေါင် ထိုးနှက်လျက်ရှိချေပြီ။

နှောင်းမီအတွက် သူ နိုင်အောင်ပြိုင်မည်ဟူ၍

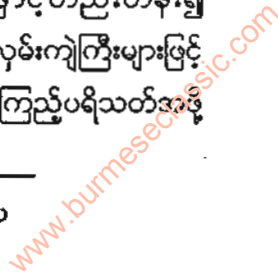
စိတ်ဟန်ကို တင်းလိုက်ကာ တာလွတ်ဒိုင်၏ အချက်ပြမှုကို ချက်တောင်မခတ်စတမ်း အကဲခတ်ကြည့်နေစဉ် ရွှီဟူသော ဒီစီမူတ်သံနှင့်အတူ တာလွတ်ဒိုင်က သူ့၏လက်ထဲဝယ် တိုင်ထောင်ထားသည့် အလံနီရဲရဲလေးကို ဖျတ်ခနဲ အောက်သို့ ချလိုက်တော့၏။

တာလွတ်လိုက်သည် ဆိုသည်နှင့် ဆယ်ကောင် ဆယ်ငါးကောင်ခန့်ရှိသော ဆင်ကြီးတို့မှာ တဖြုန်းဖြုန်း ထဒိုင်းဒိုင်းဖြင့် တဟုန်ထိုး စတင်ပြေးတော့၏။

ဆင်ဦးစီးတို့ကလည်း သူတို့၏ဆင်ကြီးများကို ခွန်းဖွင့်ကာ ပါးစပ်မှလည်း

“အဂစ်ဂျားဂျား အဂစ်ဂျားဂျား (မြန်မြန်ပြေး မြန်မြန် ပြေး)” ဟူ၍ ဟူးကောင်းဆင်တို့ နားလည်သည့် အာသံစကားဖြင့် ဆော်ဟစ်အားပေးလေတော့၏။

ဆင်တို့ ပြေးရမည့် တာအက္ခာအဝေးမှာ ပေပေါင်း ထောင်ငါးရာခန့် အတိုင်းအတာရှိရာ ဆင်ကြီးတို့မှာ နှာမောင်း ဆို့ကို တစ်ခါတစ်ရံ ရှေ့သို့ တစ်ဖြောင့်တည်းတန်း၍ ထည်းကောင်း၊ လွှားခနဲ လွှားခနဲ ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် ခြေကြသည်မှာ အဝေးကုန်းမြင့်ပေါ်မှ ပွဲကြည့်ပရိသတ်အဖို့

ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲသာ တွေ့ရလျက်ရှိတော့၏။

နှင်းမိုးသိပ်သည်းသည့် မြေပြင်သည်လည်း ဆင်ကြီးတို့၏ ထောင်းလမောင်းကြေအောင် ပြေးလွှားမှုကြောင့် ဖုန်ထိုထောင်းထောင်းထအောင် ကျန်ခဲ့လျက် တနိုင်ခမြစ်ကမ်းနံဘေးမှ မြေကွက်လပ်ကွင်းပြင်ကြီးမှာ ငလျင်တော်လဲသလို သိမ့်သိမ့်တုန်လျက် ရှိတော့၏။

ဆင်ကြီးတို့၏ ခြေချသံကလည်း မြေလွှာပြင်ကို စည်ထီးသကဲ့သို့ တဖြုန်းဖြုန်း တဖုံးဖုံး မြည်ဟီးလျက်ရှိရာ တောင်ပြိုသည်အသံလား ထင်မှတ်ရချေ၏။

ပွဲကြည့်ပရိသတ်ကြီး၏ 'အဂစ်ဂျားဂျား အဂစ်ဂျားဂျား (ပြန်မြန်ပြေး မြန်မြန်ပြေး)' ဟူသည့် အားပေးသံကြီးကလည်း ဘဝဂ်တိုင် ညံလေတော့သတည်း။

များပြားလှသည့် အားကောင်းမောင်းသန် ဆင်ကြီးတို့သည် ခဏအတွင်းမှာပင် ပြေးလမ်းလွင်ပြင်ကို ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ကျော်ဖြတ်လာလျက်ရှိရာ ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်နေသော ဆင်မှာ စွယ်နက်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်တွင် နှောင်းမိမှာ အသက်ရှူရပ်မတတ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားရလေတော့၏။

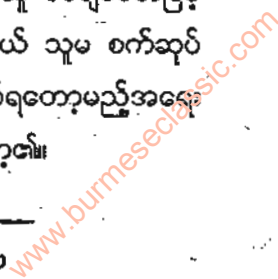
“စွယ်နက်ကွ စွယ်နက် အဂစ်ဂျားဂျား အဂစ်ဂျားဂျား”

ဘူသော အားပေးသံများလည်း ထွက်ပေါ်လာရာ နှောင်းမိ၏ နှုတ်နာမှာ သွေးဆုတ်ဖြူလျော်သွားတော့၏။ တူးခေါင်နှင့် နန်းလွယ်တို့လည်း မျက်စေ့မျက်နှာအပျက်ပျက်ဖြင့် ပြိုင်ပွဲကြီးကို ဆေးကြည့်နေမိလေ၏။

စွမ်းရည်မြင့်မားလှသော စွယ်နက်မှာ ဇော်လူကြားချင်လည်း ကြားလောက်စရာ အာဂဆင်ကြီးဖြစ်ချေ၏။ သူသည် အရပ်မြင့်မားသလောက် ခြေလှမ်းကြီးတို့ ကျကာ သွားခနဲ လွှားခနဲ တဟုန်ထိုး ပြေးသွားပုံမှာ မယုံနိုင်စရာ ဆောင်းလောက်အောင် မြန်လှချေ၏။

တာတစ်ဝက်ကျိုးလာသည့်တိုင် စွယ်နက်က ဦးဆောင်သာရာ ဇော်လူ၏ ဘက်တော်သားတို့မှာ စွယ်နက်က စွယ်နက်ကွဟူ၍ အသံကုန် အော်ဟစ်အားပေးလျက်ရှိပြီး ဘူကောင်းမြို့ခံ ပရိသတ်မှာမူ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်လျက် အသံတိတ်နေရလေတော့၏။

နှောင်းမိကား ဆိုဖွယ်ရာမရှိတော့။ သူ မခံချင်စိတ်ဖြင့် ဆိတ်ဆော့မိသဖြင့် မကြာမီသော ကာလဝယ် သူမ စက်ဆုပ်ရွံ့ရွံ့လှသော ဇော်လူ၏ရင်ခွင်ထဲ ရောက်ရတော့မည့်အရေး ဆွေးကာ မျက်ရည်လေးများ ဝဲလာပါတော့၏။

သို့သော် တာတစ်ဝက်ကျော်လာသည်အခါတွင်မူ
 ငြိမ်ငွေ၏ အနေအထားက မထင်မှတ်ဘဲ ပြောင်းလဲလာတော့၏။
 ရှေ့ဆုံးမှ တစ်ကောင်တည်း လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်
 ဦးဆောင်ပြေးနေသည့် စွယ်နက်၏နောက်မှ အရိပ်တစ်ရိပ် ကပ်
 လာ၏။ ဦးစွာ စွယ်နက်၏နောက်မှ တန်းစီကာ မတိမ်းမယိမ်း
 ပြေးလိုက်နေကြသည့် ဆင်အုပ်စုတန်းကြီးထဲမှ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲဖြင့်
 ဆင်တစ်ကောင်သည် အခြားဆင်များကို ဖြတ်ကျော်တက်
 လာကာ စွယ်နက်၏နောက်သို့ အရိပ်တစ်ရိပ်နယ် ကပ်လိုက်
 လာတော့၏။

ယင်းသို့ လိုက်လာသော အရိပ်သည်ကား ဂျေနေော်၏
 လပြည့်ပင်ဖြစ်ပါ၏။

“လပြည့် ပြေးထား ပြေးထား၊ စွယ်နက်ကိုမှီတော့မယ်
 ငါ့ညီလေး ပြေးထား ပြေးထား၊ မြန်မြန်ပြေး မြန်မြန်ပြေး
 အဂစ်ဂျားဂျား အဂစ်ဂျားဂျား”

ဟူ၍ ဂျေနေော်က လပြည့်၏နားနားကပ်ကာ အဆင်
 မပြတ် တိုက်တွန်းအားပေးရာ လပြည့်မှာ သူ၏ပြေးရိန်ကို
 မြှင့်လိုက်ပြီး စွယ်နက်၏နောက်မှ လွှားခနဲ လွှားခနဲ တဟုန်ထိုး
 လိုက်တော့ရာ ကြိမ်းသေ ဗိုလ်စွဲတော့မည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ

အပိုင်တွက်စားပြီးဖြစ်သော ဇော်လူမှာ သူ့ဆင်ကိုကျော်တက်ရန်
 ကြိုးစားလာသော လပြည့်ကို မယုံနိုင်သလို တစ်ချက် လှည့်ကြည့်
 လိုက်ပြီးနောက် စွယ်နက်၏ဦးကင်းကို ပေါက်ချွန်းဖြင့် ဒေါသ
 ကြီးစွာ ပေါက်ကာ

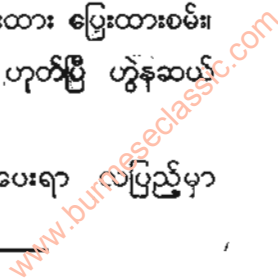
“စွယ်နက် ပြေးစမ်း ပြေးစမ်း၊ မြန်မြန်ပြေးစမ်း၊
 အဂစ်ဂျားဂျား အဂစ်ဂျားဂျား ငါလုပ်ရရင် သေတော့မယ်
 ပြေး ပြေး”

ဟု- အသံကုန်ဟစ်ကာ ငေါက်ငမ်းဆဲဆိုရင်း
 ချွန်းဖြင့်လည်း ဦးကင်းကို အဆက်မပြတ် မျှော်လေရာ
 စွယ်နက်၏ဦးကင်းမှာ ချွန်းဒဏ်ကြောင့် သွေးတို့ ဖြာခနဲ ဖြာခနဲ
 ထွက်လာလေတော့၏။

ဂျေနေော်သည်မူ ချွန်းလုံးဝမကိုင်ဘဲ လပြည့်၏ဦးကင်းကို
 လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပွေ့ဖက်ပြီး ကိုယ်ကိုဝပ်ကိုင်းကာ လပြည့်၏
 နားနားကပ်လျက်

“လပြည့် ညီလေး ပြေးထား ပြေးထား ပြေးထားစမ်း၊
 ငါ့ညီလေးကွ ဟုတ်ပြီ ပြေးကွ ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ ဟွန်ဆယ်
 ဟွန်ဆယ်”

ဟု ချိုသာစွာ ဟစ်အော်အားပေးရာ လပြည့်မှာ

သင်္သကရ်သု၏ အားပေးမှုကြောင့် စိတ်ခွန်အား တဟုန်ထိုး
ဆိုးလာပြီးလျှင် တစ်ကိုယ်လုံး အားကုန်ညစ်လျက် စွမ်းနိုင်သမှု
ကြီးစားကာ တာဝင်ခါနီး ပေနစ်ရာခန့်အလိုဝယ် စွယ်နက်ကို
ဖြတ်ကျော်တက်ကာ ရှေ့မှ နှာမောင်းတစ်ဖျားအသာဖြင့် ပန်းဝင်
သွားပါတော့သတည်း။

“ဝေး လပြည့်ကွ လပြည့် လပြည့် လပြည့်”

ဟူသော ပရိသတ်ကြီး၏ တခဲနက် အားပေးသံ
ကြီးမှာ ဘဝင်တိုင် ညံသွားပြီး နှောင်းမိမှာလည်း မယုံနိုင်အောင်
အံ့အားသင့် ငေးကြောင်မိသွားရာမှ လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာ
သွားကာ

“ဟုတ်ပြီ လပြည့် လပြည့် ဒါမှလပြည့်ကွ”

ဟု သတိလက်လွတ်ဖြင့် ခုန်ပေါက်ကာ အသံစာစာ
လေးနှင့် အော်ဟစ်လေတော့၏။

မုန်းလွယ်သည်လည်း ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ညီမဖြစ်သူ
နှောင်းမိကို တအားပွေ့ဖက်ကာ

“လပြည့်နိုင်ပြီ လပြည့်နိုင်သွားပြီ ညီမလေး . . .

ညီမလေးရဲ့လပြည့် နိုင်ပြီ”

ဟု အော်ဟစ်လျက် ညီမဖြစ်သူကို ဖက်ရင်း

အာချာလည်လှည့်ကာ ကနေတော့၏။

တူးခေါင်မှာမူ

“လပြည့်ကွ လပြည့် . . . ဂျေနော်ကွ ဂျေနော်”

ဟု အသံကုန်အော်ကာ တာဖမ်းသည့် ပန်းဝင်နေရာသို့
အဟုန်ထိုး ပြေးဆင်းသွားပါလေတော့၏။

ပန်းတိုင်သို့ တဝုန်းဝုန်း တဖြုန်းဖြုန်းပြေးရင်း ဝေါခနဲ
ချွေဆင့်နောက်ဆင့် ရောက်ရှိလာသည် ဆင်ကြီးတို့မှာ
ထားဖမ်းသည့်နေရာကို ကျော်လွန်သွားသော်လည်း ရုတ်တရက်
အရှိန်သပ်၍မရဘဲ ဆင်ဦးစီးတို့၏

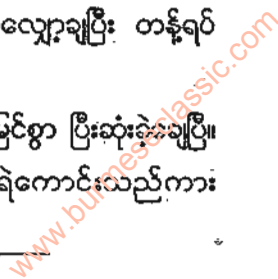
“အာစတေး အာစတေး (ဖြည်းဖြည်း ဖြည်းဖြည်း)”

ဟူသော သတိပေးသံကြောင့် သူတို့၏ ပြေးရှိန်ကို
ချော့ချနေရလေတော့၏။

“ဟိုးထား ဟိုးထား (ရပ်တော့ ရပ်တော့)”

ဟု ဆင်ဦးစီးတို့က အဆက်မပြတ် သတိပေး အော်ဟစ်
ထားမှ ဆင်ကြီးတို့သည် အရှိန်ကို လုံးဝလျော့ချပြီး တန့်ရပ်
နိုင်ကြလေတော့၏။

ဆင်အပြေးပြိုင်ပွဲကြီးကား အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးခဲ့ချေပြီ။
ထေမဆုကို ဆွတ်ခူးခိုလ်စွဲသူ ဆင်သူရဲကောင်းသည်ကား

လပြည့်ဖြစ်ပြီး သူ၏ ဆင်ဦးစီးကား ဂျေနေပ်ပင်ဖြစ်ပါသတည်း။
ဤပြိုင်ပွဲဝယ် ကြိမ်းသေဗိုလ်စွဲမည်ဟု အားလုံးက
ထင်ကြေးပေးထားသည့် ဇော်လူ၏ စွယ်နက်မှာ လပြည့်၏
နောက်မှ နှာတစ်ဖျားအလျော့ဖြင့် ပန်းဝင်ကာ ဒုတိယဆိုသာ
ချိတ်နိုင်တော့၏။

ပွဲတိုင်းကျော်စွယ်နက်ကား ဦးကင်းဝယ် သွေးတို့
အလိန်းလိန်းဖြင့် ငေးငေးဝိုင်ဝိုင် ငူငူကြီးဖြစ်လျက်ရှိပြီး ဇော်လူ
မှာမူ မမျှော်လင့်ဘဲ ဂျေနေပ်ကို အရှုံးပေးလိုက်ရသဖြင့် မခံဘို့
မခံသာဖြစ်ကာ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ 'တောက်' တခတ်ခတ် ဖြစ်နေ
ရလေတော့၏။

“တောက် ပန်းဝင်ခါနီးမှ ဒီကောင်က ဖြတ်တတ်
သွားရတယ်လို့ကွာ . . . ဒီကောင်ရဲ့ဆင်ကို ဆင်လေးဆင်မွှား
ဆိုပြီး ငါလျှော့တွက်မိတာ မှားတာပဲ . . . ဒီဟူးကောင်းချိုင့်ဝှမ်း
လွင်ပြင်ဒေသမှာ ဘယ်ဆင်မှမယှဉ်နိုင်တဲ့ ငါ့ရဲ့စွယ်နက်တို့
ဒီကောင်ဆင်က နှာမောင်းတစ်ဖျားအသာနဲ့ ပွတ်ကာသိကာ
အနိုင်ယူသွားတာကွ . . . ငါက ပထမဆူကြီးကိုရော နှောင်းမိခဲ့
အချစ်ကိုပါ ရပြီမှတ်တာ . . . ပါးစပ်နားရောက်မှ ပုတ်အချ
ခံရတာယ်ကွာ”

“တောက် ဂျေနေပ် ဂျေနေပ် . . . ငါ့ကို တော်တော်
ဒုက္ခပေးတဲ့ကောင်ပါလား . . . ဟင်းဟင်း သင်း တစ်နေ့
ဇော်လူအကြောင်း သိရသေးတာပေါ့ကွာ”

ဟု ကြိမ်းဝါးမဆုံး ဖြစ်နေပါတော့သတည်း။

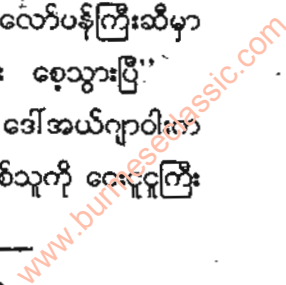

❖ လပြည့်၏အောင်ပွဲ ❖

ဂျေနီက ဆင်အပြေးပြိုင်ပွဲမှ ရရှိခဲ့သော ဆုကြေး
ငွေများအားလုံးကို မိခင်ကြီး၏လက်ထဲသို့ အပ်ကာ

“အမေ ကျွန်တော် ဆင်စခန်းကို ပြန်ဦးမယ် . . .
ဒီမှာ ပွဲတော်လည်း ပြီးသွားပြီ . . . လော်ပန်ကြီးဆီမှာ
ကျွန်တော် ခွင့်တောင်းလာတဲ့ခွင့်ရက်လည်း စေ့သွားပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်အယ်ဂျာဝါက
ချက်ချည်ဝေသိသော မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် သားဖြစ်သူကို လေးငှူကြီး

ကြည့်ရင်း

“အေးပါ သားရယ် . . . လုပ်ငန်းခွင်ရှိရာကို သား ပြန်ရမှာပဲပေါ့ . . . မိဘကို လုပ်ကျွေးနေတဲ့ ငါ့သားလေး ဘေးမသိရန်မခဝါစေနဲ့ကွယ် . . . လုပ်ငန်းများလည်း အဆင်ပြေ ပါစေ . . . တောထဲတောင်ထဲမှာ အသက်နဲ့ရင်းပြီး လုပ်ရတဲ့ အလုပ်တွေကို သတိပီရိယထားပြီး လုပ်ပါ သားရယ် . . . အလုပ်ကိစ္စအတွက်မို့သာ ငါ့သားကို ဆင်စခန်းဆီ ပြန်လွှတ် ရမှာ . . . အမေတော့ ငါ့သားအတွက် သိပ်စိတ်ပူတာပဲ”

ဟု ပြောရင်း ဂျေနေတ်၏ ဦးခေါင်းမှ ဆံပင်တို့ကို လက်ဖြင့် ယုယစွာသပ်နေရာမှ ဂျေနေတ်က အိမ်ရှေ့စရန်တာကို မှီထိုင်ရင်း ဝါးဆေးတံဖွာနေသော ဖခင်ကြီး ဦးမဂေါင်နော်အား ကြည့်လိုက်လျက်မှ

“သားအတွက်တော့ မပူပါနဲ့ အမေ . . . သားက အဖေအတွက်ပဲ ပူတာပါ”

ဟု ပြောရင်းမှ ဖခင်ကြီးဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ “အဖေ ရွှေကျင်တဲတွေဆီ အဖေ မသွားပါနဲ့တော့ အဲဒီတဲတွေမှာလုပ်တဲ့ လောင်းကစားခိုင်းတွေမှာ သားရဲ့ရန်သူ ဇော်လူက ကြီးစိုးနေတာဆိုတော့ အဖေ့ကို သားရဲ့အဖေမှန်

သိသွားပြီး တစ်ခုခု အန္တရာယ်ပြုမှာစိုးလို့ပါ”

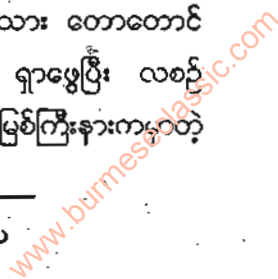
ဟု တောင်းပန်ပြောကြားလိုက်ရာ ဦးမဂေါင်နော်က ဝါးဆေးတံဖွာလျက်မှ ဂျေနေတ်ကို မျက်လုံးရွေ့ကြည့်ရင်း

“အေးပါကွာ . . . ငါ ခါတိုင်းလို ခဏခဏ မသွားတော့ ဝါးဘူး . . . ပြီးတော့ ငါဟာ မင်းရဲ့အဖေမှန်း ဇော်လူလည်း ဆယ်ပါဘူး . . . ငါ့အတွက် ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့”

ဟု လေသံပြတ်ပြတ်ဖြင့်ပြောကာ အိမ်ရှေ့လမ်းမ ဘက်သို့ လှည့်ပြီး ဆေးတံဆက်ဖွာနေတော့၏။

ဒေါ်အယ်ဂျာဝါးက ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးမဂေါင်နော်ရှိရာသို့ နှုတ်ခမ်းမဲ့ပြလိုက်ပြီး

“သား မင်းရဲ့အဖေကိုတော့ သွားပြောမနေနဲ့ . . . သူက အဲဒီလောင်းကစားဝိုင်းတွေဆီ မသွားဘဲ နေနိုင်တဲ့သူ အဟုတ်ဘူး . . . လက်ထဲ ငွေစလေးရှိတာနဲ့ ပြေးတော့တာ၊ ခုတစ်လော သူ့မှာ ငွေပြတ်နေလို့ အိမ်မြဲနေတယ်မှတ်ပါ . . . သူ့လုပ်လို့ ရှိသမျှပစ္စည်းတွေလည်း ကုန်ပြီ . . . သူ့ရဲ့ လောင်းကစားကြွေးမြီးတွေ ဆပ်ရတာနဲ့ ငါ့သား တောတောင် ထဲမှာ သက်စွန့်ကြိုးပမ်း ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာဖွေပြီး လစဉ် ပို့ပေးတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ မလောက်လို့ အမေတို့မှာ မြစ်ကြီးနားကုန်တဲ

လှုပ်ခတ်ထည်တွေရက်ပြီး အပိုဝင်ငွေ ရှာနေရတာ ကြည့်တော့
 ဟု စိတ်မချမ်းမြေ့သံကြီးဖြင့် ပြောလိုက်သော်လည်း
 ဦးမကောင်နော်မှာ ပြန်မပြော နားမထောင်ဘဲ လူပေလူတေတို့၏
 ထုံးစံအတိုင်း မကြားဟန်ပြုကာ ဆေးတံကိုသာ တွင်တွင်
 ဖွာရင်း သားဖြစ်သူ ပေးအပ်ခဲ့သည့် ငွေများကို ဇနီးထံမှ
 မည်သို့ လှည့်ပတ်တောင်းရပါမလဲဟုသာ အကြံထုတ်လျက်
 ရှိလေ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်အမေ အဖေကို ရွှေကျင်တဲတွေရှိရာ
 ဖြစ်ကမ်းခြေဘက် မသွားအောင် ထိန်းပေးထားပါ . . . အဲဒီမှာ
 ရှိတဲ့ ဇော်လူဟာ သားကို မဲပြီး အဖေကို တစ်နေ့နေ့မှာ ဒုက္ခ
 ပေးလိမ့်မယ် . . . အဖေဟာ သားရဲ့အဖေမှန်း ဇော်လူ
 တစ်နေ့နေ့မှာ သိသွားမှာပဲ . . . သား အဖေအတွက် စိုးရိမ်
 လို့ပါ အမေ”

ဟု စိတ်မချသံဖြင့် ပြောလိုက်ပြီး ညီမဖြစ်သူ အယ်မရန်
 ဘက်သို့ပါ လှည့်ကာ

“ညီမလေး အဖေကို ဝိုင်းဖျောင်းဖျထားပါဟာ
 ဒီအရွယ်ကြီးနဲ့ အမူးသမား၊ လောင်းကစားသမားတွေရှိရာ
 သွားသွားနေတာ မသင်တော်ပါဘူး . . . ကော်ကြာ အင်မတန်

ဘောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့ ဇော်လူရဲ့ ယုတ်မာမှုခံရမှာ စိုးရတယ်ဟ”
 ဟု ညီမဖြစ်သူကို စစ်ကူတောင်းလိုက်လေ၏။

“စိတ်ချပါ အစ်ကို . . . ညီမရော အမေပါ အဖေကို
 ဆီးနီးထားပါမယ် . . . ဇော်လူကတော့ ဆင်ဖြိုင့်ပွဲမှာ အစ်ကိုကို
 အနှုံးပေးလိုက်ရကတည်းက ကျားနားကြီးလိုဖြစ်သွားပြီ . . .
 နုလည်း မိုင်းခွန်းကိုမပြန်ဘဲ ဖြစ်ကမ်းနားမှာပဲ စတည်းချ
 နေနေတယ်တဲ့”

ဟု ပြောလိုက်ရင်းမှ
 “ဪ ဒါထက် မနက်က အစောကြီး နှောင်းမိ
 ထာသွားတယ် အစ်ကို . . . အစ်ကို အိပ်ရာက မနိုးသေး
 ထာနဲ့ သူ မစောင့်တော့ဘဲ စာတစ်စောင် ရေးပေးသွားခဲ့တယ်၊
 ရော ရော”

ဟုဆိုကာ ဝရန်တာပေါ်မှ အိမ်အမိုးတစ်နေရာဝယ်
 ဆီးထားသော စာရွက်ခေါက်လေးကို ထယူပေးလေ၏။
 သွေးနက်က စာရွက်ခေါက်လေးကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့
 ထည့်ထည့်လိုက်ပြီး

“ကဲ အမေ သားသွားတော့မယ် . . . သားလှည့်
 ကြာခဏ လာဦးမှာပါ . . . သားမှာတာလည်း မမေ့နော်”

ဟု ပြောဆိုနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် အိမ်ပေါ်မှဆင်းကာ
လပြည့်ပေါ် တက်ရောက်စီးနင်းပြီး ခြံပိုင်းထဲမှ ထွက်ခွာ
သွားတော့သည်နှင့် မိခင်ကြီးနှင့် ညီမဖြစ်သူတို့မှာ လက်ပြ
နှုတ်ဆက်ကာသာ စိတ်မကောင်းစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါတော့
သတည်း။

ညနေစောင်းကာလမျှသာ ရှိသေးသော်လည်း တောထဲ
တောင်ရိပ်နှင့် မိုးအေးတစ်စိစိ ဖြစ်နေချေပြီ။

တစ်နေ့တာ လုပ်ငန်းသိမ်းပြီးနောက် လပြည့်ကို
ရေတံခွန်စမ်းချောင်းဝယ် ရေချထားကာ စမ်းချောင်းနံဘေး
ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးပေါ်၌ ဂျေနေတ် ထိုင်ကာ လပြည့်နှင့်
အခြားဆင်များ စမ်းချောင်းထဲ ရေစိမ်ရေချိုးနေကြသည်။

အောင်ကြည့်နေရင်းမှ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ စာရွက်ခေါက်လေးကို
ထုတ်ကာ ထပ်မံဖတ်လိုက်မိပြန်၏။ ဤစာကို ဖတ်မိသည်မှာ
အကြိမ်ကြိမ်ရှိပြီး စာထဲမှာပါသော အကြောင်းအရာထက် ပိုင်းစက်
ထူးသော နှောင်းမိ၏ ချစ်စဖွယ်လက်ရေးစာလုံးလေးတို့ကို
ဖတ်နိုးစွာ ကြည့်ငေးလိုသဖြင့် ခဏခဏ ထုတ်မိနေခြင်း
ဖြစ်လေ၏။

သူက စာရွက်အသားကို လက်မဖြင့် ပွတ်နေမိရာက
အတို ထပ်ဖတ်လိုက်မိပြန်သည်။

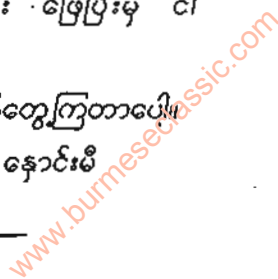
ဂျေနေတ်

မြစ်ကြီးနားကိုပြန်မယ့် ဒူးဝါးကြီးတို့ရဲ့ ကုန်တင်
ကားကြူနဲ့ပဲ ငါ ဒီမနက် လိုက်သွားပြီ။

ဆင်အပြေးပြိုင်ပွဲမှာ နင် ငါ့ဘဝကို ကယ်တင်
လိုက်တဲ့ ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး။ အသေးစိတ်သိချင်
ရင်တော့ တူးခေါင်ကိုသာ မေးကြည့်တော့။

အတန်းတင်စာမေးပွဲကြီး ဖြေပြီးမှ ငါ
ပြန်လာမယ်။

အဲဒီတော့မှ နင်နဲ့ငါ ပြန်တွေ့ကြတာပေါ့။
နှောင်းမိ

ယင်းစာကို ဖတ်ကြည့်ရင်း သူ့စိတ်ဝယ် ဇေဝဇေဝိ ဖြစ်နေဆဲဖြစ်၏။ ဆင်အပြေးပြိုင်ပွဲဝယ် သူ့နိုင်အောင် ပြေးနိုင် ခဲ့ခြင်းမှာ နှောင်းမိ၏ ဘဝကို ကယ်တင်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်ဟု နှောင်းမိက ဘာကြောင့်ဆိုသနည်း။ သူ သဲကွဲစွာ နားမလည်ပါ။ ခက်သည်က ပြိုင်ပွဲပြီးကတည်းက နှောင်းမိနဲ့သူ တွေ့ဆုံနိုင်ခြင်း မရှိတော့။ ပြိုင်ပွဲပြီး၍ သူ့ဆုယူအပြီးဝယ် မိုးစုတ်စုတ်ချုပ်လာ သဖြင့် လူအားလုံးလိုလို မြို့ထဲပြန်ဝင်ခဲ့ရာ နှောင်းမိတို့ညီအစ်မ တွေနှင့် တူးခေါင်တို့ ဘယ်အချိန်ပြန်သွားကြသည်မသိ။ နောက်နေ့ နံနက်ရောက်တော့ နှောင်းမိက ကားကြို လူကြိုဖြင့် မြစ်ကြီးနားသို့ ပြန်သွားခဲ့ရာ တွေ့ဆုံနိုင်ခြင်းမရှိတော့။

တူးခေါင်ကလည်း လီမွော်ခြံပြန်သွားရာ သူနှင့် ထပ်မံဆုံတော့သည်မှာ သူ ဆင်စခန်းသို့ ပြန်ရောက်ပြီး ယခု အချိန်အထိ တူးခေါင်ကို မတွေ့ရသေး။ သူ့ကိုတွေ့မှ နှောင်းမိ၏ စာထဲကအတိုင်း အသေးစိပ်မေးကြည့်ရဦးမည်။

တွေးနေရင်း လော်ပန်ကြီး၏အိမ်ရှိရာ တောင်ကုန်း ထက်မှ ဆင်းလာနေသော တူးခေါင်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရာ သူက လက်ယပ်ပြီးခေါ်လိုက်လေ၏။

ခဏအကြာဝယ် သူ့အပါးသို့ တူးခေါင်ရောက်လာပြီး

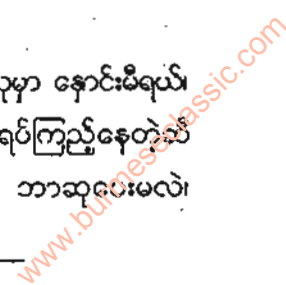
သူနဲ့ဘေးမှ ကျောက်တုံးပေါ် ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ
“လော်ပန်ကြီးခိုင်းလို့ ‘တရီ’ရွာဘက် သွားနေတာကွာ၊
နစ်ရက်လုံးလုံး အချိန်ကိုကုန်ရော”

ဟု ငြီးငြူသလို ပြောလိုက်စဉ် ဂျေနေက သူ့ဘက်သို့
ဆည်တည်လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း

“တူးခေါင်း ဆင်ပြိုင်ပွဲနေ့တုန်းက တာလွတ်ခါနီးမှာ
မင်း ငါ့ဆီပြေးလာပြီး မင်းနိုင်အောင်ပြိုင်၊ မင်းမနိုင်ရင် နှောင်းမိရဲ့
ဘဝ ပျက်လိမ့်မယ်လို့ မင်း ကမန်းကတမ်း လာပြောတာ
တာအဓိပ္ပာယ်လဲကွ ... အဲဒါ ငါ ခုအထိ မရှင်းသေးဘူး။
ဆင်အပြေးပြိုင်ပွဲနဲ့ နှောင်းမိရဲ့ဘဝ ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ၊
အဲဒါ ငါသိချင်တယ် ... ဟောဒီ နှောင်းမိရဲ့စာထဲမှာလည်း
မင်းကိုမေးကြည့်ဖို့ ရေးထားတယ် ... ကဲ မင်းက ငါ့ကို
ဆရာရှင်ပြုစမ်းပါဦးကွ”

ဟု တိုက်တွန်းလိုက်ရာ တူးခေါင်က နှောင်းမိ၏ စာကို
ဖတ်လိုက်ပြီးနောက်

“ဒီလိုကွာ .. အဲဒီနေ့က ပြိုင်ပွဲစလုလုမှာ နှောင်းမိရယ်၊
သူ့အစ်မဝမ်းကွဲ မုန်းလွယ်ရယ်၊ ငါရယ် ရပ်ကြည့်နေတဲ့ဆင်
အိမ်လူ ရောက်လာပြီး သူ ပထမရရင် ဘာဆုပေးမလဲ၊

နှင့်ချဲ့အချစ်ဆုလာဘ်ကို လိုချင်တယ်လို့ တဲ့တိုးကြီး ပြောလာ
တယ်ကွာ . . . အဲဒီမှာ နှောင်းမိက ဆတ်ဆတ်ထိမခံဆိုတော့
သူ့ကို အင်္ဂါတူးပြီး ပြိုင်ပွဲမှာ ပထမပန်းဝင်နိုင်သူကို သူ့ရဲ့
အချစ်ဆုလာဘ် ပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင် ပထမ မရနိုင်ပါဘူးလို့
ပြောလိုက်တော့ ဇော်လူ ဒေါကန်ပြီး ထွက်သွားတယ်ကွာ
အဲဒီလိုထွက်မသွားခင်မှာ သူနိုင်တာနဲ့ နှောင်းမိဟာ ကတိ
စကားအတိုင်း သူ့ရဲ့ ချစ်သူရည်စား ဖြစ်သွားပြီမှတ်လို့
ပြောသွားတယ်ကွာ”

“အဲဒီမှာ နှောင်းမိလည်း သူ့စကားကျသွားပြီဆိုပြီး
ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်တော့တာပဲကွာ . . . ဇော်လူ
ကလည်း ဒီပွဲမှာ ကြိမ်းသေ ပထမ ဗိုလ်စွဲမယ်လို့ သူ့ကိုယ်သူ
ယုံကြည်ပြီးသား . . . အားလုံးကလည်း အဲဒီလိုပဲ တွက်ထား
ကြတော့ နှောင်းမိဟာ သူ လုံးဝမနှစ်သက်တဲ့ ဇော်လူရဲ့
လက်အတွင်း ကျရောက်ရတော့မယ်လို့ တွေးပူပြီး အရမ်း
ချောက်ချားတုန်လှုပ်သွားတယ်ကွာ . . . ဒါကြောင့် ဇော်လူ
ဗိုလ်စွဲနိုင်ခြင်းမရှိရအောင် မင်းကို နိုင်အောင်လုပ်ဖို့ ငါ ပြောနိုင်
တာနဲ့ လာပြောတာကွာ”

ဟု ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြလေ၏။

“အော် ဟော် ဒါကြောင့်ကိုး . . . အေး ခုမှပဲ
ရှင်းသွားတော့တယ်ကွာ . . . တော်ပါသေးရဲ့ အဲဒီပွဲမှာ ငါ
ပထမရသွားလို့ . . . နို့မို့ဆို နှောင်းမိတော့ ဒုက္ခပဲ”

ဟု စိုးရိမ်သံဖြင့် ပြောလိုက်ရာ တူးခေါင်က
သူ့မျက်နှာကို ပြုံးပြီးဖြင့်ကြည့်ရင်း

“ဟင်း ဟင်း အဲဒီပြိုင်ပွဲမှာ မင်းက ဗိုလ်စွဲသွားတော့
မင်းက အလိုအလျောက် နှောင်းမိရဲ့ အချစ်ကို ရလိုက်ပြီး
ပျော်ကွာ . . . မင်းတော့ သားရွှေအိုးထမ်းလာတဲ့ကိန်းပဲ ဟင်းဟင်း”

ဟု ရယ်သွမ်းသွေးကာ ပြောလိုက်ရာ ဂျေနေန်က
သူ၏ဦးခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ခါရမ်းလိုက်ပြီး

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ၊ မဖြစ်သင့်ပါဘူး . . . နှောင်းမိနဲ့
ငါ့ရဲ့ဘဝက အလွှာချင်း ကွာခြားလွန်းပါတယ်ကွာ . . . ငါ
သူ့ကို စိတ်ကူးတောင် မယဉ်ဝံ့ပါဘူး . . . ငါဗိုလ်စွဲအောင်
ကြိုးစားခဲ့တာက သူ့ရဲ့အချစ်ကို ရယူနိုင်စေဖို့ မဟုတ်ဘူး၊
သူ့ကို ဇော်လူရဲ့အန္တရာယ်စက်ကွင်းကနေ လွတ်အောင်
ဆုတ်ပေးဖို့သာဖြစ်တယ် တူးခေါင်”

ဟု လေသံလေးတွဲတွဲဖြင့် ပြောလိုက်ရာ တူးခေါင်က
သူ့ကို အားမလိုအားမရသလို ကြည့်ရင်း

“ဂျေနော် နှောင်းမိကလည်း မင်းအပေါ် သံယောဇဉ် အတော်ရှိနေပုံရတယ်ကွ . . . ခုတော့ သူ့ရဲ့ကတိစကားနဲ့သူ မင်းကို သူ့ရဲ့အချစ်ဆုလာဘ် ပေးရတော့မယ် . . . ဒါတို့ မင်းက ငြင်းချင်သေးလို့လား”

ဟု ကရုဏာဒေါသဖြင့် မေးလိုက်ရာ ဂျေနော်ထ သက်ပြင်းရှိုက်ပြီး

“အေးပါကွာ . . . သူ့ဘာသာ ငါ့အပေါ် တကယ် သံယောဇဉ်ရှိလို့ သူ့ရဲ့အချစ်ဆုလာဘ် ပေးလာရင်လည်း ငါ့အတွက် ကုသိုလ်ထူးတာပဲပေါ့ . . . ငါကတော့ ငါ့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင် အလုပ်ရှင် လော်ပန်ကြီးရဲ့မျက်နှာထောက်ပြီး နှောင်းမိကို မမှန်းရဲပါဘူးကွာ”

ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက် ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ကာ

“ဒီညလသာတယ် တူးခေါင် . . . ငါ လပြည့်နဲ့ ဆင်ဖမ်းထွယ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ် . . . မင်းလိုက်ခဲ့ကွာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ တူးခေါင်မှာ ထိုင်နေရာမှ ခုန်ထ လိုက်ပြီး

“ကောင်းပြီ . . . ငါ ဆင်နှောက်လိုက်လုပ်မယ် လပြည့်နဲ့အတူ ငါတို့ တစ်ပွဲတစ်လမ်း အကဲစမ်းကြည့်ကြ”

သေးတာပေါ့ ဂျေနော်”

ဟု တက်ကြွစွာ ပြောလိုက်ပါတော့သတည်း။

ဟူးကောင်းချိုင့်ဝှမ်းလွင်ပြင်ဒေသရှိ အမြစ်စိမ်သစ်တော ကြီးများအတွင်းဝယ် ဆင်ရိုင်းကောင်ရေများစွာရှိရာ ဆင်ဖမ်း ချသီချိန်ဖြစ်သော နိုဝင်ဘာလ (၁၅)ရက်မှ ဧပြီလ (၁၅)ရက် အတွင်းဝယ် ‘မဂ္ဂေဂျစ်’ဆင်ဖမ်းသမားတို့မှာ တောနက်ထဲသို့ ချီတီး ဆင်ဖမ်းလေ့ရှိကြလေ၏။

ချင်းတွင်းမြစ်ဖျားပိုင်းဖြစ်သော တနိုင်းခမြစ်ဝှမ်းဒေသဝယ် ဆင်ရိုင်းလှသည့် သဘာဝသစ်တောကြီးများ ထူထပ်သိပ်သည်းစွာ ဖြစ်ပြီး ယင်းသစ်တောကြီးများ အတွင်းဝယ် ငန်းဖြူ၊ ငန်းနက် ထည့် ရေပျော်ငှက်ကြီးများသာမက အောက်ချင်း၊ ချိုး၊ ကျီး၊ အလိကာ၊ ဒေါင်း၊ ငှက်မင်း စသည့် ငှက်မျိုးစုံအပြင်

မျောက်လွဲကျော်၊ မျောက်မြီးရှည်များ စသည် မျောက်မျိုးစုံလည်း ရှိချေ၏။

ယင်းအပြင် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များဖြစ်သော တောငှက်၊ ဝံပုလွေ၊ ချေ၊ ဒရယ်၊ စိုင်း၊ ဆတ်၊ တောဝက်၊ ဝက်၊ ပြောင်တို့သာမက တောဘုရင် ကျားကြီးများ၊ ကြွကြီးများလည်း ကျက်စားလျက်ရှိကာ ငှက်ပျောရိုင်းတောကြီးများ၊ ဝါးနုများ ဆားတွင်းများ ပေါများသဖြင့် တောဆင်ရိုင်းတို့မှာလည်း အုပ်လိုက်အုပ်လိုက် ရှိလေ၏။

ဆင်များကို ဝန်တင်ရန်အတွက်နှင့် အထူးသဖြင့် သစ်လုပ်ငန်းတွင် အသုံးပြုရန် လိုအပ်လျက်ရှိရာ ဆင်ဖမ်း သမားတို့မှာ မဂ္ဂေဂျစ်နည်းဖြင့် ဆင်ရိုင်းများကို ဖမ်းဆီးကြလေ့ ရှိလေ၏။

ဟူးကောင်းချိုင့်ဝှမ်းလွင်ပြင်ဒေသဝယ် မဂ္ဂေဂျစ် (ခေါ်) ကြိုးကွင်းပစ်ပြီး ဆင်ဖမ်းသည့်နည်း တစ်နည်းဖြင့်သာ ဆင်ရိုင်း များကို ဖမ်းဆီးလေ့ရှိရာ ယင်းနည်းမှာ ခန္တီးရှမ်းများမှတစ်ဆင့် အာသံဘက်မှ နည်းယူခဲ့သော ဆင်ဖမ်းနည်းဟု ဆိုကြ၏။ ယင်းကြိုးကွင်းပစ်ဆင်ဖမ်းနည်းကို (၁၉၂၅)ခုနှစ်ခန့်လောက်မှ စတင်အသုံးပြုခဲ့ကြသည်ဟု ဆို၏။ မြန်မာနိုင်ငံအောက်ပိုင်း

ဒေသတို့ဝယ် ယင်းနည်းကို မီလာရီကာနည်းဟု ခေါ်ဆိုကြ လေ၏။

ဟူးကောင်းချိုင့်ဝှမ်းလွင်ပြင်ဒေသဝယ် ဆင်ရိုင်းများကို မေ့ဆေးသေနတ်ဖြင့် ပစ်ဖမ်းခြင်း၊ ကျုံသွင်းဖမ်းခြင်းတို့ ပြုလုပ်လေ့မရှိသေးချေ။

သို့ကြောင့်လည်း ဂျေနေတ်တို့မှာ လပြည့်နှင့်အတူ လသာ ဆောင်းညများဝယ် တောနက်ထဲသို့ လျှို့ဝှက်စွာဝင်ရောက်ပြီး မဂ္ဂေဂျစ်နည်းကို သုံးကာ ဆင်ရိုင်းများကို ဖမ်းဆီးခဲ့ကြရာ ဆင်ဖမ်းရာသီတစ်ခုလုံးဝယ် တောဆင်ရိုင်းငါးကောင်ကို အောင်မြင်စွာ ဖမ်းဆီးရမိနိုင်ခဲ့လေ၏။

ယခုဆို ဂျေနေတ်မှာ မဂ္ဂေဂျစ်ကောင်း ဆင်ဦးစီးကောင်း တစ်ယောက်အဖြစ် ဟူးကောင်းသစ်တာဒေသဝန်းကျင်၌ နာမည် သတင်း ကျော်ကြားလာသလို လပြည့်မှာလည်း ဆင်ကောင်း တစ်ကောင်အဖြစ် ထင်ရှားလာလေ၏။

ဂျေနေတ်မှာ ဖမ်းမိသည့် ဆင်ရိုင်းများကို ယဉ်အောင် လေ့ကျင့်ပေးပြီးနောက် ဆင်နှစ်ကောင်ကို လော်ပန်ကြီး ဦးခမ်းဝဏ္ဏအား ဈေးနှုန်းချိုသာစွာဖြင့် ရောင်းချလိုက်ကာ တျန်ဆင်သုံးကောင်ကို သူပိုင်ဆိုင်အဖြစ် မွေးမြူထားလေ၏။

သူ၏ဆင်များကို လော်ပန်ကြီး ဦးခမ်းဝဏ္ဏ၏ ဟူးကောင်းဆင်စခန်းမှာပင် ထားရှိပြီး လော်ပန်ကြီး၏ သစ်ဆွဲသစ်ထုတ်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းခွင်မှာပင် အလုပ်ဝင်စေခဲ့သည်။

ယခုအခါ တူးခေါင်မှာလည်း ဆင်ဦးစီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီဖြစ်ရာ သူ့ကို ဂျေနော်၏ ဆင်တစ်ကောင်အား ဦးစီးစေခဲ့၏။ ကျန်ဆင်နှစ်ကောင်အား အခြားဆင်ဦးစီးများကို ကိုင်ခိုင်းကာ ဂျေနော်မှာ လပြည့်ကိုသာ လက်စွဲဆင်အဖြစ် ဦးစီးခဲ့လေ၏။

ဂျေနော်မှာ လပြည့်ကို လွန်စွာချစ်ရာ ဆင်တင်းကုတ်သီးခြားထားရှိပြီး လပြည့်၏ စားသောက်ရေးမှအစ ကျန်းမာရေးသန့်ရှင်းရေးတို့ကို ကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်ပေးကာ မျက်ခြည်မပြတ်စောင့်ကြည့်ဂရုစိုက်ခဲ့လေ၏။

လပြည့်သည်ကား တောငှက်ပျောအူ၊ ဝါးနုနု၊ တောငှက်ပျောသီး စသည့် စားကောင်းများကို စိတ်ကြိုက်စားသုံးရသည့်အပြင် ကျန်းမာရေးလည်း သခင်ဖြစ်သူ ဂျေနော်၏ အထူးဂရုစိုက်မှုကြောင့် ဒေါင်ဒေါင်မြည်လျက်ရှိချေ၏။

လပြည့်၏ အရပ်သည်ကား ရှစ်ပေကျော် ကိုးပေနီးပါး မြင့်လာကာ သစ်သုံးတန်ကို သာသာလေး ဆွဲနိုင်လောက်အောင်

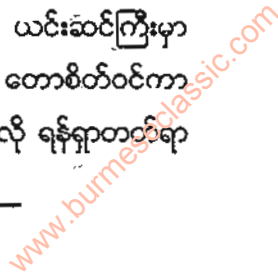
ခွန်းအားလည်းကောင်းလာခဲ့၏။ အထူးသဖြင့် သူ၏ ဖြူဖွေးလှသော အစွယ်နှစ်ဖက်မှာ ခြောက်ပေကျော်မျှရှိပြီး ကော့ပုံကာ လွန်စွာလှပလေ၏။

ကိုယ်အလေးချိန်သည်လည်း (၄)တန်ကျော် (၅)တန်ခန့် ခြုံလာကာ ထွားကျိုင်းသော ပထမတန်းစား အာရှဆင်တစ်ကောင် ဖြစ်လာသော်လည်း လွန်စွာ ဖျတ်လတ်ခြင်း၊ အကင်းပါးခြင်းလည်း ရှိလေရကာ သူသည် ဟူးကောင်းဆင်စခန်းရှိ ဆင်အားလုံးအနက် အကောင်းဆုံးဆင်တစ်ကောင်အဖြစ် တစ်နေ့တစ်ခြား ကျော်ကြားထင်ရှားလာလေ၏။

လပြည့်၏ ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့် ထူးခြားသော စွမ်းရည်ကို တစ်နေ့ဝယ် လော်ပန်ကြီးနှင့် ဟူးကောင်းဆင်စခန်းရှိ ဆင်သမားအားလုံး မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ကြရလေ၏။

ဖြစ်ပုံမှာ ဤသို့ဖြစ်သည်။

ဟူးကောင်းဆင်စခန်းဝယ် ဓမ္မဆိုးဟု အမည်တွင်နေသည့် အရပ်အမြင့် ကိုးပေခန့်ရှိသော လွန်စွာထွားကြိုင်းဦးမားသည့် စွယ်စုံဆင်ကြီးတစ်ကောင်ရှိ၏။ ယင်းဆင်ကြီးမှာ ဓမ္မဆိုးပါသော ဆင်ကြီးဖြစ်ပြီး မကြာခဏ တောစိတ်ဝင်ကာ သူ၏ဆင်ဦးစီးကိုပင် စိတ်မထင်လျှင် မထင်သလို ရန်ရှာတတ်ရာ

ဆင်ဦးစီးဖြစ်သူမှာ အတော်သတိထား ကိုင်တွယ်ရလေ၏။ သူ၏ ညဉ့်ဆိုးဒဏ်ကို မခံနိုင်သဖြင့် ဆင်ဦးစီး တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ပြောင်းသွားရာ ယခု စတုတ္ထမြောက် ဆင်ဦးစီးမှာ ထွန်းဘဆိုသူ ဖြစ်ချေ၏။

ထွန်းဘမှာ ခပ်ရွတ်ရွတ် လူပေလူတေတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး ကချင်မီးတောက်အရက်ကို အမြဲလိုလို မှီဝဲကာ အလုပ်ခွင် ထဲမှာပင် မူးရှူးနေတတ်သဖြင့် လော်ပန်ကြီး၏ အဆူအကြိမ် ခဏခဏ ခံရသူဖြစ်၏။ လော်ပန်ကြီးမှာ ထွန်းဘအား သူ၏ ဆင်စခန်းဝယ် မထားချင်တော့သော်လည်း ထွန်းဘ၏ ကွယ်လွန် သွားပြီဖြစ်သော ဖခင်ကြီးမှာ ဝါရင့်ဆင်ခေါင်းကြီးတစ်ဦးဖြစ်ကာ လော်ပန်ကြီး၏ လက်ရင်းတပည့် မိတ်ဆွေကောင်းဖြစ်သဖြင့် ဖအေ့မျက်နှာထောက်ကာ ထွန်းဘကို လက်ခံထားခြင်းဖြစ်သည်။ အပြင် မည်သည့်ဆင်ဦးစီးမှ ကိုင်တွယ်ဦးစီးလိုခြင်းမရှိသည့် ဆင်ကြီးဗွေဆိုးကို ထွန်းဘက ဦးစီးပေးနေသဖြင့် လော်ပန်ကြီးမှာ ထွန်းဘအား နောက်ပိုင်းဝယ် အပြစ်သိပ်မပြောတော့ဘဲ လျစ်လျူ ရှုထားလိုက်ရလေတော့၏။

တစ်နေ့သောနံနက်ဝယ် ထွန်းဘသည် သစ်လုပ်ကွက်ထဲ သွားရန်အတွက် ဗွေဆိုးကို ထူးကြိုးမှဖြုတ်ကာ ဆင်တင်းကုတ်

ထဲမှ စီးနင်းထွက်လာလေ၏။

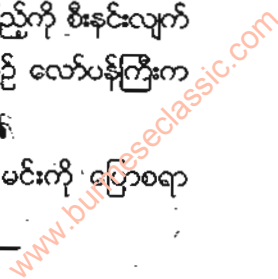
ထွန်းဘမှာ စောစောစီးစီး မူးရှူးနေသဖြင့် သူ၏ ဆင်ကြီးပေဆိုး၏ နှာအတွင်းမှ မုန်ရည်များ ယိုစီးကျလျက် နို့သည်ကို သတိမမူမိခဲ့ချေ။

ဖြစ်ချင်တော့ ယင်းအချိန်မှာ နှောင်းမိတစ်ယောက် စာမေးပွဲကြီးဖြေပြီး ကျောင်းရက်ရှည်ပိတ်သဖြင့် မြစ်ကြီးနားမှ နေ၍ ဟူးကောင်းဆင်စခန်းသို့ ရောက်ရှိနေချိန်ဖြစ်လေ၏။

နှောင်းမိမှာ ဆွယ်တာအင်္ကျီပန်းရောင်ပွပွလေးနှင့် သက္ကလပ်ဘောင်းဘီရှည်အနက်တို့ကို လှပစွာဝတ်ထားကာ ဦးခေါင်းဝယ် သိုးမွေးခေါင်းစွပ်နီနီလေး ဆောင်းထားသဖြင့် နံနက်ခင်းမြူနင်းဖိုဖိုတို့အကြားဝယ် နှင်းဆွတ်ပန်းကလေး ထစ်ပွင့်နယ် လွန်စွာ လှပလျက်ရှိလေ၏။

နှောင်းမိမှာ စကားတပြောပြောနှင့် သူမ၏ဖခင် လော်ပန်ကြီးနှင့်အတူ ခြေတံရှည်အိမ်ကြီးရှိရာ ကုန်းမြင့်လေး သို့မှ ဆင်းလာလေ၏။ ဂျေ့နော်ကလည်း လပြည့်ကို စီးနင်းလျက် သစ်လုပ်ကွက်သို့ သွားရန်ထွက်အလာနှင့် ဆုံစဉ် လော်ပန်ကြီးက ဂျေ့နော်ကို လက်လှမ်းပြတားလိုက်ကာ

“ဟေ့ ဂျေ့နော် ခဏနေဦးကွ ... မင်းကို ပြောစရာ

၃-၃

တု လှမ်းပြောလိုက်သဖြင့် ဂျေနေက လပြည့်ပေါ်မှ ဆင်းရန်အတွက် လပြည့်ကို ရပ်ပြီး ဝပ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

“လပြည့် ဝပ် ဝပ် ဘတ်ဆမ်း ဘတ်ဆမ်း”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ လပြည့်က အသာဝပ်ပေးလိုက် သည်တွင် ဂျေနေက ဦးကင်းပေါ်မှ လျှောဆင်းလိုက်ပြီး

“လပြည့် မင်းသွားနှင့် ... ဝါ နောက်ကလိုက်ခဲ့မယ် အဂစ် အဂစ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နော် ဂျေနေမှာ လော်ပန်ကြီး တို့ရှိရာသို့ လျှောက်လာစဉ် ဆင်တင်းကုတ်များရှိရာဘက်မှ ဆူညံသံများ ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသဖြင့် အံ့အားသင့်ပြီး ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဆင်ကြီးဗွေဆိုးမှာ ဆင်ရိုင်း တစ်ကောင်ကို ချုပ်နှောင်ထားသော ဆင်တင်းကုတ်မှ တိုင်တစ်တိုင်အား နှာမောင်းဖြင့်ရစ်ပတ်ကာ ဝန်းခနဲ ဆောင့်ဆွဲ လိုက်ပြီးနောက် ယိုင်သွားသောတိုင်ကို သူ၏ဦးကင်းဖြင့် ခုံးခနဲ ပစ်တိုက်လိုက်ရာ သစ်သားတိုင်ကြီးမှာ ဖြောင်းခနဲကျိုးသွားပြီး တင်းကုတ်ထဲမှ ဆင်ရိုင်း၏အော်သံ ကျိခနဲ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

“ဗွေဆိုး ဗွေဆိုး မလုပ်နဲ့ ... အာ ဒီကောင်”

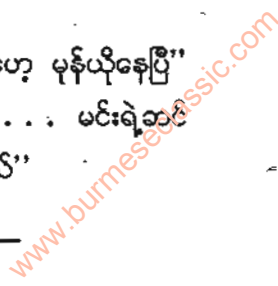
ဟူသော ထွန်းဘ၏ မောင်းမဲအော်ဟစ်သံ ကြားလိုက် ခြီးနောက် ဗွေဆိုးမှာ ဖယ်ဖရဲဖြစ်သွားသော ဆင်တင်းကုတ်မှ အင်ဖက်အမိုးတို့ကို နှာမောင်းဖြင့် အတင်းဆွဲချကာ နောက်ထပ် ထိုင်တစ်တိုင်ကိုပါ ဦးကင်းဖြင့် တရှိန်ထိုး ပြေးအောင်းလိုက် ဖြန်၏။

တဝန်းဝန်း တခိုင်းခိုင်း တဖြောင်းဖြောင်းအသံများနှင့် အတူ ဆင်တင်းကုတ်ကြီးမှာ ပြိုကျသွားသည်တွင် ဗွေဆိုးမှာ အားရကျေနပ်ခြင်းမရှိသေးဘဲ တင်းကုတ်ထဲဝယ် ဝမ်းဗိုက် ဆောက်၌ သစ်လုံးတန်းခံထားပြီး ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်းကို ထူးကြီးဖြင့် ဆတ်ထွားခြင်းခံရသည့် အရပ်ခြောက်ပေခန့်ရှိသော တောဆင် ရှိုင်းအား အစွယ်ဖြင့်ပြေးထိုးလိုက်ရာ ဗွေဆိုး၏ အစွယ်တစ်ဖက်မှာ ဆင်ရိုင်း၏ပခုံးကို ထိုးစိုက်မိသွားတော့၏။

ဆင်ရိုင်းမှာ ပခုံးမှသွေးများ ဖြာခနဲစီးကျလာကာ သွန်စွာ နာကျင်လေသဖြင့် ကျိခနဲ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ် ထိုက်လေ၏။

“ဟာ ဗွေဆိုး ဗွေဆိုး မုန်ယိုနေပြီဟေ့ မုန်ယိုနေပြီ”

“ထွန်းဘ သတိထား သတိထား ... မင်းရဲ့ဆင် နှိပ်သောက်တော့မယ်၊ နှိပ်သောဏ္ဍတော့မယ်”

“ပြေးဟေ့ ပြေးဟေ့ ... ဗွေဆိုး ဒီဘက်လှည့်လာပြီ ပြေး ပြေး”

ဆင်စခန်းတစ်ခုလုံး ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံများ ဆူညံသွားပြီး ဆင်ဦးစီးများ၊ ဆင်သမားများသာမက ဆင်စခန်းမှ တဲတို့တွင် နေထိုင်ကြသည့် ဆင်သမားမိသားစုများထိ သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် အော်ဟစ်ပြေးလွှား ရှောင်ရှားကြရာ အားလုံး ဝရုန်းသုံးကား ဖြစ်ကုန်တော့၏။

ဗွေဆိုးကား မုန်သောက်မိချေပြီ။ မုန်ယိုသော ဆင်၏ နားမှ စီးကျလာသော မုန်ရည်တို့ ဆင်၏ ပါး နားထင်တို့တို့ ဖြတ်သန်းစီးဆင်းပြီး ပါးစပ်ထဲသို့ ဝင်သွားခြင်းကို မုန်သောက်ခြင်းဟု ခေါ်ဆိုကာ မုန်သောက်မိသွားသော ဆင်မှာ သွက်သွက်လည် ရူးသလိုဖြစ်ကာ လုံးဝ ထိန်းသိမ်းမရတော့ဘဲ တွေ့ရာမြင်ရာ မြင်မြင်သမျှကို နှာမောင်းဖြင့် ရစ်ပတ်ဆွဲမြှောက် ကိုင်ပေါက်ခြင်း၊ ဦးကင်းဖြင့် ပြေးတိုက်ခြင်း၊ ကိုယ်လုံးဖြင့် ဖိတိုက်ခြင်း၊ ခြေဖြင့် ရက်ရက်စက်စက် နင်းချေခြင်းတို့ကို ပရမ်းပတာ ပြုလုပ်တော့၏။

ဗွေဆိုးသည် ဦးစွာ သူ၏ကျောထက်မှ ဆင်ဦးစီး ထွန်းဘကို နှာမောင်းဖြင့် ရစ်ပတ်ကာ မြေပြင်သို့ ကိုင်ပေါက်

ပစ်လိုက်ပြီး ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်းဖြင့် ရက်ရက်စက်စက် နင်းချေ လိုက်ရာ ထွန်းဘမှာ သွေးသံရဲရဲဖြင့် ဦးခေါင်းပြားချုပ်ပြီး ချက်ချင်း သေဆုံးသွားရတော့၏။

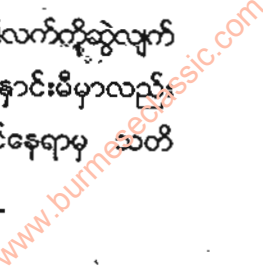
“ဟာ ဗွေဆိုး ထွန်းဘကို သတ်လိုက်ပြီဟေ့ ... သတ်လိုက်ပြီ လုပ်ပါဦး”

ဗွေဆိုးသည် သူ၏ဆိုးရှိန်ကို မြှင့်လိုက်ပြီး ဆင်စခန်း အလယ်မှ မြေလွှမ်းအတိုင်း တဟုန်ထိုး ပြေးလာကာ ဆင်သမား မိသားစုတို့၏ တဲများကို တစ်တဲပြီးတစ်တဲ ဖြိုဖျက်ပစ်တော့၏။

ထို့နောက် သူ့အား ကြောက်ရွံ့သဖြင့် ထွက်ပြေးသူများ နောက်သို့ တဟုန်ထိုးလိုက်ကာ နှာမောင်းဖြင့် ရိုက်ခြင်း၊ ရှေ့ခြေဖြင့် နင်းချေရန် ကြိုးစားခြင်းတို့ပြုရာ စခန်းတစ်ခုလုံး ထိတ်လန့်တကြား ယောက်ယတ်ခတ် အော်ဟစ်ပြေးလွှား စုန်ကြကာ ကမ္ဘာပျက်သကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်တော့၏။

“သမီး လာ လာ ဗွေဆိုး ဒီဘက်ကိုပြေးလာနေပြီ ထာ လာ”

လော်ပန်ကြီး ဦးခမ်းဝတ္ထုမှာ နှောင်းမိ၏လက်တို့ဆွဲလျက် တောင်ကုန်းလေးထက်သို့ ပြေးတက်ရာ နှောင်းမိမှာလည်း ထမတောင် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ကာ ကြောင်နေရာမှ သတ်

ဝင်လာပြီး ဖခင်နှင့်အတူ ပြေးတက်စဉ် ခဲလုံးတစ်လုံးကို နင်းမိသဖြင့် တောင်ကုန်းအလယ်ရောက်မှ ခြေချော်ကာ လဲကျ သွားတော့၏။

ထိုအခါ ဖခင်ကြီးဆွဲထားသော လက်မှာလည်း လွတ်သွားပြီဖြစ်သဖြင့် နှောင်းမိမှာ တောင်ကုန်းအောက်ဖက်သို့ လိမ့်ကာလိမ့်ကာ ကျလာတော့၏။

“အမလေး လုပ်ကြပါဦး”

ဂျေနေန်မှာ ဆင်ကြီးဗွေဆိုး တဟုန်ထိုးပြေးလာသည်ကို မြင်သဖြင့် ယမနေပင်ကြီးတစ်ပင်၏ နောက်သို့ ပြေးကပ်ကာ ဗွေဆိုး၏ပြေးလမ်းမှ လွတ်အောင် ရှောင်ရှားလိုက်စဉ် နှောင်းမိတို့ သားအဖ အိမ်ရှိရာတောင်ကုန်းပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားကြသည်ကို တွေ့ပြီးဖြစ်၏။

နှောင်းမိတို့ ဗွေဆိုး၏ ပြေးလမ်းမှ လွတ်သွားပြီဟု ယူဆကာ နှောင်းမိတို့သားအဖအတွက် သူ စိတ်အေးသွားစဉ် မှာပင် နှောင်းမိ ခြေချော်လဲကာ တောင်ကုန်းလေး၏ ဆင်ခြေလျှောထက်မှာ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး လိမ့်ကျလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရာ ဂျေနေန်မှာ လွန်စွာ စိုးရိမ်သွားပြီး နှောင်းမိ လိမ့်ကျလာရာသို့ ပြေးသွားကာ ဖမ်းထိန်းလိုက်လေ၏။

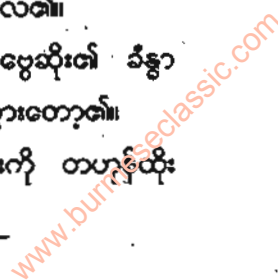
ယင်းအချိန်မှာပင် ဆင်ကြီးဗွေဆိုးမှာ သူတို့နှစ်ဦး ရှိရာသို့ ဆီခနဲ ရောက်ရှိလာရာ

“နှောင်းမိ ပြေး ပြေး”

ဟု ပါးစပ်မှအော်ရင်း ဂျေနေန်မှာ နှောင်းမိ၏ ဆတ်မောင်းအိုးတစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ကာ ယမနေပင်ကြီးဘက်သို့ ကမန်းကတမ်း ပြေးသွားရန် ကြိုးစားလိုက် ဆော်လည်း ဗွေဆိုးမှာ အနီးသို့ရောက်လာလျက် သူ၏ အမောင်းကြီးဖြင့် ဂျေနေန်ကို ရိုက်ချလိုက်လေ၏။

ဂျေနေန်မှာ ဗွေဆိုး၏ နှာမောင်းရိုက်ချက်ကို ဖျတ်ခနဲ နှောင်ရှားကာ နှောင်းမိကိုပါ အတင်းဆွဲလျက် ဗွေဆိုး၏ ဆတ်ကွင်းမှ ရုန်းထွက်ရန် ကြိုးစားလိုက်စဉ်မှာပင် ဗွေဆိုးမှာ သူတို့ရှောင်ရာဘက်သို့ ချာခနဲလှည့်ပြီး ရှေ့ခြေဖြင့် နင်းချေရန် မြှောက်လိုက်စဉ် လွန်စွာလျင်မြန်သော အရိပ်တစ်ခုသည် သူတို့အနီးသို့ လျှပ်ပြက်သလို ဝေါခနဲ ရောက်လာပြီး ဗွေဆိုး၏ ခြေထောက်ကြီးကို တဟုန်ထိုး တိုက်ချလိုက်လေ၏။

‘ဝုန်း’ဟူသော အသံကြီးနှင့်အတူ ဗွေဆိုး၏ ခံခွာ ခြေထောက်မှာ မယုံနိုင်ဖွယ် ဘေးသို့ ပစ်လဲကျသွားတော့၏။ လပြည့်က သူ၏ဦးကင်းဖြင့် ဗွေဆိုးကို တဟုန်ထိုး

ပြေးထိုးလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်ပါ၏။

“ဟာ လပြည့်”

ဂျေနေမှာ သူတို့နှစ်ဦး၏အသက်ကို ကယ်လိုက်သော
လပြည့်ကို အံ့ဩဝမ်းသာစွာ ကြည့်လိုက်စဉ် လပြည့်မှာ
တစောင်း လဲကျသွားသော မုန်ယိုဆင်ကြီး ငွေဆိုးတို့
ညှာတာခြင်းမပြုတော့ဘဲ ငွေဆိုး၏နံစောင်းကို သူ၏ ချွန်
နေသော အစွယ်နှစ်ချောင်းဖြင့် အားကုန် ပြေးစိုက်လိုက်သေး
တော့၏။

“ကျွီ ဝူး”

ဟူသော ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သည့် ငွေဆိုး
အသံနက်ကြီးကား တစ်တောလုံးဟိန်းမှု ဆူညံမြည်ဟီးသွားကာ
ငွေဆိုးမှာ လပြည့်၏ အစွယ်များဝယ် အသက်ပါသွားသေး
တော့၏။

လပြည့်သည် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်နေရာ
တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်ကျသွားသော ငွေဆိုး၏ကိုယ်ထဲမှ သူ
သွေးသံရဲရဲဖြစ်နေသော အစွယ်ကြီးနှစ်ချောင်းကို ပြန်ဆွဲနှုတ်လိုက်
သည်တွင် ဂျေနေမှာ လပြည့်၏နာမောင်းကို ပြေးဖက်လိုက်ပြီး

“လပြည့် လပြည့် ညီလေး . . . မင်း မင်း ထိ

နှစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကို ကယ်လိုက်တာပါလားကွာ . . .
လပြည့် မင်းကို အစ်ကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွာ . . .
နာရကျိုးနပ်ပါပေရဲ့ လပြည့်ရယ် . . . ညီလေး ဂေါ်ဘိုင်လေး
ဘာဘူ ဂေါ်ဘိုင်”

ဟု တဖဖွပြောလိုက်စဉ် လပြည့်သည် ဂျေနေ၏
ထိပ်ကို သူ၏နာမောင်းကြီးဖြင့် ပွေယူကာ မြှောက်လိုက်ပြီး
သူ့ခါးကင်းနောက်သို့ တင်ပေးလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် လပြည့်သည် သူ၏နာမောင်းထဲ
ကင်းကင်းသို့မြှောက်ကာ ‘ဝူး’ခနဲ ကျေနပ်ပီတိဖြစ်စွာ အသံကုန်
ကြွေကြော်ရင်း အောင်ပွဲခံလိုက်လေတော့သတည်း။

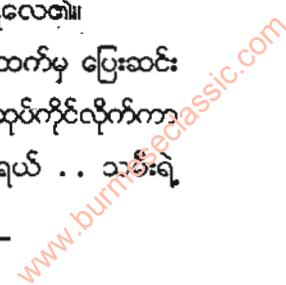
ထိုစဉ် စခန်းတစ်ခုလုံးမှ လူများသည်လည်း လပြည့်တို့
အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာကြပြီး

“လပြည့်ကွ လပြည့် . . . ဒါမှ ငါတို့ရဲ့လပြည့်”

ဟု ဝမ်းသာလိုက်လှဲစွာ ချီးကျူးအော်ဟစ်လိုက်ကြရာ
နှစ်ဦးစောလုံး ဆူညံသွားသလား ထင်မှတ်ရလေ၏။

လော်ပန်ကြီးသည်လည်း တောင်ကုန်းထက်မှ ပြေးဆင်း
သွားပြီး သမီးဖြစ်သူ၏ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ

“သမီး သမီး တော်ပါသေးရဲ့ သမီးရယ် . . သမီးရဲ့

အသက်ကို ဂျေနေနဲ့ လပြည့်တို့က ကယ်လိုက်နိုင်ဖို့ တော်ပါသေးချဲ့ကွယ် . . . အဖေဖြင့် သွားပြီထင်တာ”

ဟု အသံတုန်တုန်ဖြင့် ပြောရင်း လပြည့်နှင့် ဂျေနေနဲ့ ရှိရာသို့ ကျေးဇူးတင်စွာ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ လပြည့်မှာ ဂျေနေနဲ့ ကျောပေါ်တင်ရင်း သူ့အား ဝိုင်းဝန်းချီးကျူး ထောပနာပြုနေသည့် ဆင်သမားလူအုပ်ကြီးအလယ်၌ အောင်ပွဲခံလျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ယင်းအချိန်မှစ၍ လပြည့်၏သတင်းသည် ဟူးကောင်း ဆင်စခန်းမှာသာမက တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားဖြင့် ဟူးကောင်းချိုင်ဝှမ်းလွင်ပြင်ဒေသတစ်ခုလုံးသို့ ပျံ့နှံ့ကျော်ကြား သွားပါတော့သတည်း။

ဟူးကောင်းချိုင်ဝှမ်းလွင်ပြင်ဒေသအနှံ့ ကျော်ကြား လာသော လပြည့်နှင့် ဂျေနေနဲ့တို့၏ သတင်းကို ဇော်ထူ နားမဆန်အောင် ကြားနေရရာ ယင်းသတင်းတို့သည် ဇော်လှ၏ ရင်မှ အမုန်းအာဇာတမီးကို မီးလောင်ရာလေပင့်သလို

ဖြစ်စေတော့၏။

“အင်း ခုတော့ ဂျေနေနဲ့ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ ဟူးကောင်း ဆင်စခန်းရဲ့ သူ့ရဲကောင်းဖြစ်နေပြီပေါ့ . . . သင်းက လော်ပန်ကြီးရဲ့သမီး နှောင်းမိရဲ့အသက်ကို ကယ်ခဲ့သူဆိုပြီး လော်ပန်ကြီးရဲ့ ယုံကြည်အားကိုးမြှောက်စားခြင်း ခံနေရတယ်တဲ့”

“အဲဒီကောင်နဲ့ နှောင်းမိဟာ နဂိုကတည်းက လက်ပွန်း တတီး နေပြီး ငြိတိတိဖြစ်ချင်နေတာ . . . ခုတော့ ဒီကောင်က နှောင်းမိရဲ့ ကယ်တင်ရှင်ဆိုပြီး အမှတ်တွေ စွတ်ရနေပြီပေါ့”

“ဂျေနေနဲ့ ဂျေနေနဲ့ မင်းဟာ ဆင်ပြိုင်ပွဲမှာတုန်း ကတည်းက ငါ့ကိုအရှက်ခွဲပြီး ဒုက္ခလှလှပေးခဲ့တဲ့ကောင်၊ ခုလည်း နှောင်းမိရဲ့မေတ္တာကို လက်ဦးမှုယူပြီး ငါ့ရဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေကို ချိုးဖျက်ပစ်တော့မယ်ပေါ့”

“မင်းနဲ့ငါ တစ်နေ့ တွေ့ကြဦးမှာပေါ့ကွာ . . . ငါ လျှောက်လှမ်းလိုတဲ့ လမ်းမှာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေတာ မင်းပဲ ငါဟာ ငါ့ဘဝရဲ့ အနှောင့်အယှက်မှန်သမျှကို ရှင်းပစ်ဖို့ နည်းနည်းမှ လက်တွန့်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး”

“မင်း မကြာခင် ငါ့ရဲ့အကြောင်း သိစေရမယ်” ဇော်လှသည် ကချင်မီးတောက်အရက်ကို ဇော့လိုက်

ဆတ်သားခြောက်ကြော်ကို မြည်းလိုက် လုပ်နေရင်းမှ ဂျေနေ့ကို စိတ်ထဲမှ ကြူးဝါးနေမိတော့၏။

တကယ်တော့ ဇော်လူသည် အကြွကြီးသူဖြစ်၏။ သူက ဟူးကောင်းဆင်စခန်းပိုင်ရှင် လော်ပန်ကြီး ဦးခမ်းဝဏ္ဏအား အပိုင်စည်းရုံးကာ နှောင်းမိကို တစ်နေ့ဝယ် သိမ်းပိုက်ရန် ရည်ရွယ်ထားသူဖြစ်လေ၏။

လော်ပန်ကြီး ဦးခမ်းဝဏ္ဏ ၏ တစ်ဦးတည်းသောသမီး နှောင်းမိအား သိမ်းပိုက်ရရှိပါက လှပသော နှောင်းမိနဲ့အတူ များစွာသော စည်းစိမ်ဥစ္စာများနှင့် ဟူးကောင်းဆင်စခန်းကြီး တစ်ခုလုံးကိုပါ အပိုင်စားရရှိမည်ဖြစ်လေ၏။

သို့ဆိုပါလျှင် သူ့အနေဖြင့် သူ၏ဖခင် လော်ပန်ကြီး ဦးခမ်းဇော်ထံမှ အမွေအနှစ်အားလုံးနှင့် မိုင်းခွန်းဆင်စခန်းကြီး ကိုရော၊ ယောက္ခမဖြစ်သူ လော်ပန်ကြီး ဦးခမ်းဝဏ္ဏထံမှ စည်းစိမ် ဥစ္စာများနှင့် ဟူးကောင်းဆင်စခန်းကြီးပါ ပိုင်စိုးရရှိမည်ဖြစ်ရာ ဤဟူးကောင်းချိုင့်ဝှမ်းလွင်ပြင်ဒေသဝယ် အချမ်းသာဆုံး ဆင်စခန်းကြီးနှစ်ခုပိုင်သည့် ရောမလော်ပန်ကြီး ဖြစ်လာပေ ရောမည်။

ဇော်လူက ယင်းသို့ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး အပိုင်တွက်ထား

သူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဟူးကောင်းဆင်စခန်းသို့ အခါ အလျော်စွာသွားပြီး ယောက္ခမလောင်းဖြစ်သော ဦးခမ်းဝဏ္ဏအား မြည်းမြည်းချင်း စည်းရုံးယူနေခြင်းဖြစ်လေ၏။

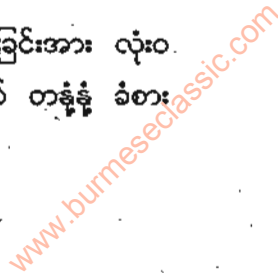
ယခုတော့ သူ့အနေဖြင့် အတော်ခရီးပေါက်နေမှ ဂျေနေ့ ဖြစ်သော အဖျက် ဝင်ရောက်ခြင်းခံရချေပြီတည်း။

သူ့ဘဝ၏ ရည်မှန်းချက်ဖြစ်သော ဟူးကောင်းချိုင့်ဝှမ်း လွင်ပြင်ဒေသ၏ အချမ်းသာဆုံး လော်ပန်ကြီးတစ်ဦး၊ ဆင်စခန်း ဥစ္စာကို ပိုင်ဆိုင်သော လော်ပန်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ရေးအတွက် ဂျေနေ့ကို ဤလောကကြီးထဲမှ တစ်နည်းနည်းဖြင့် ဖယ်ရှား ခြင်းမှ ဖြစ်မည်ဖြစ်ကြောင်း အခိုင်အမာ တွေးဆလာမိတော့၏။

သို့သော် သူသည် သူ့တပည့်လူမိုက်များအား အထွတ်ပြီး ဂျေနေ့ကို သုတ်သင်ပစ်ခြင်းမျိုး မပြုလိုချေ။

သူ့ကိုယ်တိုင် ဂျေနေ့နှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရင်ဆိုင်မှုတစ်ခုခု ခုတ်ရင်း အနိုင်ယူပြီးမှ သုတ်သင်ပစ်လိုသောဆန္ဒသာ သူ့မှာ ရှိလေ၏။

ဆင်ပြိုင်ပွဲဝယ် သူ ဂျေနေ့ကို ရှုံးခဲ့ခြင်းအား လုံးဝ မကျေနပ်ခြင်းမရှိဘဲ ယင်းအရှုံးအတွက် ရင်ဝယ် တန့်န့် ခံစား နေခဲ့ရသည်။

အထူးသဖြင့် နောင်မိ၏ရှေ့ဝယ် သူရှုံးခဲ့ရခြင်းကြောင့် သူ့မှာ မဟာအရှက်တော် ကွဲခဲ့ရလေ၏။ သိက္ခာများစွာ ကျင့်ရလေ၏။ ယင်းအရှုံးကြောင့်ပင် သူ နောင်မိကို သွားပေတော့ ဖြစ်နေခဲ့ရလေ၏။

သည်တော့ တစ်နည်းနည်းယှဉ်ပြိုင်ပြီး သူ ဂျေနောန် အနိုင်လိုချင်သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် နောင်မိ၏ မျက်စေ့ရှေ့မှာ အနိုင်လိုချင်သည်။

သူသာမဟုတ် သူ၏လက်စွဲဆင်ကြီး စွယ်နက်၏ နိုင်ပွဲကိုလည်း လိုချင်သည်။ အပြေးပြိုင်ပွဲဝယ် သူဆင်ကြီး စွယ်နက်မှာ ဂျေနောန်၏ဆင် လပြည့်ကို ရှုံးခဲ့ရသည်။

သူ အရှက်ကွဲခဲ့ရသလို သူဆင်ကြီး စွယ်နက်သည်လည်း လပြည့်ကို အရှုံးပေးခဲ့ရသဖြင့် အရှက်ကွဲခဲ့ရသည်သာဖြစ်၏။

ယခုတလော ဆင်သမားတို့၏ လောကဝယ် လပြည့်၏ နာမည်က အတော် ရေပန်းစားနေသည်။ သူဆင်ကြီး စွယ်နက် သည်ပင် လပြည့်၏ ဂုဏ်သတင်း လွှမ်းမိုးမှုကြောင့် မှေးမှိန် နေရသည်။ ယင်းကိစ္စကိုလည်း သူ မကျေမနပ်ချေ။ စွယ်နက် အတွက် သူ့ရင်မှာ တနံ့နံ့ ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။

သည်တော့ သူ့အတွက်ရော စွယ်နက်အတွက်ပါ

အောင်ပွဲရရှိဖို့ လိုသည်။ သူနှင့် စွယ်နက်တို့သည် ဂျေနောန်နှင့် လပြည့်တို့အပေါ် ပြန်လည်လက်စားချေရန် အနိုင်ရဖို့လိုသည်။

သူသည် စွယ်နက်နှင့်အတူ အောင်ပွဲခံပြီး နောင်မိ၏ အချစ်ကိုပါ သိမ်းပိုက်နိုင်လျက် မိုင်းခွန်းနှင့် ဟူးကောင်း ဆင်စခန်းကြီးနှစ်ခုစလုံးပါ ပိုင်ကာ ဤဟူးကောင်းချိုင်ဝှမ်းလွင်ပြင် ဒေသ၏ ဂုဏ်သရေအရှိဆုံး၊ အကျော်ကြားဆုံး၊ အချမ်းသာဆုံး လော်ပန်ကြီးဖြစ်ရသော် မည်မျှ ကောင်းမည်နည်း။

သည်တော့ ယင်းသို့ဖြစ်နိုင်မည် နည်းလမ်းကို ရှာကြရန်သာ ရှိတော့သည်ဟု ဆင်ခြင်သုံးသပ်မိကာ အမျိုးမျိုး တွေးခေါ်ကြဆလျက် ရှိပါတော့သတည်း။

www.burmeseclassic.com

❖ အချစ်ဟောဝန် ❖

နံနက်စောစောမှာပင် လော်ပန်ကြီးခေါ်နေတယ်ဟု ဆင်သမားလေးတစ်ဦးက လာပြောသဖြင့် ဂျေနော်မှာ သစ်လုပ် တွက်သို့သွားရန် လပြည့်ကိုစီးလျက် ဆင်တင်းကုတ်တို့ဘက်မှ ထွက်လာခဲ့ပြီး လော်ပန်ကြီးတို့အိမ်ရှိရာ တောင်ကုန်းမြင့်လေး အနီး ရောက်သည်တွင် ဆင်ပေါ်မှဆင်းလိုက်ကာ

“လပြည့်ရေ မင်း ဒီကပဲ ငါ့ကိုစောင့်နေ၊ ငါ လော်ပန် ကြီးနဲ့ သွားတွေ့လိုက်ဦးမယ်”

ဟု လပြည့်ကို မှာခဲ့ကာ တောင်ကုန်းမြင့်လေး၏ ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း တက်လာခဲ့လေ၏။ ဂျေနော်မှာ ခြေတံရှည် အိမ်၏ အိမ်ရှေ့လှေကားအရင်းသို့ အရောက်ဝယ် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသော နှောင်းမိနှင့် ဆုံတော့သည်။

နှောင်းမိမှာ အပြာရောင်ဂါဝန်ရှည် ဖားဖားကြီးကို ဝတ်ဆင်ကာ နက်မှောင်ပျော့နွဲ့သော ဆံကေသာတို့ကို အပြာရောင်ဖဲပြားလေးဖြင့် စုချည်ကာ ဆံနွယ်စုကို ကျောနှောက်ဝယ် ချထားသည်ဖြစ်ရကား သူမ၏ နဖူးဝင်းဝင်းလေးမှာ ပြောင်တင်းပေါ်လွင်လျက် မျက်နှာပြင်က ပိုမို ရှင်းလင်းလျက်ရှိပြီး နံတံထင်းထင်းလေးလည်း ထူးထူးခြားခြား ပေါ်လွင်ကာ ဇင်ယော်တောင်မျက်ခုံးတို့အောက်မှ မျက်ဝန်းအိမ်တို့မှာ ရွန်းလဲ့နေလေ၏။

သူမက ဂျေနော်ကိုမြင်သည်နှင့် လှပသော နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို ပြုံးပြလိုက်ပြီး

“ဟာ ဂျေနော်တောင် ရောက်လာပြီပဲ ... အဖေက ဂျေနော်ကို ပြောစရာရှိလို့တဲ့ ... အိမ်ပေါ်စက်သွားလိုက်ဦးနင် အဖေခွဲတွေ့ပြီး ဆင်းလာမှပဲ နင့်ကိုလည်း ငါ ပြောစရာရှိတယ် ... ငါ နင့်ကို စောင့်နေမယ် ကဲ သွား သွား”

ဟု တိုက်တွန်းကာ လှေကားမှ လမ်းဖယ်ပေးလိုက်ရာ ဂျေနော်မှာ ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး မပြောတော့ဘဲ အိမ်ပေါ်သို့ ဆက်လာခဲ့တော့၏။

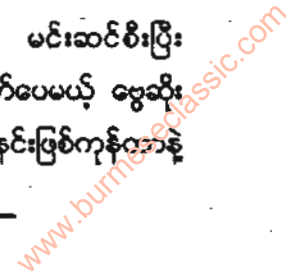
ညှော်ခန်းကြီးထဲဝယ် ကြိမ်ကုလားထိုင်ကြီးတစ်လုံးပေါ်၌ နို့မိန့်ကြီးထိုင်ကာ ဝါးဆေးတံကြီးကို ဖိပ်ခံဖွာနေသော လော်ပန်ကြီးမှာ

“လာဟေ့ ဂျေနော် ထိုင်ကွာ”

ဟု လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကြိမ်ဆက်တီကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ညွှန်ပြရာ ဂျေနော်မှာ လော်ပန်ကြီးအား ရိုက္ခိုးစွာ ညွှတ်လျက် ဂါရဝပြု နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးနောက် လော်ပန်ကြီး၏ ချွတ်တည်တည်မှ ကြိမ်ဆက်တီကုလားထိုင်ကြီးပေါ်၌ ခပ်ယိုယို ထိုင်လိုက်ရလေ၏။

လော်ပန်ကြီး ဦးခမ်းဝဏ္ဏမှာ ဝါးဆေးတံကြီးကို နှုတ်ခမ်းမှ ဆွတ်လိုက်ပြီးနောက် ဂျေနော်၏မျက်နှာကို သေချာစွာ နှုတ်ကြည့်ကာ

“ဂျေနော် ငါ ဟိုနေ့ကတည်းက မင်းဆင်စီးပြီး နှုတ်အလာမှာ ပြောဖို့ မင်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပေမယ့် ဓမ္မဆိုး နှုတ်ယိုတာနဲ့တိုးပြီး အားလုံး ကသောင်းကနင်းဖြစ်ကုန်တာနဲ့

မပြောဖြစ်လိုက်ဘူးကွာ ... ဒါကြောင့် ခုမှ ခေါ်ပြောရတာပါပဲ”

“အေး ငါပြောစရာရှိတာ မပြောခင် ငါသိပ်ပြောချင်အောင် စကားကို အရင်ပြောမယ်ကွာ ... အဲဒီစကားကတော့ မင်းနဲ့ ကျေးဇူးတင်တယ်ဆိုတဲ့ စကားပါပဲ ... ငါ အရိပ်တကြည့်ကြည့် မွေးမြူလာရတဲ့ ငါ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေး နောင်အိမ် အသက်ကို မင်းနဲ့ မင်းရဲ့ဆင်ကြီး လပြည့်တို့က လက်မတင်ပေး ကယ်လိုက်တာ ငါ့အနေနဲ့ တစ်သက်လုံး မေ့နိုင်တော့မှာ မဟုတ် သလို မင်းတို့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူးကွာ”

ဟု လော်ပန်ကြီးက ပြောလိုက်ရာ ဂျေနေန်က ပြုံးလိုက်ပြီး

“ကျေးဇူးအထူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူး လော်ပန်ကြီးခင်ဗျာ အဲဒီနေရာမှာ နောင်းမီမဟုတ်ဘဲ အခြားလူတစ်ဦးဦး ဖြစ်စေရင်လည်း ကျွန်တော် ကူညီမိမှာပါပဲ ခင်ဗျာ”

ဟု ချိုသာယဉ်ကျေးစွာ ပြောလိုက်ရာ လော်ပန်ကြီး သူ့ကို သေချာစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ဂျေနေန်ရယ် ... ငါ့သမီးလေး မင်းနဲ့ လပြည့်ပေးတဲ့ အသက်ပဲ ရှိပါတော့တယ် ... ဒီအထဲ မင်းက ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူးဆိုပေမယ့် ငါက

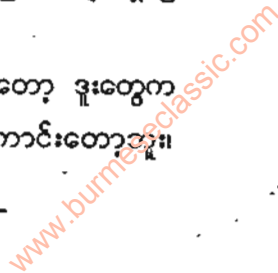
ကျေးဇူးတင်ထိုက်သူကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲဟေ့”

ဟု ပြုံးပြုံးကြီး ပြောလိုက်ပြီးမှ

“ဂျေနေန် မင်းရဲ့ ရိုးသားမှုနဲ့ ကြိုးစားမှုတွေကို ငါ အသိအမှတ်ပြုပါတယ်ကွာ ... ဒါကြောင့် ရိုးသားကြိုးစားတဲ့ မင်းကို အားပေးချီးမြှောက်တဲ့အနေနဲ့ ဒီဆင်စခန်းတစ်ခုလုံးရဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးအဖြစ် မင်းကို ဒီနေ့ကစပြီး ခန့်ထားလိုက်ပြီ။ မင်း ဒီနေ့ကစပြီး သစ်ဆွဲစရာ မလိုတော့ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဂျေနေန်မှာ မမျှော်လင့်သော စကားကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် သူ့နားကိုပင် သူမယုံနိုင် ဖြစ်သွား သေး၏။ တကယ်တော့ ဆင်စခန်းကို အုပ်ချုပ်သူမှာ ဆင်စခန်း ခိုင်ရှင် (သို့မဟုတ်) ပိုင်ရှင်၏သား၊ ညီ၊ တူ စသည့် ဆွေမျိုး မင်းချာများထဲမှသာဖြစ်နိုင်ပြီး လော်ပန်ကြီးနှင့် မည်သို့မျှ သွေးသားမတော်စပ်ဘဲ သူ့ကို ဆင်စခန်းကြီး၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး အဖြစ် တာဝန်ပေးအပ်သည်ဆိုသည်မှာ အံ့ဩဖွယ် မယုံနိုင်ဖွယ် ဖြစ်နေတော့၏။ ဂျေနေန် အံ့အားသင့် ဝမ်းမြောက်လျက်ရှိစဉ် လော်ပန်ကြီးက ဆက်ပြောလေ၏။

“ငါက အသက်ကြီးပြီကွာ ... ပြီးတော့ ဒူးတွေက ခိုင်လို့ထလို့၊ လမ်းလျှောက်လို့ သိပ်မကောင်းတော့ဘူး။

ငါ့မှာလည်း အားကိုးအားထားပြုစရာ တူသားရင်းချာ မရှိ
လေတော့ မင်းကိုပဲ တူသားအရင်းလို သဘောထားပြီး ငါ့ရဲ့
ကိုယ်စား ဒီဆင်စခန်းကြီးကို အုပ်ချုပ်ကြီးကြပ်ဖို့ တာဝန်ပေး
တာပါပဲ . . . အစကတော့ ဒီဆင်စခန်းကြီးမှာ ငါပဲပိုင်ရှင်
ငါပဲ မန်နေဂျာ၊ ငါပဲ အုပ်ချုပ်သူပေါ့ကွာ . . . ခုတော့
မင်းဟာ ငါ့ဆီက မန်နေဂျာ၊ အုပ်ချုပ်သူတာဝန်တွေကို လွှဲဖို့
လိုက်ပေတော့ . . . ထိုက်တန်တဲ့လစာလည်း မင်းကိုပေးမယ်

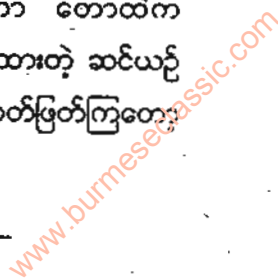
“မင်းရဲ့တာဝန်က ဆင်ဦးစီးတွေ၊ ဆင်ခေါင်းတွေ
ဆင်သမားတွေကို ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်ပြီး လုပ်ငန်းကို ဦးဆောင်
ပေးဖို့ပဲ . . . လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီစခန်းကြီးထဲမှာဖြစ်ဖြစ်
စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ပရမ်းပတာ ပြောဆိုနေထိုင် လုပ်ကိုင်မှုထဲ
ခွင့်မပြုပါနဲ့ . . . ထိထိရောက်ရောက် အရေးယူဆောင်ရွက်ဖို့
မင်းကို ငါက အာဏာကုန်လွှဲလိုက်ပြီမို့ ဒီစခန်းကြီးထဲက
ဆင်တွေ၊ ဆင်ဦးစီးတွေ၊ ဆင်ခေါင်းတွေ စည်းကမ်းရှိဖို့ လုပ်ငန်း
တာဝန် ကျေပွန်ဖို့နဲ့ သူတို့ရဲ့ စားဝတ်နေရေးကအစ
အဆင်ပြေအောင် တာဝန်ယူ စီမံပေးရမယ် . . . သူတို့အားထု
ကလည်း မင်းရဲ့စကားကို နာခံရမယ် . . . မင်းရဲ့စကား
မနာခံသူကို ဆင်ဦးစီး၊ ဆင်ခေါင်းအဖြစ်ကနေ ဖြုတ်ပစ်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက် ခဏနားလိုက်ကာ အဖန်
အိုးကို ငွဲလျက် ရေနှေးကြမ်းတစ်ခွက် သောက်လိုက်လေ၏။
ပြီးမှ သူ၏စကားကို ဆက်လိုက်လေ၏။

“ဟိုတစ်နေ့က မင်းကိုငါပြောဖို့ ခေါ်တာကတော့
ခုတလော ရှာခူစွပ်တို့၊ တရိုးတို့ဘက်မှာ ဆင်တွေ အသတ်ခံ
နေရတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြားရလို့ပဲကွ . . . ဒေသခံတွေကတော့
ဆင်ချစ်သူတွေမို့ ဆင်တွေကို သတ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး . . .
အယ်က ဆင်မုဆိုးတွေ ရောက်လာပြီး တောထဲဝင် ပစ်ခတ်
သတ်ဖြတ်ကြမှန်း မသိဘူးလို့ ဆိုကြတယ်”

“အဲဒီဆင်မုဆိုးတွေက တောထဲဝင်ပြီး ဆင်ရိုင်းတွေကို
အမဲပစ်သေနတ်နဲ့ ပစ်ကြတယ်တဲ့ . . . ဆင် ဒဏ်ရာကြီးကြီး
ဆွားပြီး မလှုပ်မယှက်နိုင် ဖြစ်သွားတဲ့အခါ ဒါမှမဟုတ်
သေသွားတဲ့အခါကျရင် အစွယ်ကိုဖြတ်ယူပြီး မျက်နှာဖြူ
နုနုသည်တွေကို ပြန်ရောင်းစားကြတာတဲ့”

“နောက်ပိုင်းမှာ ဆင်မုဆိုးတွေဟာ တောထဲက
ဆင်ရိုင်းတွေသာမက တောထဲ လွှတ်ကြောင်းထားတဲ့ ဆင်ယဉ်
တွေကိုပါ စွယ်စုံဆင်ဆို အလွတ်မပေးဘဲ သတ်ဖြတ်ကြတော့
အယ်တဲ့”

“ဒါကြောင့် အစွယ်အဖြတ်ခံရပြီး အစွယ်အရင်းမှာ သွေးတွေစို့လျက် သေဆုံးနေကြတဲ့ ဆင်ကြီးတွေကို တောတောင် တွေထဲမှာ တွေ့ရလေ့ရှိတယ်တဲ့ ဂျေနေော်”

“ဒီတော့ ငါတို့ကလည်း ငါတို့စခန်းက စွယ်စုံဆင်တွေရဲ့ လုံခြုံရေးကို ဂရုစိုက်ဖို့ လိုတယ်ကွ . . . အဲဒီစကားကို ပြောစရာရှိလို့ မင်းကို ဟိုနေ့က ခေါ်လိုက်တာကွ”

“ခုဆို မင်းဟာ ဒီစခန်းကြီးရဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမှာ ဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ စွယ်စုံဆင်တွေရဲ့ လုံခြုံရေးအတွက် အစွမ်းကုန် ကာကွယ်ပေးပါကွာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဂျေနေော်က ဦးခေါင်းကိုညိတ်လိုက်ကာ “စိတ်ချပါ လော်ပန်ကြီးခင်ဗျာ . . . ကျွန်တော်လည်း ဆင်ကိုသတ်ပြီး အစွယ်ဖြတ်ယူတယ်ဆိုတဲ့ လူယုတ်မာတွေထက် သိပ်မှန်းတာပါပဲ . . . ကျွန်တော်တို့ရဲ့ဆင်တွေ သင်းတို့ထက် မသမာသူလက်ထဲ မကျရောက်ရအောင် ကျွန်တော် အစွမ်းတုန် ကာကွယ်ပါမယ် ခင်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လော်ပန်ကြီးမှာ ပြုံးလျက် ခေါင်းထိ ညိတ်ပြလိုက်ပြီး

“အေး အေး မင်းကို ငါ အားကိုးမိတယ် ဂျေနေော်”

ထဲ ကဲ မင်း လုပ်စရာရှိတာလုပ်၊ သွားစရာရှိတာ သွားပါ။ မင်းကို ဒီဆင်စခန်းရဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးအဖြစ် ခန့်လိုက်ပြီး ခြစ်ကြောင်း ညနေလူစုံမှ အားလုံးကို ငါ ခေါ်ပြောလိုက်မယ်”

ဟု ပြောရာ ဂျေနေော်မှာ ထိုင်ရာမှထကာ လော်ပန်ကြီး အား ဦးညွတ်ဂါရဝပြုပြီးနောက် အိမ်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းလာတော့၏။ နှောင်းမိကား သူမ၏စကားအတိုင်း လှေကား အရင်းဝယ် သူ့ကို ထိုင်စောင့်နေလေ၏။

ဂျေနေော် လှေကားပေါ်မှဆင်းလာမှ ထိုင်ရာကထပြီး သွေးနော့အား ပြုံးကြည့်ကာ

“ဂျေနေော် ငါနင့်ကို ပြောစရာရှိလို့ စောင့်နေတာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဂျေနေော်က သူမ၏ မျက်နှာလှလှ ဆေးကို တရှိုက်မက်မက် ငေးကြည့်လိုက်ရင်း

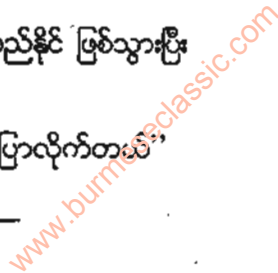
“ဘာပြောမလို့လဲ နှောင်းမိ ပြောလေ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ သူမက ပြုံးလိုက်ပြီး

“ဆင်ပေါ်ကျမှပြောမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဂျေနေော်မှာ နားမလည်နိုင် ဖြစ်သွားပြီး နှောင်းမိကို လှည့်ကြည့်လိုက်ကာ

“ဘာပြောတယ် . . . နင် ဘာပြောလိုက်တယ်”

ဟု မေးလိုက်ရတော့၏။

“ဒီလိုဟာ ... ငါ ဒီမနက် နင်နဲ့အတူ လပြည့်ရက် လိုက်စီးပြီး တောထဲက သစ်ထုတ်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းခွင်ကို လိုက်ခဲ့မလို့ ... ဒါကြောင့် ဆင်ပေါ်ကျမှ ပြောမယ်လို့ ပြောတာ”

ဟု ပြုံးမူမူလေး ပြောလိုက်ရာ ဂျေနေက ခြေတံရှည် အိမ်ကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်ရင်း

“ဖြစ်ပါ့မလား နှောင်းမိ ... တော်ကြာ လော်ပန်ကြီး ဆူနေပါဦးမယ်ဟာ”

ဟု စိုးရိမ်သံဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

“ငါ အဖေကို ပြောပြီးပါပြီဟာ ... သစ်ထုတ်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းခွင်ကို ငါမရောက်ဖူးလို့ နင်နဲ့ လိုက်သွားကြည့်ချင်တယ်လို့ အဖေကိုပြောတော့ အဖေက လျော့လျော့လျှူလျှူ ခွင့်ပြုတယ်ဟာ ... ဒါကြောင့် ငါ နင်နဲ့လိုက်ခဲ့မယ်”

ဟု ပြောကာ လပြည့်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားရာ ဂျေနေမှာ သူမ၏နောက်မှ လိုက်ပါခွားရချေတော့၏။

ခဏအကြာဝယ် လပြည့်၏ကျောပေါ်သို့ သူတို့နှစ်ဦး စလုံး ရောက်ရှိသွားပြီး လပြည့်က သစ်ထုတ်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းခွင်ရှိရာ တောနက်ထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းကာ

ထိုးဝင်ခဲ့ပါတော့သတည်း။

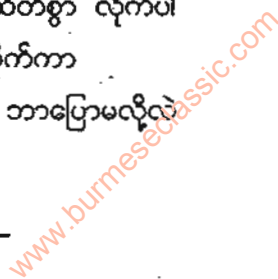
နှောင်းမိမှာ သာယာလှသော ရှုခင်းကြီးထဲမှ ရှုခင်း နှုတ်ကုတ်တို့ကို ငေးမောရင်း လိုက်ပါလာရာ

‘တောမြိုင်ဟေမဝါ၊ ဂနိုင်စမ်းအိုင်း၊ နန်းရွှေဂူမှာ၊
ဤမြိုင်ကြိုင်ကြူမွေး၊ မြတ်လေးစွယ်တော်ပါ၊ ပုလဲသန္တာ
ကျောက်နီလာ၊ ပတ္တမြားရောင်ဝါ မြအဆင်း၊ ပဝင်းထိန်ဖြာ၊
ထွန်းဖွယ်သာမော၊ ဟေဝန်ကြော၊ သည်တောမြိုင်ဂန္ဓမာ’ဆိုသည့်
အတိုင်း လွမ်းဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်းနှင့်
သာရကာကျေးငှက်မြည်သံတို့ စိစံညံ့သော တောမြိုင်ဂန္ဓမာကြီး
ထဲမှ သဘာဝအလှသည် ကြည့်မဝရှုမဆုံးနိုင်ကြောင်း တွေ့ရ
လေ၏။

ပင်မြင့်ယံထက်မှ သရဖီ၊ အင်ကြင်း၊ သင်္ဃေ၊ သစ်ခွ
စသော ပန်းပေါင်းစုံ၏ အလှကလည်း စိတ်နှလုံးကို ညွတ်နူး
ထန်းဆန်း အပန်းဖြေစရာ ရှိလှစွာ၏။

ဂျေနေမှာ သူ၏နောက်ဝယ် တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါ
ထားသည့် နှောင်းမိအား လည်ပြန်ငုံကြည့်လိုက်ကာ

“နှောင်းမိ နင်ငါ့ကိုပြောစရာရှိလို့ဆို ဘာပြောမလို့လဲ
ပြောလေ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ နှောင်းမိက လက်လှမ်းမခီနိုင်
လောက်အောင် ဝေသီမြင့်မားသော ပင်ယံထက်မှ ရောင်နီ
သစ်ခွပန်းတို့ကို ငေးမောနေရာမှ သူမ၏အကြည့်ကို ဂျေနော်ခါ
မျက်ဝန်းညိုညိုတို့ဆီသို့ လွှဲကာ

“ဒီလိုဟာ . . . ငါလေ နင့်အပေါ် တစ်ခုခု တာဝန်
မကျေသလို ခံစားနေရလို့ အဲဒါကို ပြောချင်လို့ပါ”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ဆိုလိုက်လေ၏။

“ဘာများတုန်းဟာ ပြောစမ်းပါဦး . . . ငါ့အထံ
ဘာတာဝန်မကျေရတာလဲ . . . ငါ နားမရှင်းလိုက်တာ နှောင်းမိ”

“ဒီလိုပါ ဂျေနော် . . . နင်တို့ တနိုင်ခဲမြစ်နံဘေးမှာ
ဆင်ပြေးပြိုင်ပွဲလုပ်တုန်းက ပြိုင်ပွဲမစမီမှာ ဖော်လှူက ငါ့ဆီလာပြီး
သူ ဒီပြိုင်ပွဲမှာ ဗိုလ်စွဲရင် ငါ့ရဲ့အချစ်ဆုလာဘ် သူ့ကို ပေးမလာအင်္ဂါ
ရိတိတိနဲ့ မေးလာတယ် . . . သူက သူ့ကိုယ်သူ အဲဒီပွဲမှာ
ကျိန်းသေဗိုလ်စွဲမယ်လို့ ထင်ထားတာကိုး . . . ငါကလည်း
သူ့ကို ချဉ်နေတာနဲ့ အရွဲတိုက်ပြီး ဗိုလ်စွဲတဲ့သူဆိုရင် ငါ့ရဲ့
အချစ်ဆုလာဘ် ပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်မိတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်စွဲမယ့်သူဟာ ရှင်တော့ ဖြစ်မယ်
မထင်ဘူးလို့ သူ့ကို မခံချီမခံသာဖြစ်အောင် ကလိပြီး

ပြောလိုက်တယ်ဟ”

“အဲဒီမှာ သူဟာ ရူးရူးရဲရဲဖြစ်ပြီး သူကလွဲရင်
ဗိုလ်စွဲမယ့်သူဟာ ဘယ်သူမှမဖြစ်နိုင်ဘူး . . . သူ့ဗိုလ်စွဲပြီး
ရင်တော့ ပြောထားတဲ့စကားကတိကို တည်ပါစေလို့ ငါ့ကိုပြောပြီး
သူ ဆင်ကြီးစွယ်နက်ရဲ့ကျောပေါ် တက်သွားတော့တယ်”

“ဒီလိုနဲ့ ပြိုင်ပွဲစတော့ သူနိုင်မလိုဖြစ်သေးတယ်၊ ငါဖြင့်
ရင်ထိတ်သွားတာပဲ . . . သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးပြီး
ဆောင့်ကြွားကြွားနိုင်နေပုံကို မြင်ပြင်းကပ်လို့သာ ငါ ရွဲပြော
လိုက်မိတာ မှားပြီလို့ ငါ့ကိုယ်ငါ အပြစ်တင်ပြီး ယူကျွန်းမရ
ဖြစ်နေတုန်း နင်က သူ့ကို ကျော်တက်ပန်းဝင်သွားခဲ့တယ်လေ”

ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက် နှောင်းမိမှာ စကားကို
ရှေ့မဆက်တော့ဘဲ ရပ်ထားလိုက်တော့၏။

“အေးလေ အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

ဟု ဂျေနော်က စကားထောက်မေးလိုက်ရာ

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲဟ . . . ငါက ဗိုလ်စွဲသူကို ငါ့ရဲ့
အချစ်ဆုလာဘ် ပေးမယ်လို့ ပြောမိခဲ့တယ်လေ . . . ဗိုလ်စွဲ
သူဟာ နင်ဖြစ်နေတော့ ငါက ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

ဟု နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို စုသလိုလို မူသလိုလိုချောင်း

မေးလိုက်ရာ ဂျေနော်က သူမကို မချိုမချည် မျက်နှာပေးနှင့် လှည့်ကြည့်ရင်း

“နင်က ဘယ်လိုလုပ်ချင်လို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်တွင် အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသူလေးမို့ ခေတ်မီရဲတင်း ပွင့်လင်းတတ်သူလေးဖြစ်သော်လည်း သူမမှာ ယင်ဖိုမျှ မသမ်းဖူးသော အပျိုစင်လေးမို့ ပါးမို့မို့ဝယ် ရှက်သွေးလေးစို့သွားရာမှ

“အေး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိလို့ပေါ့ . . . ဘာမှမလုပ်ဘဲ ထားရင်လည်း ငါက ကတိစကားဆိုထားပြီးမှ ကတိပျက်သလို ဖြစ်နေပြီလား၊ တာဝန်မကျေသလို ဖြစ်နေပြီလားလို့ စိတ်ထဲမှာ မလုံမလဲ ခံစားနေရလို့ဟာ”

ဟု စိတ်မရှည်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ဂျေနော်က သူမ၏ ရှက်သွေးစို့နေသော မျက်နှာဖူးဖူးလေးကို ငဲ့ကြည့်ကာ ထပ်စပြီး ကလိချင်လာသဖြင့်

“အဲဒီတော့လဲ နင့်ဘက်က တာဝန်ကျေလိုက်ပေါ့ဟာ၊ နင့်ဆီက အဲဒီလို အဖိုးအနုတ္တထိုက်တန်လှတဲ့ ဆုလာဘ်မျိုး ပေးလို့ကတော့ ဗိုလ်စွဲသူ ငါက မငြင်းပါဘူးဟာ မငြင်းပါဘူး”

ဟု ပြုံးပြီးပြီးပြောလိုက်ရာ နှောင်းမိက မျက်စောင်း

လှလှလေး ထိုးလိုက်ပြီး

“ဒါမျိုးတော့ သူသိပ်တတ်”

ဟု ဆိုကာ သူမ၏ လက်သီးဆုပ်ဖြူဖြူနုနုလေးဖြင့် ဂျေနော်၏ကျောကို တဘုံးဘုံး ထုလိုက်ပါတော့သတည်း။

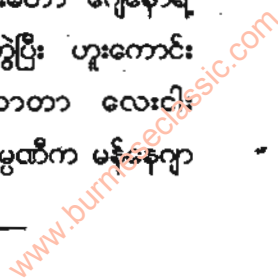

www.burmeseclassic.com

❖ သွေးစွန်းတိုက်ပွဲ ❖

“ဘာကွ မင်းပြောတာ တကယ်လား ထန်းသီး”
ဟူ၍ မိုးခြိမ်းသံကြီးကဲ့သို့ ဇော်လူ အော်ဟစ်မေးလိုက်ရာ
သူ၏တပည့် ထန်းသီးက

“ဟုတ်တယ် အာစရိ . . . နောင်မိဟာ ဂျေ့နော်ရဲ့
ချစ်သူဖြစ်သွားပြီ . . . သူတို့နှစ်ယောက်တွဲပြီး ဟူးကောင်း
တောနက်ထဲက သစ်လုပ်ကွက်တွေဆီလာတာ လေးငါး
ကြိမ်လောက် ရှိပြီတဲ့ . . . ဘုံဘေးဘေးမားကုမ္ပဏီက မန်နေဂျာ

ကိုဒေးဗစ်ကလည်း ပြောတယ်”

“ခုဆို ဂျေနေက်က ဟူးကောင်းဆင်စခန်းရဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဖြစ်သွားပြီတဲ့ . . . လော်ပန်ကြီး ဦးခမ်းဝဏ္ဏကလည်း သူ့သမီးကို ဂျေနေက်နဲ့ပေးစားဖို့ သဘောတူထားပြီတဲ့ . . . သူ့သမီးနဲ့ ရည်းစားမဖြစ်ခင်ကတည်းက လော်ပန်ကြီး ဦးခမ်းဝဏ္ဏက ဂျေနေက်ကို ဆင်ဖမ်းလိုင်စင်ရအောင်လည်း လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့တယ် . . . ဂျေနေက်ဖမ်းမိတဲ့ ဆင်တွေကို ဂျေနေက်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဆင်တွေအဖြစ်လည်း မွေးခွင့်ပေးထားလို့ ခုဆို ဂျေနေက်မှာ ဆင်ကိုးကောင်တိတိ ပိုင်နေပြီတဲ့ အာစရိရဲ့”

“ဒီတော့ လော်ပန်လေးဖြစ်လာတဲ့ ဂျေနေက်ကို ရဲစွမ်းသတ္တိရှိသူ၊ ရိုးသားသူ၊ ကြိုးစားသူ၊ ထက်မြက်ပြီး အားကိုးလောက်သူလို့ ယုံကြည်ကိုးစား အထင်ကြီးလာပြီး သူ့သမီးနဲ့ ထိုက်တန်သူလို့ လော်ပန်ကြီး ဦးခမ်းဝဏ္ဏက သတ်မှတ်လိုက်တာလို့ သူတို့ဆင်စခန်းက ဆင်ခေါင်းကြီး ဦးတာလုံက ပြောတာပဲဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဇော်လူမှာ ကြားရသော သတင်းတို့ အတွက် လွန်စွာ နားကြားပြင်းကပ်ကာ ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲသွားပြီး လက်ထဲမှ ခေါင်ရည်အိုးကို မြေပေါ်သို့ ‘ခွမ်း’ခနဲ

ပေါက်ခွဲလိုက်ကာ

“တောက် အနုလက်က ရွှေခွက်ဝင်နှိုက်ရတယ်လို့ကွာ၊ အဲဒီ ဂျေနေက်ဆိုတဲ့ကောင်က ဘာမှ ကျောထောက်နောက်ခံမရှိတဲ့ ဆင်းရဲသား၊ ဆင်းရဲသား အစုတ်အနုတ်လေးကွ၊ ဒီလိုကောင်ကများ လော်ပန်ပေါက်စ၊ လော်ပန်ကြီးရဲ့သမက်ထက်ဖြစ်ရတယ်လို့ကွာ”

“တောက် ရာဝေင်ရိုင်းလိုက်လေ”

“တွေ့မယ် တွေ့မယ် . . . သင်း တွေ့မယ်”

“ဒီမှာ ထန်းသီး . . . ဟေ့ကောင် မင်းကြည့်ထားလိုက်၊

အဲဒီ ဂျေနေက်ဆိုတဲ့ကောင်က နှောင်းမိကို ဘယ်တော့မှ မရစေရဘူး . . . ဟူးကောင်းရဲ့ လော်ပန်လည်း ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မလာစေရဘူး . . . တစ်နေ့ကျရင် အဲဒီ ဟူးကောင်းဆင်စခန်းကြီးဟာ ငါ့ရဲ့လက်ထဲ ရောက်လာစေရမယ် . . . လော်ပန်ကြီးသမီး နှောင်းမိဟာလည်း ငါ့မယား ဖြစ်လာစေရမယ် . . . မင်းတို့ကြည့်ထား . . . မင်းတို့ကြည့်ထား”

ဟု ငှက်ဆိုးထိုးသံကြီးဖြင့် ကြိမ်းဝါးကာ ဇော်လူမှာ များရှူးရဲ့ရဲ့ ဖြစ်နေလေတော့၏။

www.burmeseclassic.com

တစ်နေ့သောနံနက်ဝယ် ဇော်လူသည် သူ၏လက်ခွဲတော် ဆင်ကြီးစွယ်နက်ကိုစီးကာ သူ၏တပည့်တပန်းများဖြစ်သော ထန်းသီး၊ ဆန်ခါး၊ လယ်ခိုတို့ခြံရံလျက် မိုင်းခွန်းဘက်မှနေ၍ ဟူးကောင်းသစ်တောကြီးဆီ ဦးတည်ကာ အပြင်းချီတက်လာ လေ၏။

သူတို့သည် စွယ်နက်အပါအဝင် ဆင်သုံးစီးဖြင့် မိုင်းခွန်း တောကိုဖြတ်ကာ ဟူးကောင်းဒေသ သစ်တောအုပ်ကြီးထဲသို့ တိုးဝင်လာခဲ့ကြလေ၏။ သစ်တောမြေကေ တစ်ဆယ့်ရှစ်သိန်း ကျော် ရှိသော ဟူးကောင်းမြို့အနီးမှ အမြစ်မီးသစ်တောကြီး

ထဲရှိ တောနက်ထဲမှ သစ်လုပ်ကွက်ဆီသို့ ဦးတည်ကာ ဇော်လူက သီးနှံနေခြင်းဖြစ်လေ၏။

ယင်းလုပ်ကွက်သို့ မကြာခဏ ရောက်ဖူးသူမှာ သူ၏ တပည့် ထန်းသီးဖြစ်ရာ ယခုလည်း ထန်းသီးကိုပင် လမ်းပြ နှင်းပြီး ဟူးကောင်းတောထဲ တိုးလာရခြင်းဖြစ်လေ၏။

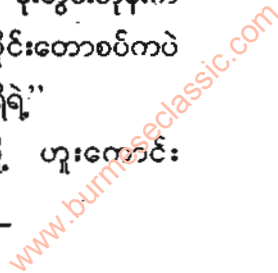
ထန်းသီးမှာ ဘုံဘောဘားမား သစ်ကုမ္ပဏီမှ ကိုယ်စား ဘွယ် မန်နေဂျာ ကိုဒေးဖစ်နှင့်အတူ မကြာခဏ အဖော် ဖြစ်ဖူးသဖြင့် ဟူးကောင်းတောကို ကျွမ်းနေခြင်းဖြစ်လေ၏။

“ထန်းသီး ဂျေနော်တို့ ကျိန်းဒေသပြန်မယ့်လမ်းကို ဘူးနော်”

ဟု ဇော်လူက သတိထပ်ပေးလိုက်ရာ ထန်းသီးက ဆိုင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“စိတ်ချပါ အာစရိရဲ့ . . . ဒီကောင်တွေရဲ့ ဆင်သွား ခမ်းတွေကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိပါတယ် . . . ချီတက်တောင်ကြောမှာ ချောက်ကမ်းပါးတွေ မိုးတွင်းတုန်းက ထားလို့ ဒီကောင်တွေ ဒီဘက် ထမသိုင်းတောစပ်ကပဲ ဆင်သွားဖြစ်လာ လုပ်ကြတော့တယ် အာစရိရဲ့”

“ဒီနေ့ ဂျေနော်နဲ့ နှောင်းမိတို့ ဟူးကောင်း

သစ်လုပ်ကွက်ဆီ လာမှာရော ကျိန်းသေတယ်နော် ထန်းသီး
 “ဟာ ကျိန်းသေပါတယ် အာစရိရဲ့ . . . ကျွန်တော်
 တို့ရဲ့ အထောက်တော် ဆင်သမား မြသာက သေချာ
 သတင်းပို့ထားတာပါ . . . ဒီအပတ် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ သစ်လုပ်ကွက်ဆီ
 ဂျေနော်နဲ့ နှောင်းမီ လာမယ်လို့ သတင်းအတိအကျ ရထားပြီ
 သားပါ အာစရိရဲ့ . . . ပြီးတော့ သူတို့လာရင်လည်း မနက်ပိုင်း
 ကတည်းက လာပြီး မွန်းလွဲစိုင်းကျမှ ပြန်တတ်တယ်ဆိုလို့
 ကျွန်တော်တို့ လမ်းကနေ ဖြတ်စောင့်ဖို့ ခုလိုလာခဲ့တာမဟုတ်ဘူး
 အာစရိရဲ့”

“ဟောဟိုက ခင်တန်းအလွန် လွင်ပြင်ဟာ ကျွန်တော်
 ရွေးချယ်ထားတဲ့ နေရာပဲ အာစရိ”

ဟု ဆိုကာ ထန်းသီးက ပေနှစ်ဆယ်ခန့်မြင့်သော
 ကမ်းပါးယံနံဘေးမှ မြေပြင်ကွက်လပ်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ
 လိုက်လေ၏။

ယင်းမြေကွက်လပ်သည်ကား မြက်ပင်ငယ်များသာ
 ရှိသည့် ညီညာမာကျောသော မြေပြင်ဖြစ်ပြီး ရေယားအားဖြင့်
 ကိုက်ငါးဆယ်ပတ်လည်ခန့်ရှိကာ လွင်ပြင်၏တစ်ဘက်တွင်
 ဘီးစပ်ချုံများနှင့် ဝါးခွယ်တောတို့ရှိပြီး တစ်ဘက်တွင်မူ

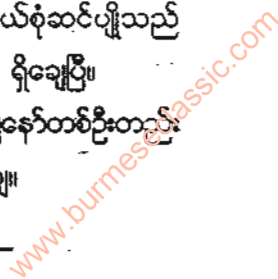
တောင်ကမ်းပါးယံ ကာဆီးလျက်ရှိလေ၏။
 ဆင်သွားလမ်းမှာ ယင်းမြေကွက်လပ်၏ အလယ်မှ
 ခြတ်သန်းသွားလျက်ရှိရာ ဂျေနော်တို့လာမည်ဖြစ်သဖြင့်
 ဦးစပ်တော့နောက်ဝယ် ဖော်လူတို့ နေရာယူကာ စောင့်စားလျက်
 နေကြလေ၏။

မွန်းလွဲတစ်နာရီခန့်မှ စ၍ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိရာ နှစ်နာရီ
 ချော်တွင် တောနက်ထဲရှိ ဆင်သွားလမ်းအတိုင်း ဆင်တစ်ကောင်
 လာလျက်ရှိသည်ကို လှမ်းတွေ့ရလေ၏။

“ဟော လာပြီ လာပြီ အာစရိ”
 ဟု ထန်းသီးက သံတိပေးလိုက်ရာ ဖော်လူမှာ
 နှစ်နက်၏ ကျောပေါ်မှနေ၍ ထမသိုင်းတောကြီးဆီသို့ ကံကြည့်
 ဆိုက်လေ၏။

ဟုတ်ပါသည်။ ဟူးကောင်းချိုင့်ဝှမ်းလွင်ပြင်ဒေသဝယ်
 သည်ဂုဏ်သတင်းကျော်ဖောလျက်ရှိသော လပြည့်ဟူသည်
 ဩဇာသီးခွံရောင် အဆင်အသွေးရှိသော စွယ်စုံဆင်ပျိုသည်
 သာလမ်းအတိုင်း တစ်လှမ်းချင်းလာလျက် ရှိချေပြီ။

သို့သော် လပြည့်၏ကျောပေါ်တွင် ဂျေနော်တစ်ဦးတည်း
 ထိုင်ကာ တွေ့ရပြီး နှောင်းမီကိုမူ မတွေ့ရချေ။

“ဟေ့ကောင် ထန်းသီး ... ဂျေနေတ်တစ်ယောက်တည်း ပါလားကွ ... နှောင်းမိလည်း မပါပါလား”

ဟု ဇော်လူက မေးလိုက်ရာ ထန်းသီးက ခေါင်းကုပ် လိုက်ပြီး

“ဟုတ်ပါရဲ့ ... မြသာပြောတော့ နှောင်းမိလည်း ခါတိုင်းလို လိုက်လာမယ်လို့ ပြောတာပဲ အာစရိရဲ့ ... ဘာဖြစ်လို့ မပါလာတာလဲ မသိဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ

“အေး နှောင်းမိမပါတော့လည်း တစ်မျိုးကောင်းတာ ပေါ့ကွာ ... ငါက အဲဒီဂျေနေတ်ဆိုတဲ့ကောင်ကို ဆင်ချင်း တိုက်ခိုက်ယှဉ်ပြိုင် အနိုင်ယူချင်ရုံမကဘူး တစ်ခါတည်း စွယ်နက်ရဲ့ ခြေနဲ့နင်းပြီး စိစိညက်ညက်ကြေအောင် သတ်ဖန် လိုက်ချင်တာကွ ... ဒီတော့ မင်းတို့ ချုံကွယ်ကနေသာ စောင့်ကြည့်ကြ ... ငါ ဒီကောင်နဲ့ စီးချင်းတိုက်မယ်”

ဟု ပြောကာ စွယ်နက်ကို ချွန်းဖွင့်ပြီး ဘီးစပ်ချုံတော့ ကြီးထဲမှ ထွက်လိုက်လေတော့၏။

ဆောင်းဦးလေပြေသည် တသုန်သုန် တိုက်ခတ်လှောင် ရှိကာ ဆင်သွားလမ်းနံဘေးမှ ကိုင်းပင်ရှည်ရှည်တို့မှာ

ထိမ်းနွဲ့လျက်ရှိချေ၏။

ကျွန်း၊ ပျဉ်းကတိုး၊ သစ်ရာ၊ အင်ကြင်း၊ ကညင်၊ ဘန့်ဘွေ။ ယမနေ၊ နဘဲ စသည့် သစ်ကြီးဝါးကြီးများဖြင့် စိမ်းညိုလျက်ရှိသော တောနက်ကြီးထဲမှ ဆင်သွားလမ်းအတိုင်း တိုးထွက်လာခဲ့သော ဂျေနေတ်၏ လပြည့်မှာ ကိုင်းတောနှင့် ထမသိုင်းတောစပ်ကို ဖြတ်ထွက်လိုက်သည့်အခါမှာတော့ ညီညာ ပြန့်ပြူးသော မြင်ခင်းကွင်းပြင်ငယ်သို့ ရောက်ရှိလာတော့၏။

လပြည့်၏ကျောပေါ်မှ ဂျေနေတ်မှာ မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကို ခြတ်တိုက်လာသည့် လေပြေအေးအေးကို တစ်ဝကြီး ရှုရှိုက် လိုက်သည့်အခိုက်မှာပင် စိတ်ကြည်လင်လန်းဆန်းသွားပြီး သူ၏ ဇိတ်အာရုံဝယ် ချစ်သော နှောင်းမိကို သတိတရရှိလိုက်လေ၏။

အခါတိုင်း ဤသစ်တောကြီးထဲမှ သစ်လုပ်ကွက်သို့ ထာလျှင် နှောင်းမိ ပါလာလေ့ရှိရာ သူ့အဖို့ သစ်တောကြီး အတွင်း ဖြတ်လာရသည်ကို ပျင်းရိခြင်း စိုးစဉ်းမှုမဖြစ်မိချေ။

ယခုတော့ တစ်ကိုယ်တည်း ဆင်စီး၍ လှုပ်လီလှုပ်လဲ ဖြတ်သန်းပြန်လာခဲ့ပြီ။ နှောင်းမိမှာ အတူလိုက်မည်ဟု ပြောပြီးမှ တိုယ်လက်မအိမ်သာဖြစ်၍ဟုဆိုကာ နံနက်ကတည်းက ထိုက်ပါလာခြင်း မရှိချေ။ သို့တိုင် တောနက်ထဲမှ သစ်ခွပန်းတို့

ခူးယာပါရန် အမှာတော်ပါးလိုက်သေးသည်။

သို့မို့ကြောင့်လည်း ဂျေနော်မှာ ချစ်သူမှာသော သစ်ခွပန်းခက်တို့ကို တောနက်ထဲရှိ ပင်ယံမြင့်တို့ပေါ်တက်ကာ ခူးဆွတ်ပြီးမှ သစ်ခွပန်း တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နှင့် ပြန်လာနိုင်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

တောတွင်းရှိ သစ်လုပ်ကွက်ဝယ် သွားရောက်စစ်ဆေးခြင်း အပြန်ခရီး ဆင်စခန်းသို့ ပြန်ရောက်ပါက ချစ်သူလေးအား ပန်တော်ဆက်ရပေဦးမည်။

သစ်ခွပန်းကို မြတ်နိုးနှစ်သက်လှသော နောင်ဆီ တစ်ယောက် ရောင်စုံပန်း၊ ပန်းခိုင်တို့ကို ဖွေပိုက်လျှင် ကြည်နူးစွာ ပြုံးပျော်နေမည်ကို မြင်ယောင်ကာ သူ့ရင်ထဲ ခုကတည်းက ကြိုတင်ချမ်းမြေ့နေရပါ၏။

ချစ်သူလေး၏ အပြုံးမျက်နှာလှလှလေးကို မြင်ယောင်ရင်း ကြည်နူးနေမိသည့် ဂျေနော်မှာ ရှေ့ဆီမှ မမျှော်လင့်သော မြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩသလိုဖြစ်သွားကာ စိတ်ဝယ် ထင့်ခနဲဖြစ်သွားရချေ၏။

လေပြေနေနု တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော ကွက်လပ်ကွင်းကြီး ကျယ်၏ နံဘေးရှိ ချုံတောကြီးအတွင်းမှ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီး

တစ်ခု ရုတ်တရက် တိုးတွက်လာသည်ကို တွေ့ရရာ ဂျေနော် အံ့အားသင့်သွားရသလို လပြည့်သည်လည်း လှမ်းလက်စ ခြေလှမ်းတို့ကို တုံ့ခနဲရပ်ပြီး ရှေ့ဆီမှ မှီမိုးမည်းမည်း သဏ္ဍာန်ကြီးကို မျက်စေ့ကျဉ်းကျဉ်းလေးများဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်ကာ အကဲခတ်လျက်ရှိလေသည်။

အရပ်မြင့်မားထွားကျိုင်းကာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကြီးမားလှသော ရွယ်စုံဆင်ကြီး ရွယ်နက်မှာ နားရွက်ကို တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ရင်း ကွက်လပ်လွင်ပြင်သို့ တစ်လှမ်းချင်း ထွက်လာနေပါ၏။

ရွယ်နက်၏ ဦးကင်းနောက်မှ ချွန်းကိုကိုင်ကာ ဇော်လူမှာ ဝါးစပ်မှ “ဟိုင်း ဟိုင်း အဂစ် အဂစ် (သွား သွား)”ဟူ၍ ရွယ်နက်ကို အတင်းချွန်းစွင့် မောင်းလာပုံမှာ ဂျေနော်အတွက် သံသယဝင်စရာ ဖြစ်သွားလေ၏။

မျက်နှာပြင်ဝယ် အမုန်းရိပ်တို့ လျှမ်းထကာ မျက်လုံးအစုံဝယ် မီးဝင်းဝင်းတောက်လျက်ရှိသော ဇော်လူ၏ဟန်ပန်က နှုတ်လိုသောအသွင် အကြည့်ဆောင်နေကြောင်း ရိပ်မိလိုက်သည့် အထဲမှာပင် ဂျေနော်သည် လပြည့်၏နားရွက်နားကပ်ကာ

“လပြည့် သတိထား၊ ဒီကောင်တွေ ရန်ပြုနိုင်တယ်

သတိထား”

ဟု ခပ်တိုးတိုးသတိပေးကာ သူ၏ မျက်လုံးအကြည့် တို့ကလည်း ဇော်လူနှင့် စွယ်နက်တို့ကို အလစ်မပေးစတင် စူးစိုက်ကြည့်ရှု အကဲခတ်လျက်ရှိချေ၏။

လပြည့်သည်လည်း အကင်းပါးသော ဆင်ဖြစ်သည်နှင့် အညီ လမ်းခုလပ်ဝယ် ရုတ်တရက် ရင်ဆိုင်တွေ့လိုက်ရသော ထွားကျိုင်းမြင့်မားလှသည့် စွယ်စုံဆင်မည်းမည်းကြီးမှာ ရန်သူ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း တွက်ဆမိသွားကာ သူ၏မျက်လုံးအကြည့်တို့က ဆင်မည်းကြီး၏ လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို အလစ်မပေးဘဲ မမှတ် မသန် စူးစိုက်အကဲခတ်ကြည့်လျက်ရှိလေ၏။

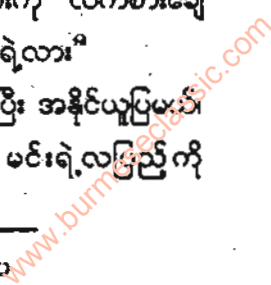
စွယ်နက်သည်လည်း တောအတွင်းဝယ် ဆင်ရိုင်းကြီး များနှင့်ပင် ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲဝင်ပြီး အပြတ်အသတ် အောင်ဆံ ထူခဲ့သော တိုက်ပွဲဝင်ဆင်ကြီး ဖြစ်သည်နှင့်အညီ သူ့အရှင်သခင် ဦးတည်ပေးလိုက်သော လပြည့်ကို သူ ချေမှုန်းရမည့် ရန်သူ့ သိပြီးဖြစ်၍ စူးစိုက်သော မျက်လုံးများဖြင့် လပြည့်ကို စိုက်ကြည့်ကာ ဦးခေါင်းကြီးကို အတန်ငယ် အောက်စိုက်လျက် အစွယ်ချွန်ချွန် ကြီးတို့ကို ဦးကင်း၏ရှေ့ဝယ် ထားကာ ရှေ့ညာခြေထောက်ခွာဖြင့် မြေကြီးကိုရပ်လျက် ရှိလေ၏။

ဆောင်းဦးလေပြေ တသုန်သုန် တစေ့စေ့ တိုက်ခတ် လျက်ရှိသော လူသူမနီး တောလမ်းခရီးအလယ်မှ မြေကွက် လပ်ဝယ် ဟူးကောင်းချိုင့်ဝှမ်းလွင်ပြင်ဒေသ၏ နာမည် အကျော်ကြားဆုံး ဆင်ကြီးနှစ်ကောင် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင် တွေ့ချေပြီ။

ဇော်လူသည် လက်ထဲမှချွန်ကို မြှောက်လိုက်လျက် “ဟေ့ကောင် ဂျေနော် . . . မင်းဟာ တစ်ချိန်က လူစွာလုပ်ပြီး လူပုံအလွယ်မှာ ငါ့ကို အနိုင်ယူ အရှက်ခွဲခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ ငါ့ရဲ့ အသည်းနှလုံးဖြစ်တဲ့ နှောင်းမိကို နည်းမျိုးစုံနဲ့ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ပြီး မင်းရဲ့ညွတ်ကွင်းထဲ ဝင်စေခဲ့တယ်၊ မင်းလို ငမဲ့ငတောက လော်ပန်ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးကို အပိုင်ကိုင်ခဲ့တယ် . . . တကယ်တော့ မင်းဟာ အရှက်မရှိတဲ့ ယောက်ျားပိုင်းလုံးပဲကွဟေ”

“ငါ့အပေါ်ကြောခဲ့တဲ့ နှောင်းမိကို မာယာနဲ့ လှည့်ဖြား သိမ်းသွင်းဖို့ ကြိုးစားတဲ့ မင်းလိုငမိုက်သားကို လက်စားချေ တုံ့ပြန်ဖို့ ငါ ဒီက စောင့်နေတာပဲကွ သိရဲ့လား”

“ဒီနေ့ ဒီနေရာမှာပဲ မင်းကို ငါပြန်ပြီး အနိုင်ယူပြမယ်၊ ငါ့ရဲ့လက်စွဲတော် စွယ်နက်ကလည်း မင်းရဲ့လပြည့်ကို

ပက်ပက်စက်စက်ကြီး အနိုင်ယူပြမယ်ကွ သိရဲ့လား . . .
ဒါကြောင့် မင်းတို့လာမယ့်လမ်းကနေ မင်းတို့ရဲ့သေမင်းတွေ
အဖြစ် ငါတို့ လာစောင့်နေတာပဲ ဟား ဟား ဟား
ဟဲ့ အော်ရယ်လိုက်ရာ ဈေးနေ့က မျက်မှောင်
အတွန့်ချိုးကာ ဇော်လူကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး
“ဒီမှာ ဇော်လူ . . . မင်းမှားနေပြီ . . . မင်းကို ငါ
အနိုင်ယူခဲ့တယ်ဆိုတာက ဆင်အပြေးပြိုင်ပွဲမှာပဲကွ . . . ဆင်
အပြေးပြိုင်ပွဲဆိုတာ ဆင်အချင်းချင်း၊ ဆင်ဦးစီးအချင်းချင်း
ရင်နှီးချစ်ခင် ကျွမ်းဝင်မှုရအောင် ပြုလုပ်တဲ့ ပျော်ပွဲရှင်ပွဲ
အားကစားပြိုင်ပွဲတစ်မျိုးပဲကွ”

“အခု မင်းရည်ရွယ်တဲ့ပွဲက စီးချင်းတိုက်ပွဲဖြစ်နေပြီ
စီးချင်းတိုက်ပွဲဆိုတာ အားကစားပြိုင်တာမဟုတ်ဘူး . . .
ရန်ဖြစ်သလို စစ်ဖြစ်သလို တိုက်တာမျိုးပဲ . . . အဲဒီလိုပွဲမျိုး
ငါမလုပ်ချင်ဘူး ဇော်လူ . . . မင်းနဲ့ငါဟာ ရန်သူလဲမဟုတ်ဘူး
စီးပွားပြိုင်ဘက်လည်းမဟုတ်ဘူး . . . ငါ့ရဲ့ဆင်ဟာ မင်းရဲ့
ဆင်နဲ့ ရန်သူမဟုတ်ဘူး”

ဟဲ့ ပြောလိုက်ရာ ဇော်လူက လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခါးထို
ဟန်ပါပါတော့က်ပြီး အော်ရယ်လိုက်လေ၏။

“ဟား ဟား ဟား မင်းသွေးကြောင်ပြီး ဆင်စု
ရန်ရှောင်စကား မပြောနဲ့ ဈေးနေ့ . . . မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ရန်သူမှ
ရန်သူစစ်စစ် . . . မင်းနဲ့ငါဟာ စီးပွားပြိုင်ဘက် မဟုတ်ပေမယ့်
ရည်းစားလူဘက်ကွ သိရဲ့လား . . . မင်းဟာ ငါလိုချင်တဲ့
နှောင်းမိကို အပိုင်သိမ်းပိုက်ပြီး ငါ့ရဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေကို ဖျက်ဆီး
ခဲ့တဲ့ကောင် . . . မင်းကို ငါ ဘယ်တော့မှမကျေဘူး . . .
မင်းနဲ့ မင်းရဲ့ ဆင်စုတ်ဆင်ပုံကို အမှုန့်ချေရမှ ငါကျေနပ်
နိုင်မယ် . . . သေဖို့သာပြင်ထားပေရော့”

“ဟိုင်း ဟိုင်း အဂစ် အဂစ်”

ဟူ၍ စွယ်နက်အား တစ်လှန့်နိုး အော်ဟစ်အမိန့်ပေးကာ
ချွန်းဖွင့်ပြီး တဟုန်ထိုး ပြေးတိုက်လေတော့ရာ စွယ်နက်မှာ
လပြည့်အား သူ၏အစွယ်ကြီးများဖြင့် ချိန်ကာ တဟုန်ထိုး
ပြေးလာလေတော့၏။

လပြည့်သည် သူထံသို့ တရူးထိုး ပြေးဝင်လာသော
စွယ်နက်ကို ရဲဝံ့စွာရင်ဆိုင်ကာ သူ၏ချွန်မြဲသော အစွယ်တို့ဖြင့်
ဆီးခံလေ၏။

‘အုံး’ခနဲ မြည်သံကြီး ထွက်ပေါ်သွားကာ ဆင်ကြီး
နှစ်ကောင်၏ ဦးကင်းချင်း အရှိုန်ပြင်းစွာ ဝင်ဆောင့်ရာ

မြေပြင်သည်ပင် သိမ့်သိမ့်တုန်သွားပြီး အစွယ်ချင်း ခတ်မိသံ သည်လည်း ဖြောင်းခနဲ မြည်ဟီးသွားလေ၏။

အားအင်ကြီးမားလှသော စွယ်နက်နှင့် ကြံ့ခိုင် တောင့်တင်းလှသည့် လပြည့်တို့သည် တစ်ချီတစ်မောင်း ရင်ဆိုင် အပြီးဝယ် နှစ်ကောင်စလုံး ပြန်ခွာလိုက်ရာ လပြည့်မှာ ခြေလေးချောင်းပေါ်ဝယ် မတ်မတ်ရပ်ရင်း နားရွက်တို့ကို တဖျတ်ဖျတ်ခတ်လျက် ရှိသော်လည်း စွယ်နက်မှာမူ နောက်သို့ အဆုတ်ဝယ် ခြေလှမ်းယိုင်သွားကာ သူ့ကိုယ်သူ မနည်း ပြန်မတ် လိုက်ရလေ၏။

ဇော်လူမှာ သူမှန်းဆသလို မဖြစ်လာသဖြင့် ဒေါသဒိုက် ပေါက်ကွဲသွားပြီး

“ဟေ့ကောင် စွယ်နက် ... ဘာဖြစ်လို့ နောက်ပြန် ဆုတ်ရတာလဲ ... တိုက် တိုက် ပြန်တိုက်”

ဟု အော်ဟစ်ကာ စွယ်နက်၏ ဦးကင်းကို ချွန်းဖြင့် ဆင့်ကာဆင့်ကာ ပေါက်ပြီး ထပ်မံတိုက်ခိုင်းတော့ရာ စွယ်နက်မှာ ‘ဝူး’ခနဲ တစ်ချက်အော်ပြီး မာန်သွင်းလိုက်ကာ လပြည့်ဆီသို့ တရူးထိုးပြေးလာလျက် သူ၏ ချွန်စူးသော အစွယ်ကြီး နှစ်ချောင်းဖြင့် အားကုန်ပြေးထိုးတော့၏။

သို့သော် လပြည့်သည် ဘယ်ဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ ထိမ်းကာ စွယ်နက်၏ အစွယ်ရန်မှ လွတ်အောင် ရှောင်လိုက် ငြီးလျှင် စွယ်နက်၏ကိုယ်ကို သူ၏ကိုယ်လုံးဖြင့် တိုက်ထုတ် လိုက်လေ၏။

ဒေါသကြီးလျက်ရှိသော စွယ်နက်မှာ သူ၏တိုက်ကွက် လွဲချော်သွားပြီး စွယ်နက်၏ကျောပေါ်မှ ဇော်လူမှာလည်း သူဆင်ကြီးစွယ်နက်၏ တိုက်ခိုက်မှုကို အားမလိုအားမရဖြစ်ကာ ဒေါသပြင်းစွာထွက်လာပြီး

“ဟဲ့ကောင် စွယ်နက် ... ဒီလောက်ပဲ ညံ့ရသလား အဲဒီ လပြည့်ဆိုတဲ့ကောင်ကို ရအောင် အစွယ်နဲ့ဆောင့်ထိုးစမ်း ပြန်လှည့်ပြီး တိုက် တိုက်”

ဇော်လူမှာ ပါးစပ်မှလည်း အဆက်မပြတ်အော်ဟစ်ရင်း စွယ်နက်၏ ဦးကင်းကို ချွန်းဖြင့် အဆက်မပြတ်ပေါက်တော့ရာ စွယ်နက်၏ဦးကင်းမှ သွေးတို့ စီးကျလာပြီးလျှင် စွယ်နက်မှာ ‘ဝူး’ခနဲ စူးစူးဝါးဝါး တစ်ချက်အော်လိုက်ပြီး လပြည့်ကို နောက်ထပ် အစွယ်ဖြင့် ဆောင့်ထိုးရန် ပြေးလာပြန်ရာ သည်တစ်ခါမူ လပြည့်မှာ လက်ျာဘက်နံဘေးသို့ ဖျတ်ခနဲ ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြန်သဖြင့် စွယ်နက်မှာ ရှေ့သို့ ကျွံ့ဝင်

သွားတော့၏။

ထိုအခါမှ လပြည့်က သူ၏ကိုယ်လုံးကြီးဖြင့် ဝေါခနဲ လှည့်ကာ ခွာလိုက်ပြီး စွယ်နက်၏နံ့ဘေးကို အစွယ်ဖြင့် ပြေးဆောင်ထိုးလိုက်လေ၏။

စွယ်နက်၏နံ့ဘေးသို့ လပြည့်၏ ချွန်စူးသော အစွယ် နှစ်ချောင်း စိုက်ဝင်သွားပြီးနောက် လပြည့်က သူ၏ဦးခေါင်းကို မော့လေရာ စွယ်နက်မှာ လပြည့်၏အစွယ်ဖြင့် ချိတ်ကာ ဘေးတစ်ခြမ်းစောင်း မြောက်ပါလာလျက် နာကျင်လွန်းသဖြင့် ကျီခနဲ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်လေတော့၏။

ထိုအခါ သူ့ဆင်ကြီး အခြေမလှဖြစ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည့် ဇော်လူမှာ ဒေါသပြင်းစွာ ထွက်သွားပြီး တစ်ဘက်ဆင်ပေါ်မှ ဂျေနေကို ချွန်ဖြင့်ရိုက်ချလိုက်လေတော့၏။

ဂျေနေမှာ သတိကြီးစွာထားနေသူမို့ သူဦးခေါင်းဆီသို့ ဝဲခနဲဝင်လာသော ချွန်ကို ဖျတ်ခနဲ ငုံ့ရှောင်လိုက်ရာ ချွန်မှာ သူဦးခေါင်းအနီးမှ ဝှိုးခနဲ ဖြတ်ထွက်သွားလေ၏။

ဇော်လူမှာလည်း ဟန်ချက်ပျက်သွားပြီး တစောင်း ဖြစ်လျက်ရှိသော စွယ်နက်၏ကိုယ်ပေါ်မှ လိမ့်လျှောက်ကာ မြေပြင် ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားတော့၏။

သို့သော် သူသည် ဆင်ဦးစီးကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်နှင့်အညီ သတိကြီးစွာရှိသူမို့ မြေပြင်ပေါ်ကျကျချင်း ဆင်နှစ်ကောင်၏နောက်မှ လျင်မြန်စွာ လိမ့်ထွက်လိုက်ရာ ဝှန်းခနဲ သူ့ကိုယ်ပေးသို့ ပစ်ကျလာသည့် စွယ်နက်၏ နောက်ခြေ တစ်ဖက် အနင်းခံရမည့်ဘေးမှ သိသိလေး လွတ်သွားလေ တော့၏။

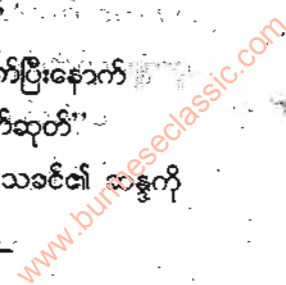
အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်လျက်ရှိသော စွယ်နက်မှာ လပြည့်၏ အစွယ်နှစ်ချောင်းဒဏ်မှ လွတ်ရန် အတင်း ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားရာ အစွယ်ထိမ်ဖျားချွန်စူးစူးတို့က လှုပ်လေနှစ်ဝင်လေ ဖြစ်ကာ မချိမဆန့် နာကျင်ခြင်းဝေဒနာကို ခံစားနေရလျက် တကျီကျီ အော်ဟစ်နေရှာလေ၏။

ယင်းအချိန်ဝယ် ဆင်တို့ကိုချစ်သော ဂျေနေ၏ရင်ဝယ် စွယ်နက်အပေါ် သနားကြင်နာစိတ်ဖြစ်ပေါ်လာပြီး

“လပြည့် လပြည့် အာစတေး အာစတေး (ဖြည်းဖြည်း ဖြည်းဖြည်း) ဟိုးထား ဟိုးထား (ရပ် ရပ်)”

ဟု ရှေ့ဆက်မတိုးရန် တားဆီးလိုက်ပြီးနောက် “ဝရှူး ဝရှူး နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်”

ဟူ၍ အမိန့်ပေးလိုက်ရာ လပြည့်မှာ သခင်၏ ဆန္ဒကို

သိသူမို့ နောက်သို့ ခြေလှမ်းဆုတ်ပြီး စွက်နက်၏ ကိုယ်ထဲသို့ စူးဝင်နေသော သူ၏အစွယ်တို့ကို ဆွဲနှုတ်လိုက်တော့၏။ လပြည့်၏ အစွယ်နှစ်ချောင်းမှာ သွေးသံရဲ့ရဲ့ လိမ်းကျံနေလျက် ရှိပြီး စွယ်နက်၏ ခန္ဓာကိုယ်ရှိ ဒဏ်ရာအပေါက်တို့မှ သွေးတို့ ပွက်ခနဲ ထွက်လာကာ စွယ်နက်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည်လည်း စောင်းနေရာမှ ပြန်တည်သွားလျက် ခြေလေးချောင်းစလုံး မြေပြင်ပေါ် ကျသွားလေ၏။

ထိုအခါ စွယ်နက်မှာ လွန်စွာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် သွေးပျက်သွားပြီဖြစ်၍ လပြည့်ကို ရင်မဆိုင်ဝံ့တော့ဘဲ ကျိခနဲ ငယ်သံပါအောင်အော်ကာ တောနက်ကြီးထဲသို့ သွေးဈေး သွေးတမ်းဖြင့် ထွက်ပြေးလေတော့၏။

ဇော်လူမှာ လပြည့်နှင့် ဆယ်ပေခန့်အကွာဝယ် ယောင်ချာချာ ကြောင်စိစိ ရပ်လျက်ရှိရာမှ သူ၏အဖြစ်ကိုရော သူဆင်ကြီး စွယ်နက်၏အဖြစ်ကိုပါ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်ကာ သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ရှက်စိတ်၊ ကြောက်စိတ်၊ ယူကျူးမရစ်တိတို့ဖြင့် တဆတ်ဆတ် တုန်ကာ ရှိလေတော့၏။

ဂျေနော်သည် ဇော်လူအား လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် “လပြည့် ငါတို့သွားမယ် . . . ချွေးခုံး ချွေးခုံး

ဤလှည့် လှည့်) အဂစ် အဂစ် (သွား သွား)”

ဟူ၍ ချိုသာစွာ အမိန့်ပေးလိုက်ရာ လပြည့်မှာ ဇော်လူအား ရန်မူခြင်းမရှိတော့ဘဲ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ခြိန်လှည့်လိုက်ပြီး ဆင်သွားလမ်းကြောင်းအတိုင်း ဆင်စခန်း ရှိရာသို့ ဦးတည်ကာ တစ်လှမ်းချင်း ဣန္ဒြေရစွာ လျှောက်လှမ်း သွားပါတော့သတည်း။

တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ဇော်လူမှာ ချွတ်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ယူကျူးမရခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်း၊ ခပ်နည်းကြေကွဲခြင်း ဝေဒနာတို့ ဟုန်းဟုန်းတောက် ခံစားရကာ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ အရပ်ကြီးပြတ်ဖြစ်လျက် ဒူးတို့ပင် ဆိုင်တော့သဖြင့် မြေပြင်ပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း ဒူးညွတ်ကျသွား တော့၏။

ထို့နောက် သူသည် မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ခုပ်ရင်း ဒူးထောက်လျက်မှ ရှိက်ကြီးတင် ငိုကြွေးလိုက်ပါ တော့သတည်း။

www.burmeseclassic.com

❖ ကြေကွဲနိဂုံး ❖

နံနက်လင်းလုလုအချိန်သမယ၌ မိုးနှင်းတို့ တဖြောဖြော
ရွာချလျက်ရှိသည့် ဒေါင့်ဒလောင်တောကြီးအတွင်းဝယ် စွယ်စုံ
ဆင်ကြီးတစ်ကောင်သည် ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် တစ်ကောင်တည်း
အထီးလျှောက်သွားလျက်ရှိလေ၏။

သူ၏လက်ျာနံပါးဝယ် ဒဏ်ရာအပေါက်ကြီးနှစ်ခု ရှိကာ
ထင်းဒဏ်ရာအပေါက်တို့မှ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်တို့ အဆက်မပြတ်
ကျလျက်ရှိရာ ဆင်ကြီးမှာ သွေးထွက်လွန်ပြီး အားနည်းလျက်

ရှိလေ၏။

ယင်းစွယ်စုံဆင်ကြီးသည်ကား ဇော်လူ၏ ဆင်ကြီး
'စွယ်နက်'ပင် ဖြစ်ပါ၏။

စွယ်နက်မှာ လပြည့်နှင့် စီးချင်းတိုက်ပြီးနောက် အကြီး
အကျယ် အထိနာခဲ့သဖြင့် သွေးပျက်ချောက်ချားကာ ခြေဦး
တည်ရာ ပြေးခဲ့ရာမှ ဒေါင့်ဒလောင့်၊ ကြွက်နွယ်၊ နဘူးတောထဲ
ရောက်လာပြီး ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ဦးတည်ရာမဲ့ လျှောက်သွား
နေခြင်း ဖြစ်လေ၏။

စွယ်နက်သည်ကား ဇော်လူ၏ လက်သပ်မွေးခြင်းခံရပြီး
ကောင်းကောင်းစား၊ ကောင်းကောင်းအနားယူကာ
ကောင်းကောင်းအားမွေးထားခြင်း ခံရသော ဆင်ကြီးဖြစ်သည်နှင့်
အညီ ဤဟူးကောင်းချိုင်ဝှမ်းဒေသ တစ်ခွင်ဝယ် ပြိုင်စံရှားသည်
ဆင်ကြီးအဖြစ် ကျော်ကြားခဲ့သူဖြစ်၏။

ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်း ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းပါသည်
ဆိုသော တောဆင်ရိုင်းကြီးနှစ်ကောင်ကိုပင် သူ၏အစွယ်ဖျား
အသက်ပါအောင် တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်းခဲ့သူဖြစ်၏။

ယခုတော့ စွယ်နက်မှာ ဝဋ်လည်ချေပြီ။ သူ့လိုထင်
အားကောင်းမောင်းသန် ဆင်ကောင်းတစ်ကောင်ဖြစ်သော

လပြည့်၏ ပါးနပ်လျင်မြန် ပညာသားပါသည် ပရိယာယ်
ကြယ်ဝသော တိုက်ခိုက်မှုကို ခံရကာ ကံကောင်းသဖြင့်သာ
နေရာတွင်ပင် ပွဲချင်းပြီး အသက်မထွက်ခြင်းဖြစ်ပေ၏။

သို့သော် နေရာတွင်ပင် အသက်မသေခဲ့သော
သူ့အဖြစ်က သေသည်ထက် ဆိုးဝါးပါသည်။

ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် သွေးပျက်စိတ်ဖြင့် တစ်ညနေ
ခင်းလုံး တောထဲ ဦးတည်ရာမဲ့ လျှောက်ပြေးခဲ့ရာမှ ယခုလို
နောက်တစ်နေ့နံနက်လင်းလုလုဝယ် နှင်းမိုးဖြိုင်ဖြိုင်ရွာချခြင်းနှင့်
တိုးကာ နှင်းမိုးသည်းသည်းအောက်ဝယ် ယောင်ချာချာဖြစ်လျက်
ရှိချေ၏။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ခိုက်ခိုက်တုန်ကာ
အားနည်းလျက်ရှိရာ ခြေလှမ်းတို့မှာ ဟိုယိုင်ထိုး သည်ယိုင်ထိုး
ဖြစ်နေတော့သည်။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက်ရှိသော်လည်း
တစ်နေရာရာဝယ် ရပ်တည်နားခြင်း မပြုဝံ့။ ဒူးတုပ်ဝပ်ဆင်း
အိပ်ဆင်းခြင်း မပြုဝံ့ချေ။ သူ၏စိတ်အာရုံဝယ် ကြောက်စိတ်
တရားက စိုးမိုးလျက်ရှိလေသည်။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ ချွန်ရူးသော အစွယ်နှစ်ချောင်းကို

အားကုန်ထိုးစိုက် တိုက်ခိုက်လိုက်သော လပြည့်၏ သွင်ဟန်တို့ မြင်ယောင်မိတိုင်း သွေးပျက်ချောက်ချားပြီး သူ့အား အနိုင်ယူ လိုက်သည် ရန်သူက သူ့နောက်သို့ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်နေ သည်ဟု ယူဆကာ အချောက်ချားကြီး ချောက်ချားလျက်ရှိလေ၏။

အမြဲတမ်း အနိုင်ရကာ သွေးကြွခဲ့သည့် စွယ်နက်မှာ အရှုံးကို ကြုံဖူးသူမဟုတ်ပေ။ အရှုံးကို မကြုံဖူးသော စွယ်နက်မှာ နှင့်နှင့်သည်းသည်း နာကျင်ခံစားရလျက် အသက်ဆုံးရှုံးလုနီးမီ ကြောက်မက်ဖွယ်အရှုံးကို တွေ့ကြုံရသောအခါ သည်းခြေ ပျက်သွားခဲ့ရချေပြီ။

နောက်ဆုံး ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် သူ့ခြေသံကိုပင် သူ ပြန်လန်နေမိတော့၏။

တကယ် သူ့အရှုံးနှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့ သူ့ဝယ် ကူသူ ကယ်သူ မဲ့လျက်ရှိပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ကို ဖွတ်သစ်ကာ သူ၏ နာမောင်းကို ပွေ့ဖက်ကာ သူ၏အောင်မြင်မှုများကို ဂုဏ်ယူပြီး သူ့ကို တဖွဖွ ချီးကျူးခဲ့သော သူ့ကို ယုယခဲ့သော သူ၏ အရှင်သခင်မှာ သူ့အား ကယ်တင်ဖေးမရန် လိုက်ပါလာခြင်း မရှိ။ သူ့အား ကြင်နာစွာ ထွေးဖက်နှစ်သိမ့်ခြင်း မရှိ။ ကြီးမား လှစွာသော ဒဏ်ရာတို့နှင့် သူ့ကို ပေလယျခံ ပစ်ထားရက်သည်။

စွက်နက်မှာ သွေးထွက်လွန်ဒဏ်ရာကြီးနှင့် တစ်ညလုံး ယောင်ချာချာ လျှောက်သွားနေရာမှ နံနက်လင်းချိန် မိုးနှင်းတို့ စဲစဉ် ဝေဝါးလျက်ရှိသော သူ၏ မျက်လုံးအကြည့်တို့ဝယ် ဆောင်ကြားတစ်ခုထဲမှ တရွေ့ရွေ့ထွက်ကာ သူ့ဆီ တစ်လှမ်းချင်း ချဉ်းကပ်လာသော လူသားတစ်ဦးကို တွေ့ရချေ၏။

စွယ်နက်က အားစိုက်ပြီး ထိုလူသားကို ကြည့်လိုက်ရာ သူ၏သခင် ဖော်လူဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် ရုတ်ချည်း ဝမ်းသာအားတက်သွားကာ သူ၏နာမောင်းကို မြှောက်လျက် ဝမ်းသာအားရ ဝူးခနဲ ကျီခနဲ အော်ဟစ်ရန် အားယူလိုက်၏။

သို့သော် သူ့ဝယ် နာမောင်းမြှောက်ရန်ပင် အားမရှိ တော့။ ကျီခနဲအော်ဟစ်ရန်ပင် အားမရှိတော့။ သူ့နာမောင်းသည် မြှောက်တက်မလာတော့။ သူ့နှုတ်ဖျားမှ ဘာသံမှ မထွက်တော့။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည်သာ ဒဏ်ဒဏ် ယိမ်းထိုးလျက်ရှိလေ၏။

သို့ပေမယ့် သူ မမူ။ သူ့ဆီသို့ သူ့သခင် လာနေပြီပဲ။ သူ ဘာကိုမူစရာ လိုသေးသနည်း။ အားငယ်စိုးရွံ့နေသော သူ့ကို ဖေးကူအားပေးဖို့ သူ့အရှင်သခင် လိုက်လာခဲ့ချေပြီ။

စွယ်နက်သည် သခင်ဖြစ်သူကို အားကိုးစိတ်ဖြင့် ဝမ်းသာအားတက်စွာ သခင်ရှိရာ လှမ်းလာဖို့ ဟန်ပြင်စဉ်မှာပင်

ဇော်လူ၏ လက်နှစ်ဖက်က မြောက်တက်လာ၏။ သူ၏လက်ထဲတွင်တော့ အမဲပစ်သေနတ်ကြီးကို စွဲကိုင်လျက်။

သေနတ်ပြောင်းဝ၏ ဦးတည်ရာကား စွယ်နက်၏ ဦးကင်းဆီသို့။

စွယ်နက်မှာ သူ့သခင်၏ လုပ်ရပ်ကို နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ငေးကြောင်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် သေနတ်ပြောင်းထဲမှ မီးပွင့်သွားပြီး 'ဒိုင်း'ခနဲ ကော်ဒိုက်ယမ်းအား၏ ပေါက်ကွဲသံကြား မြည်ဟီးသွားပြီးနောက် စွယ်နက်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး နောက်သို့ ယိုင်းသွားပြီး ဦးကင်းဝယ် အပေါက်ငယ်လေးတစ်ပေါက် ဖြစ်ပေါ်သွားကာ ခဏချင်းမှာပင် ထိုအပေါ်မှ သွေးစီးကြောင်း စီးကျလာခဲ့သည်။

စွယ်နက်သည် လောကကြီး၏ သဘောကို မယုံနိုင်ကြီးစွာဖြင့် သူ၏ ကျဉ်းမြောင်းသေးငယ်သော မျက်ဝန်းတို့ထဲ အံ့အားသင့်ခြင်းအသွင်ဆောင်လျက် ရှိချေ၏။

နောက်ဆုံးမှာတော့ စွယ်နက်သည် ရင်မှာ နာကျင်ထိခိုက် ကြေကွဲလွန်းသဖြင့် ရှိသမျှအားကို ဖျစ်ညှစ်ပြီး 'ကျီ'ခနဲ အော်ကာ ဒူးညွတ်ပြိုလဲကျသွားပါတော့သတည်း။

ပြောင်းဝမှ ယမ်းငွေ့ဝေလျက်ရှိသော အမဲပစ်သေနတ်

ကိုင်ကာ ငူငူကြီးရပ်နေသည့် ဇော်လူ၏အနီးသို့ သူ၏တပည့်များ ဖြစ်ကြသော ထန်းသီး၊ ဆန်ခါးနှင့် လယ်ခိုတို့ ချဉ်းကပ်ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး သူတို့သုံးယောက်ကလည်း ဇော်လူနှင့်အတူ သွေးအိုင်ထဲဝယ် ငြိမ်သက်လျက်ရှိသော စွယ်နက်ကို ငေးကြည့်နေကြလေ၏။

ထို့နောက် စတင်လှုပ်ရှားသူက ဇော်လူဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဘာငေးနေတာလဲ . . . မင်းတို့ရဲ့

အမေ့လင်က သေပြီ . . . သွား လုပ်စရာရှိတာလုပ်”

ဟု အမိန့်ပေးကာ ထိုနေရာမှ လှည့်ထွက်သွားလေ၏။

ထိုအခါမှ ထန်းသီးတို့လူစုသည် သံမဏိလွှတစ်စင်းကို

ကိုင်ကာ စွယ်နက်၏အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာပါတော့သတည်း။

www.burmeseclassic.com

❖ မရဏရှာပုံတော် ❖

ယခုတလော ဟူးကောင်းဆင်စခန်းမှ စွယ်စုံဆင်ကြီးများ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ပျောက်ဆုံးနေသဖြင့် လော်ပန်ကြီး ဦးခမ်းဝဏ္ဏရော ဂျေနေဟိ၊ ခေါင်းမီးတောက်လျက်ရှိလေသည်။

“ညဘက် တောထဲမှာ လွတ်ကြောင်းထားတဲ့ ဆင်တွေ အနက်က စွယ်စုံဆင်တွေချည်း ချွေးပျောက်ပျောက်နေတယ်၊ ဟိုင်းဆင်တွေနဲ့ ဆင်မတွေကျတော့ မပျောက်ဘူး။”

ဂျေနေဟိ ခေါင်းမီးတောက်လျက်ရှိနေရာမှ ဆင်ဦးမီး

နှစ်ဦး သုံးဦးကို ခေါ်ပြီး ဟူးကောင်းတော့နက် နေရာအနှံ့သို့ တော့နင်းကာ ပျောက်သွားသော စွယ်စုံဆင်တို့ကို ရှာဖွေ တော့၏။

သို့သော် ဟူးကောင်းဒေသ တောအနှံ့ဝယ် ပျောက်သွား သော စွယ်စုံဆင်တို့၏ အစုအနု သဲလွန်စကိုပင် မတွေ့ရချေ။

သို့ဖြင့် ရက်သတ္တပတ်အကြာဝယ် ရှာဖွေရေးကို လက်လျှော့ရပြီး မည်သည့်ဆင်မှ တောထဲသို့ ညဘက် လွှတ်ကြောင်းခြင်းမပြုရန် စည်းကမ်းသတ်မှတ် တားမြစ်လိုက် ရတော့၏။

“ဂျေနေန် မင်းဘယ်လိုထင်သလဲ ... စွယ်စုံဆင်တွေ ပျောက်တာနဲ့ပတ်သက်လို့ မင်းရဲ့အမြင်ကို ပြောပါဦး”

ဟု လော်ပန်ကြီးက သူ့သဘောထားကို မေးလာသော အခါ ဂျေနေန်မှာ မေ့ကြောကြီးများ ထောင်ထလာအောင် အံ့ကြိတ်လိုက်ပြီး

“ဆင်မုဆိုး အတ္တလောဘသမားတွေရဲ့ လက်ချက်ခဲ ဖြစ်မှာပေါ့ လော်ပန်ကြီးခင်ဗျာ ... ဒီကောင်တွေ အစွယ် လိုချင်လို့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဆင်တွေကို ဖမ်းသွားတာဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လော်ပန်ကြီးက ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပြီး

“ဟုတ်တယ်ကွ ... အခုဆို ဆင်စွယ်က သိပ်ဈေးကောင်းနေတယ်တဲ့ ... နိုင်ငံခြားသားကုန်သည်အချို့က ဆင်စွယ်ကို ဈေးကြီးပေးပြီး ဝယ်တော့ ဆင်သတ် အစွယ်ဖြတ် ယူတဲ့ ဆင်မုဆိုးတွေ ပေါ်ပေါက်လာပြီး သောင်းကျန်းတော့ တာပေါ့ကွာ”

“ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်တွေဟာ ငါတို့ရဲ့ ဟူးကောင်းဒေသ တောနက်တွေထဲမှာ ငါတို့ရဲ့ဆင်တွေကို သတ်ဖြတ်ပုံမရဘူးကွ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းတို့လည်း နေရာအနှံ့ ရှာဖွေပြီးပြီပဲ၊ ဘယ်ဆင်တစ်ကောင်ရဲ့ အလောင်းမှ မတွေ့ရဘူး မဟုတ်လား၊ ဒေသက အရိုးစုတော့ တွေ့ရမှာပေါ့ကွာ”

“ဒီတော့ ဒီကောင်တွေဟာ ငါတို့ရဲ့ဆင်တွေကို အခြား ဒေသဆီ ဖမ်းဆီးပြီးမှ သတ်ဖြတ် အစွယ်ယူတာ ဖြစ်ရမယ်ကွ” ဟု သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို ပြောလေ၏။

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ် လော်ပန်ကြီး ... ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလိုပဲ ယူဆထားပါတယ် ... ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဒီလို စီစဉ်ထားပါတယ်”

“ဘယ်လိုများလဲ ဂျေနေန်ရဲ့ ပြောပါဦး”

“ဆင်စခန်းကို ကျွန်တော့်ကိုယ်စား အခြားတစ်ယောက်

ယောက်ကို အုပ်ချုပ်ဖို့ တာဝန်ခေတ္တ ပေးထားပြီး ကျွန်တော်က တနိုင်ခံဖြစ်ဖျားပိုင်း တောနက်ကြီးတွေထဲအထိ သွားရှာချင်ပါတယ် လော်ပန်ကြီး . . . ရက်ရှည် ခရီးထွက်ပြီး ရှာဖွေ ထောက်လှမ်းချင်တာပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လော်ပန်ကြီးက ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ရမ်းလိုက်ပြီး

“မသမာသူ လူယုတ်မာတွေရဲ့ လုပ်ရပ်နဲ့သတင်းကို ကျပ်လည်း သိချင်တာပါပဲ . . . ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို အတင့်ရဲရဲ လိုက်ရှာရတာကတော့ အန္တရာယ်များလွန်းတယ်နော် . . . ကျုပ်ကတော့ ဆုံးရှုံးပြီးတာတွေကို မေ့ပစ်လိုက်ပြီး ထပ်မဆုံးရှုံးရအောင်သာ ကိုယ့်ရဲ့ဆင်တွေကို ကိုယ် ဂရုစိုက်သင့်တယ် ထင်တယ် ဂျေနော်”

ဟု ဖျောင်းဖျသလို ပြောလိုက်ရာ

“ဒီလိုရှိပါတယ် လော်ပန်ကြီးခင်ဗျာ . . . မသမာတဲ့ မကောင်းမှု ကျူးလွန်သူဟာ သူ့ကို အရေးမယူမချင်း အတင့်ရဲပြီး ပြစ်မှုတွေကို ထပ်ခါထပ်ခါ ကျူးလွန်တတ်စမြဲပါ”

“ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်း ခံရသူက နောက်ဒီလိုမကျူးလွန် ဖြစ်ရင် ပြီးရောဆိုပြီး ခွင့်လွှတ်လို့ကတော့ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူဟာ

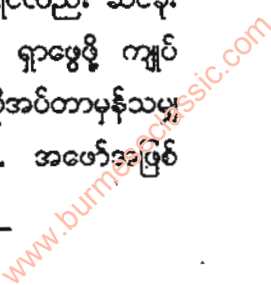
နောင်တရစရာအကြောင်း မရှိတော့ဘဲ အခွင့်သာတဲ့အချိန် အခွင့်သာတဲ့ နေရာမှာ ပြစ်မှုတွေ ဆက်ကာဆက်ကာ ကျူးလွန် နေဦးမှာပါပဲ”

“အကောင်းဆုံးက သူတို့ရဲ့မကောင်းမှုကို ဖော်ထုတ် အဓိပမ်း အပြစ်ပေးနိုင်မှ သူတို့ မဟုတ်တာလုပ်ရင် အရေးယူ အပြစ်ပေးခြင်း ခံရပါလားလို့ အသိတရားရသွားပြီး နောင်ကို ကျူးလွန်ဖို့ တွန့်ဆုတ်သွားမှာပေါ့ လော်ပန်ကြီး”

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စခန်းပိုင် ဆင်တွေကို ခိုးယူသွားတဲ့သူတွေ ခိုးယူပြီး သတ်ဖြတ်တဲ့ သူတွေကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး။ သင်းတို့ရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို ဖော်ထုတ်ပြီး ဖမ်းဆီး အရေးယူနိုင်တဲ့အထိ ဆောင်ရွက်ချင်ပါတယ် လော်ပန်ကြီး”

ဟု သူ၏ဆန္ဒကို ထပ်ခါတလဲလဲ ဖော်ထုတ်တင်ပြပြီး ဆင်ခိုးဖမ်းသူ၊ သတ်သူတို့ကို ရှာဖွေခွင့်ပြုရန် ခွင့်ပန်ရာ နောက်ဆုံး လော်ပန်ကြီးက ခွင့်ပြုလိုက်ရလေတော့၏။

“ကဲပါ ဂျေနော် မင်း သိပ်ဆန္ဒရှိနေရင်လည်း ဆင်ခိုး ဖမ်းတဲ့ကောင်တွေ၊ ခိုးသတ်တဲ့ကောင်တွေကို ရှာဖွေဖို့ ကျုပ် ခွင့်ပြုပါတယ် . . . အရှာအဖွေထွက်ဖို့ လိုအပ်တာမှန်သမျှ သမီးနဲ့တိုင်ပင်ပြီး စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပါ . . . အဖော်အဖြစ်

ခေါ်လိုသူနှစ်ယောက်ကို ခေါ်သွားပါ ... အန္တရာယ်မရှိအောင် ဂရုစိုက်ပေါ့”

“တကယ်ဆို ဆင်ခိုးဖမ်းသမားတွေကို တွေ့ရင် လက်လွတ်စပယ် ခြေလွန်လက်လွန် မပြုမိပါစေနဲ့၊ ရာဇဝတ်ဘေး သင့်နေပါဦးမယ် ... သက်ဆိုင်ရာနဲ့ ညှိနှိုင်းပြီး ဆောင်ရွက်ပါ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါ လော်ပန်ကြီး”

လော်ပန်ကြီး၏ ခွင့်ပြုချက်ရသည်နှင့် ဂျေနေော်မှာ ပျောက်သွားသော စွယ်စုံဆင်ငါးကောင်၏ သတင်းကို ထောက်လှမ်းစုံစမ်းရန် ခရီးရှည်ထွက်ဖို့ စီစဉ်တော့၏။

သူက အဖော်အဖြစ် တူးခေါင်နှင့် ထောင်ပ ဆင်ဦးစီး နှစ်ယောက်ကိုခေါ်ဖို့ စီစဉ်ရာ တူးခေါင်နှင့် ထောင်ပကလည်း ဂျေနေော်နှင့်အတူ လိုက်ရန် သဘောတူလေ၏။

“ငါတို့လည်းလိုက်မယ် ဂျေနေော် ... အဲဒီလူယုတ်မာ ကောင်တွေကို ငါတို့လည်း မရေ့ရအောင် ရှာဖွေထောက်လှမ်းပြီး အရေးယူနိုင်တဲ့အထိ ဆောင်ရွက်ချင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် .. ကျုပ်လည်း ဆင်တွေကို ဖမ်းသတ်ပြီး အစွယ်ယူတဲ့ကောင်တွေကို သိပ်မှန်းတာပဲ ... ကျုပ်ရဲ့အသက် သေချင်သေပါစေ အဲဒီကောင်တွေကို ဖော်ထုတ်ပြီး မိအောင် ဖမ်းချင်တယ်”

သို့နယ် တူးခေါင်နှင့် ထောင်ပပါ အားတက်သရော ပြောသဖြင့် ဂျေနေော်မှာ ပိုမိုအားရှိသွားပြီး ခရီးထွက်ရန် ချက်ချင်း ပြင်ဆင်တော့၏။

သူတို့မှာ ရက်ရှည်ခရီးထွက်ရမည်မို့ ဆင်များဝယ် ရင်သိုင်းကြို။ ပခက်တို့ဆင်ကာ ရိက္ခာခြောက်၊ ဆေးဝါးနှင့် ဒူးလေး၊ မြားကျည်တောက်၊ တောလိုက်ဓားမြှောင်၊ လက်နှိပ် ဓာတ်မီး၊ စတွန်းကင်းမီးအိမ်၊ ရွက်ဖျဉ်တဲတို့ကို ပက်ခက်များပေါ် တင်ဆောင်ခဲ့လေ၏။

နှောင်းမိမှာ ဂျေနေော်တို့ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်နေသည်ကို ဝိုင်းဝန်းကူညီမှု ပေးလေ၏။

“ဂျေနေော်ရယ် ဖြစ်နိုင်ရင် ငါပါ နင်တို့နဲ့အတူ”

လိုက်ချင်တယ်ဟာ”

ဟု နှောင်းမိကပြောရာ

“နှောင်းမိကလည်း မဟုတ်တာ . . . စခန်းမှာ
နေရစ်ပြီး ကျန်တဲ့ဆင်တွေကိုပဲ ကြီးကြပ်ထိန်းသိမ်းထား
ပြီးတော့ လော်ပန်ကြီးရဲ့ ကျန်းမာရေးကိုလည်း ဂရုစိုက်ဦး”
ဟု ဂျေနေန်က နှစ်သိမ့်လိုက်ရလေ၏။

“ဂျေနေန် နင်လည်း သွားတာလာတာ ဂရုစိုက်ဦးနော်
အဲဒီ ဆင်မုဆိုးဆိုတဲ့ လူတွေမှာ သေနတ်တွေပါတယ် . . .
နင်တို့က ဘာသေနတ်မှာ ပါတာမဟုတ်ဘူး . . . ငါတော့
နင်တို့အတွက် စိတ်ပူတယ်ဟာ”

ဟု နှောင်းမိက စိတ်ပူပန်ဟန်လေးဖြင့် ပြောရာလေ၏။
သို့ဖြင့် နောက်သုံးရက်အကြာဝယ် နှောင်းမိတို့
နှုတ်ဆက်ပြီး ဂျေနေန်တို့ ခရီးထွက်ခဲ့ပါတော့၏။

❖ လျှို့ဝှက်ဂူ နှင့် လျှို့ဝှက်လူ ❖

မိုင်းခွန်းနှင့် တာရီအကြားရှိ တောနက်ကြီးထဲမှ ကူမွန်
တောင်တန်း၏ တောင်စွယ်တစ်ခုဖြစ်သော ခူးတန်းတောင်ကြီး၏
နံရံဝယ် ကြီးမားသော ဂူပေါက်ကြီးတစ်ခုရှိပြီး ယင်းဂူကြီး
သည်ကား လူသူအရောက်အပေါက် လွန်စွာနည်းသည့် အနက်
ခိုင်းဆုံးသော တောထဲမှ သဘာဝလိုဏ်ဂူကြီးဖြစ်လေ၏။

ဂူကြီး၏အဝသည် နွယ်ငန်းပင်ကြီးများ၊ ဝါးကောက်
တော၊ ဝါးဖယောင်းတောကြီးများ၏ အရိပ်မိုးထားခြင်းခံရသဖြင့်

တော်ရုံ တောမုဆိုးတို့ပင် အမှောင်ရိပ်ထဲမှ ဂူအဝကို သတိမမူ မိကြားချေ။

ယခုတော့ ယင်းဂူကြီး၏အတွင်းဝယ် မီးလင်းဖိုကြီး တစ်ဖို ဖိုထားပြီး မီးလင်းဖိုကို လူလေးဦးက ဝိုင်းထိုင်လျက် ရှိလေ၏။

ထိုလူလေးဦးမှာ ဇော်လူနှင့် သူ၏တပည့် ထန်းသီး ဆန်ခါး၊ လယ်ခိုတို့ပင်ဖြစ်ချေ၏။

သူတို့သည် ဝါးကျည်တောက်များနှင့် ထည့်ထားသော ကချင်မီးတောက်အရက်ခွက် ကိုယ်စီကိုင်ကာ ဟောင်ဖွာ ဟောင်ဖွာ စကားများပြောရင်း သူတို့၏ရှေ့ရှိ သံပန်းကန်ပြား ထဲမှ မြေပဲကြောက်ကို နှိုက်စားလိုက်၊ မီးတောက်အရက်ကို မော့လိုက်ဖြင့် ဇရက်မင်းစည်းစိမ်ယူလျက်ရှိလေ၏။

သူတို့သည် ဂူကြီး၏အလယ်တွင် မီးဖိုကာ ဝိုင်းထိုင်လျက် သောက်စားနေကြခြင်းဖြစ်ပြီး သူတို့၏နဘေးမှ ဂူနံရံဝယ် အမဲခံ ရိုင်ဖယ်နှစ်လက်နှင့် ချွန်းတစ်ခု၊ တောလိုက်စားနှစ်ချောင်းတို့ကို မေးထောင်ထားလေ၏။

ဂူကြီး၏အတွင်းပိုင်းနံရံတွင်မူ အရှည်ငါးဆယ့်ခြောက်ပေခန့် ရှိသော ဆင်စွယ်ကြီးများကို နံရံကိုမှီလျက်

ထောင်ထားရာ မီးလင်းဖိုမှ မီးရောင်က လှပသော ဆင်စွယ် ကြီးများအပေါ်သို့ ဟတ်လျက်ရှိလေ၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ ကြည့်စမ်း . . . ငါတို့ရထားတဲ့ ဆင်စွယ်တွေအထဲမှာ စွယ်နက်ရဲ့အစွယ်တွေက အလှဆုံးပဲကွ၊ တွေ့လား . . . အဲဒီအစွယ်တွေမှ ဈေးကောင်းရမှာ ဈေးကောင်းရမှာ ဟား ဟား ဟား”

ဟု ပြောရင်း ဇော်လူက ရယ်လျက်ရှိရာ ထန်းသီး တို့လည်း သူတို့ဆရာနှင့်အတူ ရောယောင်ရယ်ရင်း

“ဟုတ်ပ အာစရိရာ . . . ဒါတောင် ကျွန်တော်တို့ ခြိတ်တာ အရင်းသိပ်မကပ်လိုက်ဘူး”

ဟု ထန်းသီးကပြောနေစဉ် အသက်ငါးဆယ်ကျော်ရှိ လူကြီးတစ်ဦးသည် မိုန်းဖြင့်ထိုးထားသော ငါးကြီးတစ်ကောင်ကို ဇူအတွင်းသို့ ယူလာကာ ငါးကြီးကို မိုန်းမှဖြုတ်လျက် ဝါးတံချိုဖြင့် ထိုးလိုက်ပြီး မီးလင်းဖိုမှမီးနှင့် ကင်လေတော့၏။

“ဟာ ငါးကင်နဲ့ မြည်းရလို့ကတော့ နတ်စည်းစိမ် ဆယ်သက် တိမ်ကယ်မမက်ပါ ဖြစ်သွားမယ်ဟေ့”

ဟု ဇော်လူက အားရကျေနပ်စွာ ပြောလိုက်ပြီး အရက် ခွက်ကို မော့သောက်လိုက်ပြီးနောက်

“ရေကြောင်းကရလာတာလား ဦးမဂေါင်နော် . . .
ခင်ဗျားကတော့ အားကိုးရပါပေရဲ့ဗျာ”

ဟု ဇော်လူက ငါးကင်နေသော လူကြီးကို ချီးကျူး
ပြောဆိုလိုက်လေ၏။ အနီ ဦးမဂေါင်နော်သည်ကား ဂျေခန်၏
ဖခင်ကြီးဖြစ်ပြီး မိုင်းခွန်းရွာသား ဇော်လူတို့က ဦးမဂေါင်နော်အား
ဂျေခန်၏ဖခင်မှန်း မသိချေ။

သူတို့သည် ဦးမဂေါင်နော်ကို တစ်ခိုင်းခဖြစ်နံဘေး၌
ရွှေကျင်သောတံတန်းတို့ဝယ် ပြုလုပ်သည့် လောင်းကစားပိုင်း၌
တွေ့သိရင်းနီးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး ဦးမဂေါင်နော်မှာလည်း
ယင်းတံတန်းမှာသာ အမြဲလိုလို ရှိနေသဖြင့် သူ့ကို ရွှေကျင်
လာသူ လူအုပ်စုထဲမှဟုပင် ဇော်လူတို့ ထင်မှတ်ခဲ့ကြ၏။

ဦးမဂေါင်နော်ကလည်း သားဖြစ်သူ ဂျေခန်က
သတိပေးထားသဖြင့် သူသည် ဂျေခန်၏ ဖခင်ဖြစ်ကြောင်း
ဇော်လူတို့လူစု မသိစေရန် သိုသိုသိပ်သိပ် နေခဲ့လေ၏။

ဦးမဂေါင်နော်မှာ လောင်းကစားကို လွန်စွာ ဝါသနာ
ပါသူဖြစ်ပြီး လောင်းကစားပိုင်းမထိုင်ရလျှင် မနေတတ်သူဖြစ်၏။
သို့သော် သူသည် လောင်းကစားမှုပြုသည်လည်း မည်သည့်
အခါမှ နိုင်သည်မရှိဘဲ စ.ကစားစဝယ် နိုင်မလိုလိုဖြစ်ပြီး

နောက်ဆုံးဝယ် အရှုံးဖြင့်သာ ဇာတ်သိမ်းရစမြဲဖြစ်လေ၏။

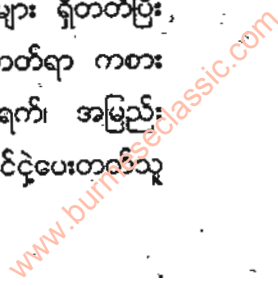
သို့သော် သူသည် အခြားသော လောင်းကစားဝါသနာ
ဆိုးများကဲ့သို့ ပါသမျှကုန်ကာရှုံးလျှင် ဝိုင်းနံဘေး၌ ခွေအိပ်
နေတတ်သူမဟုတ်။ ဝိုင်းမှ ဖုတ်ဖက်ခါထကာ အိမ်ပြန်တတ်
သူလည်း မဟုတ်ချေ။

သူ ရှုံးပြီး ဖြူကာပြာကာကျသွားပါက မည်သည့်
ကစားသမားဆီကမှ ဒိုင်ဆီကမှ မုန့်ဖိုးပဲဖိုး လမ်းစရိတ် စသည်
တောင်းတတ်သူမဟုတ်။

သူရှုံးသွားပါက အခြားသူများ ကစားနိုင်ရန် ဖယ်ပေးပြီး
ကစားနေသူများ၏ ဝေယျာဝစ္စကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးတတ်သူသာ
ဖြစ်ချေ၏။

ကစားနေသူများက ကစားနေကြရင်းမှ ဆေးလိပ်လို့လျှင်
ဆေးလိပ်၊ ကွမ်းလို့လျှင် ကွမ်း၊ သူက ပြေး ပြေးဝယ်ခြမ်း
ပေးတတ်သူဖြစ်၏။

ရွှေကျင်တံတန်းတို့ဝယ် အိမ်ဆိုင်လေးများ ရှိတတ်ပြီး
ထင်းဆိုင်လေးများဝယ် အရက်မျိုးစုံလည်း ရတတ်ရာ ကစား
နေသူများက ခိုင်းလျှင် ဦးမဂေါင်နော်မှာ အရက်၊ အမြည်း
ထည်တို့ကို ပြေးဝယ်ပေးကာ အရက်ကို ငွေပင်ငွေပေးတတ်သူ

ဖြစ်လေ၏။

ဦးမဂေါင်နော်မှာ ယင်းသို့ လောင်းကစားဝိုင်းနှင့် ပတ်သက်လျှင် အနွံအတာ ခံတတ်သူဖြစ်သဖြင့် ဇော်လူက သဘောကျပြီး သူတို့လာကစားတိုင်း ဦးမဂေါင်နော်ကိုသာ လက်စွဲအဖြစ် ခိုင်းစေလေ့ရှိပြီး မုန့်ဖိုးပဲဖိုးလည်း ရက်ရှောစွာ ပေးတတ်လေ၏။

ဦးမဂေါင်နော်မှာ လောင်းကစားခြင်းကိုသာ ဝါသနာပါပြီး အရက်ကိုမူ ကြိုက်သူမဟုတ်ချေ။ ရံဖန်ရံခါမှသာ ခေါင်သည် သောက်တတ်သူဖြစ်၏။

သို့သော် သူသည် အရက်နှင့်တွဲဖက်မြည်းရသော အမြည်းမျိုးစုံကို အရသာရှိအောင် ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်တတ်သူ ဖြစ်ချေ၏။

ဇော်လူတို့ ရွှေကျင်တဲများရှိရာသို့ လာပြီး စတည်းချလျှင် တစ်ပတ် ဆယ်ရက်ခန့် ကြာတတ်ရာ သူတို့စတည်းချရာတံသို့ ဦးမဂေါင်နော်ကို ခေါ်ယူလျက် သူတို့အတွက် အမြည်း စသည်တို့ ချက်ပြုတ်ခိုင်းလေ့ရှိလေ၏။

ယင်းသို့ဖြင့် တစ်ညဝယ် ဇော်လူတို့၏ တဲအနောက်ဘက်၌ အမြည်းအလို့ငှာ ဆတ်သားခြောက်ကို ကင်လျက်ရှိစဉ်

တဲပေါ်၌ အရက်ဝိုင်းဖွဲ့နေကြသည် ဇော်လူတို့ ဆရာတပည့် လေးဦး တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုဆွေးနွေးသံကို သဲသဲကြားရရာ သူတို့ပြောသောစကားတို့အထဲဝယ် လပြည့်၊ ဂျေနော စသည် စကားလုံးတို့ကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

သို့ကြောင့် ဦးမဂေါင်နော်မှာ စိတ်ဝင်စားသွားပြီး တဲထရံ နားသို့ အသာကပ်ကာ နားစွင့်ကြည့်ရာ ဇော်လူက ဂျေနော တာဝန်ယူထားသည် ဆင်စခန်းမှ ဆင်များကို ရွေးပြီး ဒုက္ခပေးရန်၊ နောက်ဆုံး ဂျေနော၏ ဆင်ကြီးလပြည့်ကိုရော ဂျေနောကိုပါ သုတ်သင်ပစ်ရန် တိုင်ပင်နေကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကြားသိလိုက်ရလေ၏။

ထိုသို့ ကြားသိလိုက်ရသည့်အခါ သားဖြစ်သူအတွက် ဦးမဂေါင်နော်မှာ လွန်စွာ စိုးရိမ်သွားပြီး ဇော်လူမှာ ပြောလျှင် ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်တတ်သူဖြစ်ရာ တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ သားဖြစ်သူဂျေနောအား ဒုက္ခပေးမှာ သေချာနေပေ၏။

ယင်းကြောင့် သားဖြစ်သူကို ဇော်လူမှ ဒုက္ခပေးသည့် အခါ မိမိမှ သားဖြစ်သူကို ကူညီနိုင်ရန်နှင့် ဇော်လူတို့၏ အကြံအစည်ကို ကြိုတင်သိနိုင်ရန်အတွက် ဇော်လူတို့၌ အတွင်းလူအဖြစ် ကပ်ပေါင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ဦးမဂေါင်နော်မှာ ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ဇော်လူတို့ စတည်းချရာထဲမှ မသွားတော့ဘဲ သူတို့၏ စားရေးသောက်ရေးသာမက ဝေယျာဝစ္စဟူသမျှကို ကျုံးရှန်းလုပ်ပေးလေတော့၏။ လောင်းကစားရာသို့ပင် ဇော်လူတို့ သွားမှ သူပါ လိုက်သွားလေ၏။

ယင်းသို့ နေလာခဲ့ရာမှ ဇော်လူတို့ ပြန်မည်ဆိုသောအခါ သူပါ လိုက်ပါရစေဟု ခွင့်တောင်းတော့၏။

ဇော်လူတို့က မိမိတို့မှာ မိုင်းခွန်းသို့လည်း မသွား၊ မိုင်းခွန်းဆင်စခန်းသို့လည်း မပြန်ဘဲ ထောတွင်းတစ်နေရာသို့သာ သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောရာ မည်သည့်နေရာဖြစ်ဖြစ် လိုက်ပါ ရစေ သူဝယ် သွားစရာ လာစရာ မှီခိုစရာမရှိသဖြင့် ဇော်လူ တို့၏ ဝေယျာဝစ္စတို့ကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရင်း မှီခိုပါရစေဟု အသနားခံလေတော့၏။

ဇော်လူတို့ကလည်း ခိုင်းလိုရာခိုင်း၍ရသည့် တစ်ကိုယ် တည်း ခံခြံသလုံးအိမ်တိုင်သမားကြီးဟု ယူဆကာ ဦးမဂေါင်နော်ကို သူတို့နှင့်အတူ လိုက်ခွင့်ပြုခဲ့သဖြင့် ဤတောနက် ကြီးထဲမှ ဇော်လူတို့၏ လျှို့ဝှက်ဂူကြီးသို့ လိုက်ပါနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

“ဦးမဂေါင်နော် ငါးကင်မရသေးဘူးလားဗျ . . . ကျုပ်တို့မှာ ငါးကင်နံ့ကြောင်း သွားရည်ယိုနေရပြီဗျ”

ဟု ထန်းသီးက အော်မေးလိုက်ရာ

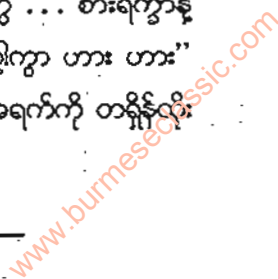
“ရပြီ ဆရာတို့ရေ ရပြီ ရပြီ”

ဟု ပျာပျာသလဲပြောရင်း ငါးကင်ကို မီးတောက်ပေါ်မှ ဖယ်ရှားလိုက်ကာ တုတ်ငယ်တစ်ချောင်းဖြင့် ငါးကင်ပေါ်မှ ချိုးများကို ဖယ်ရှားခြစ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် ငါးကင်ကို တံစို့မှဖြုတ်လျက် တန်းလန်းနှင့်ပင် သံပန်းကန်ပြားထဲ ထည့်ပေး စိုက်လေ၏။

ဇော်လူက တံစို့ကိုယူလိုက်ပြီး ပူလောင်လျက်ရှိသော ငါးကင်ကို အေးသွားစေရန် ပါးစပ်မှ လေဖြင့်မှုတ်ပြီးနောက် ဆွေးကြိုင်သင်းပျံ့နေသော ငါးကင်ကို ကိုက်ဖဲ့စားသောက်လိုက် လေ၏။

“အားပါး အရသာရှိလိုက်တာကွာ . . . ငါတို့ ဦးမဂေါင်နော်ကို ခေါ်လာခဲ့မိတာ မှန်သွားပြီကွ . . . စားရိက္ခာနဲ့ ခြည်းစရာအတွက်တော့ ပူစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့ကွာ ဟား ဟား”

ဟု အော်ရယ်ပြီးနောက် မီးတောက်အရက်ကို တစ်ခွက်လောက် လိုက်လေတော့၏။

“ကဲ ဦးမဂေါင်နော် ခင်ဗျားကိုတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ အာစရိက သိပ်သဘောကျသွားပြီ ... မထူးပါဘူး ကျုပ်တို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်လုပ်ငန်းနဲ့ ဒီလျှို့ဝှက်စခန်းဂူကြီးကိုလည်း ခင်ဗျား သိနေပြီဆိုတော့ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့လူ ကျုပ်တို့ရဲ့ အဖွဲ့ဝင် ဖြစ်သွားပြီ ... ကျုပ်တို့လုပ်ငန်းကရတဲ့ အကျိုးအမြတ်ကို ခင်ဗျားလည်း သင့်လျော်သလို ခံစားရအောင် ကျုပ်တို့ရဲ့ အာစရိက စီစဉ်ပေးလိမ့်မယ် ... အေး သစ္စာတော့ ဖောက်မယ် မကြာနဲ့နော် ... သစ္စာဖောက်လို့ကတော့ ခင်ဗျားရဲ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကောပေါက်ဖြစ်သွားမယ်”

ဟု ထန်းသီးက ခြိမ်းခြောက်လိုက်ရာ ဦးမဂေါင်နော်က လက်ကားယား ခြေကားယားဖြင့် ပျာပျာသလဲ ကတိပေးရှာ လေ၏။

“ဟာ စိတ်ချပါ ... ကျုပ် သစ္စာမဖောက်ရဲပါဘူးဗျား မဖောက်ရဲပါဘူး ... ကျုပ်ကိုစိတ်ချပါဗျာ ... စိတ်ချပါ”

◆ မိစ္ဆာသံလွန်စ ◆

တနိုင်ခမြစ်ဖျားပိုင်း အမြစ်မီးသစ်တောကြီးအတွင်းမှ တောင်ကြောတစ်ခုပေါ်ဝယ် စွယ်စုံဆင်ကြီးသုံးကောင်မှာ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ကိုက်နှစ်ဆယ်ခန့်ခွာပြီး ချီတက်လျက် ချီလေ၏။

ရှေ့ဆုံးမှ လပြည့်ပေါ်ဝယ် လိုက်ပါလာသော ဂျေ့နော်မှာ တောဝန်းကျင်ကို မျက်စေ့ဖွင့် နားစွင့်ကာ မျက်ခြေမပြုတ် အကဲခတ်လာခဲ့၏။

www.burmeseclassic.com

သူတို့ ခရီးထွက်လာခဲ့သည်မှာ နှစ်ရက်တိတိရှိခဲ့ပြီး သူတို့က စိန်မြေတောက်ကြီးအနံ့ စေ့စေ့စပ်စပ် လှည့်ပတ်ရှာရင်း လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ တောတောင်ထဲဝယ် ဆင်သွားလမ်းအချို့ ဆင်ချေးခြောက်အချို့၊ ဆင်ခြေရာအချို့ကို တွေ့ရသော်လည်း ဆင်များကိုသတ်ဖြတ်ပြီး အစွယ်ဖြတ်ယူထားသည့် မည်သည့် သဲလွန်စကိုမျှ မတွေ့ရသေးချေ။

ဆင်ခိုးဖမ်းသူများ၏ လုပ်ရပ်က ပီရီလွန်းလှသည်။ အထူးသဖြင့် ဂျေနေတ်တို့၏ ဟူးကောင်းဆင်စခန်းမှ ပျောက်ဆုံး လျက်ရှိသော စွယ်စုံဆင်ငါးကောင်၏ အရိပ်အယောင်မှ မတွေ့ရခြင်းအတွက် ဂျေနေတ်တို့ အံ့ဩလျက်ရှိလေသည်။

ဖြစ်နိုင်သည်မှာ ဆင်ခိုးဖမ်းသော အဖွဲ့ဝယ် ဆင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး လွန်စွာ ကျွမ်းကျင်သည့် ဆင်ဦးစီးတစ်ဦး ပါရှိခဲ့ ရသည်။ ယင်းဆင်ဦးစီးသည်ကား မည်သည့်ဆင်ကိုမဆို ကျွမ်းကျင်စွာ ကိုယ်တွယ်ဦးစီးနိုင်ပုံရ၏။

ထိုထူးချွန်ထက်မြက်သည့် အရည်အသွေးပြည့် ဆင်ဦးစီးသည် ဖမ်းလိုသောဆင်၏ ကျောပေါ်ရောက်အောင် တက်ပြီး ချွန်းကိုကိုင်ကာ ဆင်ကို ပိုင်နိုင်စွာဦးစီးလျက် ချောတစ်လှည့် ခြောက်တစ်လှည့်ဖြင့် မိမိလိုရာရောက်အောင်

မောင်းယူသွားပုံရ၏။

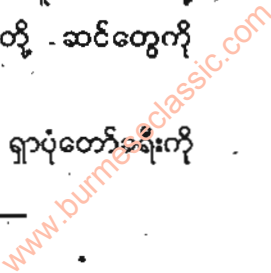
ဆင်ဦးစီးကောင်း၏ စီးနင်းကိုင်တွယ်ခြင်းခံရသော စွယ်စုံဆင်ကြီးမှာ ဆင်ဦးစီးဖြစ်သူ၏ စကားကို မပယ်ရှားဝံ့၊ မပယ်ရှားသာဘဲ ညွှန်ကြားသမျှ ခြေသုတ်ပုဆိုး မြွေစွယ်ကျိုးနယ် လိုက်နာရကာ သူ့အား သတ်ဖြတ်သတ်သင်မည့် ဒေသ ရောက်အောင် သူ့မျှာ သွားခဲ့ရပုံပေါ်လေ၏။

ထိုရောအခါ ဆင်သတ်သမား ဆင်ဦးစီးသည် မိမိလိုရာ အရောက် ဆင်ကို မောင်းနှင်သွားပြီး ပီပီရီရီ သတ်ဖြတ် ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်ပုံရ၏။ သို့ကြောင့်လည်း ပျောက်ဆုံး သွားသော ဆင်တို့နှင့်ပတ်သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ လက်စလက်န သဲလွန်စ မကျန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပုံရလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ဂျေနေတ်တို့၏ ဆင်စခန်းမှ ဆင်ငါးကောင် ပျောက်ဆုံးသွားပုံရလေ၏။

“အင်း အတော်ပါးနပ်ပီရိတဲ့ ဆင်သူခိုးတွေပဲ၊ ခုအထိ သဲလွန်စတစ်စုံတစ်ရာ ထိထိမိမိ မတွေ့ရသေးဘူး . . . ငါတို့ ရွာဖွေပြီးတဲ့ ဒေသအတွင်းမှာတော့ သူတို့ ဆင်တွေကို သေတ်ဖြတ်ခဲ့တာ သေချာတယ်”

ယင်းသို့တွေးရင်း ဂျေနေတ်တို့မှာ ရှာပုံတော်ချေးကို

ဇွဲကြီးကြီးဖြင့် ဆက်ခဲ့ရပါ၏။

ဂျေနေတ်တို့သည် ပေတစ်ထောင်ကျော်မြင့်မားသော တောင်နှစ်တောင်၏ အကြားရှိ ကြွက်နွယ်တောင်ကို ဖြတ်လာ ခဲ့သည်တွင် သင်ဂဒူပင်ကြီးတစ်ပင်၏ အနီးဝယ် ယင်မည်းရိုင်းတို့ အုံခဲလျက်ရှိသော ဆင်သေကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရရာ အံ့ဩဝမ်းသာသွားတော့၏။

မမျှော်လင့်ဘဲ ဆင်သတ်သမားတို့၏ ခြေစလက်နက် တွေ့ရပြီမို့ အားတက်ဝမ်းသာသွားရခြင်းဖြစ်ပေ၏။

“ဆင်သေကောင်တော့ တွေ့ပြီဟေ့”

သူတို့ ဆင်ဦးစီးသုံးဦးမှာ မိမိတို့၏ ဆင်များအပေါ်မှ ဆင်းသက်လိုက်ကြ၏။

သူတို့ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားတော့ ဆင်သေကောင်ကြီး အပေါ်ဝယ် အုံခဲနေသော ယင်းမမည်းကြီးတို့မှာ ဝုန်းခနဲ ထပြန်သွားကြတော့၏။

ဆင်သေကောင်ကြီးမှာ တစ်ကိုယ်လုံး အသားများဖင် ကောင်းစွာမရှိတော့။ ကြီးမားလှသည့် ဦးခေါင်းရိုးကြီးနှင့် နံနိုး ကိုင်းကိုင်းကြီးများက ပုပ်ပွရိရွဲနေသော အသားစတို့အကြားထဲ ပွေးပွေးဖြူဖြူ ပေါ်လျက်ရှိလေ၏။

“ဟာ ဒီဆင်ကြီးရဲ့အစွယ်တွေ အပြတ်ခံထားရပါလား” ဟုတ်ပါသည်။ အစွယ်ငုတ်တို့ လွှဲဖြတ်ရာတို့ကို တွေ့ချိန် ဤရောမကြီးမားလှသည့် ဆင်ကြီး၏ အစွယ်တို့ ဝှံ့တော့နေ

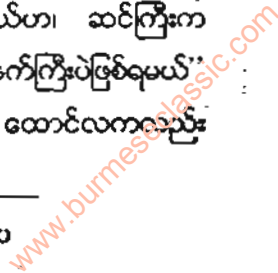
“ဆင်ကြီးက အတော်ကြီးတာပဲ . . . ငါတို့ခန့်သာ ပျောက်သွားတဲ့ဆင်တွေက အရပ်အမြင့် ခြောက်ပေကျော် ခုနစ် ပေလောက်ပဲ ရှိကြတာ . . . ဒီကောင်ကြီးက ကိုးပေလောက် မြင့်မယ် ရောမဆင်ကြီးပဲကွ”

ဟု ဂျေနေတ်က ပြောရင်း လွှဲဖြင့်တိုက်ဖြတ်ထားခြင်း ခံရသော အစွယ်ငုတ်တို့ကို သေချာကြည့်မိရာ လွန်စွာ အံ့ဩသွားလေ၏။

“ဟာ အစွယ်ငုတ်တိုက် အနက်ရောင်ပါလား . . . ကေန္တ ဒီဆင်ကြီးဟာ ဇော်လူရဲ့ စွယ်နက်ကြီးပဲဖြစ်မယ်ကွ”

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်ရာ တူးခေါင်နှင့် ထောင်လတို့ပါ အစွယ်ငုတ်များကို လာကြည့်ကြပြီး

“အေး ဟုတ်တယ်ကွ၊ အစွယ်အရင်းက အနက်ရောင် ပဲ၊ ဒီလိုဆင်မျိုး မရှိသလောက် ရှားတယ်ဟ၊ ဆင်ကြီးက ထွားလည်းထွား မြင့်လည်းမြင့်တယ်ကွ၊ စွယ်နက်ကြီးပဲဖြစ်ရမယ်” ဟု တူးခေါင်က မှတ်ချက်ပြုသလို ထောင်လကလည်း

ဆင်ဆင်ကြီး၏ တစ်ကိုယ်လုံးအနံ့ကို အကဲခတ်ဆန်းစစ်လိုက်ပြီး

“စွယ်နက်ကို လပြည့် တိုက်ခိုက်တုန်းက စွယ်နက်ရဲ့ ညာဘက်နံပါးထဲ လပြည့်ရဲ့အစွယ်တွေ တစ်ဝက်လောက်အထိ စိုက်ဝင်သွားခဲ့တယ်ဆို . . . ဒီမှာကြည့်စမ်း ဒီဆင်ကြီးရဲ့ ညာဘက်က နံရိုးတစ်ချောင်း ကျိုးနေတယ် တွေ့လား . . . ဒါဟာ လပြည့်ရဲ့အစွယ်ကြောင့် ကျိုးသွားရတာ ဖြစ်မယ် . . . ဒီကောင်ကြီးဟာ စွယ်နက်ဆိုတာ သေချာပါတယ်”

ဟု ကောက်ချက်ချလိုက်လေ၏။

ဂျေနော်က ဆင်ကြီး၏ ကြီးမားလှစွာသော ဦးခေါင်းနိမ့်ကြီးမှ ဦးကင်းရှိ အပေါက်ငယ်တစ်ပေါက်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ပြီး

“စွယ်နက်ဟာ လပြည့်ရဲ့အစွယ်ဒဏ်ကြောင့် သေရတာ မဟုတ်ဘူးကွ . . . ဒီကောင်ကြီးကို ဆင်မုဆိုးတစ်ယောက် ယောက်က ဆင်ပစ်သေနတ်နဲ့ ရက်ရက်စက်စက် ပစ်သတ်ခဲ့တာကွ . . . အဲဒီလိုသတ်ပြီးမှ သူ့ရဲ့အစွယ်တွေ ဖြတ်ယူသွားပြီး အလောင်းကောင်ကို ဒီအတိုင်း ပစ်ထားခဲ့တာ . . . အသားတွေကတော့ တောကောင်တွေ ဖဲ့ပြုစားထားနဲ့ ပုပ်ဖွပြီး ကြွေကျတာနဲ့ မရှိသလောက် ဖြစ်သွားရတာပဲကွ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီတောနဲ့ အနီးတစ်ဝိုက်မှာ ဆင်မုဆိုးတွေ ရှိနိုင်တယ် . . . ငါတို့ သတ်ပိရိယနဲ့ သင်းတို့ကို ဆက်ပြီး ခြေရာခံရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ဂျေနော်တို့သည် ဆင်များပေါ်သို့ အသီးသီး တက်ပြီး စိမ့်မြေကြီးအတွင်းဝယ် ဆင်မုဆိုးတို့၏ ခြေရာကို ဆက်လက်ခံလာခဲ့ကြလေ၏။

ဂျေနော်တို့မှာ တပင်တိုင်း၊ ကြသောင်း၊ ဝါးသပွတ် တောတို့ကို ဖြတ်လာအပြီး ကျောက်တောင်ကြီးတစ်တောင်ကို ကွေ့ပတ်ထွက်လာပြီးနောက် ဒမငယ်၊ နဘူး၊ ဘီးစပ်ချုံတော များသာရှိသည့် ဖုန်းဆိုးမြေကွက်လပ်ကို ဖြတ်လာကြရစဉ် သူတို့၏ လှုပ်ရှားမှုကို ဟိုးအဝေးတောင်ကြောပေါ်ရှိ သံရောင် ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးပေါ်မှ တစ်စုံတစ်ဦးက အဝေးကြည့် ဖုန်းပြောင်း (TELESCOPE) ဖြင့် သေချာစွာကြည့်နေကြောင်းကို ခန့်မှန်းကြချေ။

www.burmeseclassic.com

မှန်ပြောင်းဖြင့် သေချာစွာ ကြည့်နေသူက ရှေ့ဆုံး ဆင်ကြီး၏ ဦးကင်းနောက်မှ ဝှေ့စက်ကတ်သားရေအင်္ကျီလက်ပြတ်ကို ဝတ်ကာ ရိုးရာဘောင်းဘီရှည် ဝတ်ဆင်ထားသူ ဆံပင်ရှည်ရှည် အသားဖြူဝင်းဝင်းနှင့် လူငယ်ချောချော၏ မျက်နှာကို (FOCUS) ဆွဲကာ အနီးကပ် ကြည့်ရှုလိုက်ရာ အံ့အားသင့် သွားတော့၏။

“ဟာ ဂျေ ဂျေနေပါလား။ ဒီ ဒီကောင်တွေ ဒီအထိ တောင် လိုက်လာပါလား .. အတော်အတင့်ရဲတဲ့ ကောင်တွေပဲ”

သူ့စောင့်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဂျေနေော်တို့သည် ပေနစ်ဆယ်ခန့် မြင့်မားသည့် ကိုင်းတောကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားပါတော့သတည်း။

“အာစရိ အာစရိ ဂျေနေော်နဲ့ လူနစ်ယောက် ဆင်သုံးစီးနဲ့ လိုက်လာတယ် ... လပြည့်လည်းပါတယ်”

လျှို.ဝှက်စခန်းဂူကြီးထဲဝယ် ဆင်စွယ်များကို ပေတိုင်းလျက်ရှိသော ဇော်လူ၊ ဆန်ခါးနှင့် လယ်ခိုတို့မှာ ဂူဝမှ

အော်ဟစ်ပြေးလွှားလာသော ထန်းသီး၏ သထင်သို့နှုတ် ကြားလိုက်ရာ လွန်စွာ အံ့အားသင့် တုန်လှုပ်သွားကြ၏။

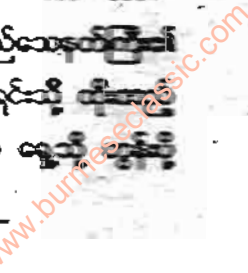
“ဂျေနေော်တို့ ဟုတ်လား။ ဒီကောင်တွေ ငါတို့ကို နှိပ်စက် မိသွားပြီထင်တယ် ... ဒီဂူဘက်ကို လာနေတာလား ထန်းသီး”

ဟု ဇော်လူက ပျာပျာသလဲ မေးလိုက်ရင်း လတ်ထဲမှ ဆင်စွယ်ကြီးကို ဂူကြမ်းပြင်ထက်သို့ ချလိုက်ပြီးနောက် ဂူနံရံ တစ်ဖက်ဝယ် ထောင်ထားသည့် အမဲပစ်သေနတ်ကို သွားလှ လိုက်လေ၏။

“ဒီကောင်တွေ ကိုင်းတောထဲဝင်သွားတယ် အာစရိ မကြာခင် ဒီဂူဘက် ရောက်လာနိုင်တယ် ... တွန့်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဟား ဟား ဟား ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲတဲ့ အဲဒီ ကောင်တွေကို ဖမ်းပြီး သတ်ပစ်ရမှာပေါ့၊ ဂျေနေော်ဆိုတဲ့တောင်ကို အမှုန်ချေပြီး သတ်ပစ်ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ ဒီကောင်တွေဟာ ငါတို့ရဲ့သတ်ကွင်းထဲ ရောက်လာပြီပေါ့ကွာ ဟား ဟား ဟား”

ဟု အော်ရယ်လိုက်ရာမှ ပြောင်းရှည်သေနတ်ကြီး၏ ခါးကိုချိုးလိုက်ပြီး ကျည်တောင့်ကို ပြောင်းအရင်သို့ ထိန်းလိုက်ကာ ဇော်ကိုစေ့၍ မောင်းထိန်းခလုတ်ကို လှည့်ပတ်စေခဲ့

လိုက်လေ၏။

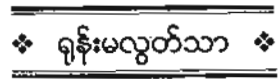
ထို့နောက် သေနတ်ကို ထမ်းလိုက်ပြီး

“ကဲ ငါတို့ အဲဒီကောင်တွေကို စောင့်ဖမ်းမယ် . . . သူတို့ကို ငါ အရှင်လိုချင်တယ် . . . အဲဒီကောင်တွေကို ဒီဂူကြီးထဲ ဖမ်းခေါ်လာပြီး သူတို့ဆင်စခန်းက ဆင်ငါးကောင်ရဲ့ အစွယ်တွေပြုပြီးမှ စိမ်ပြေနေပြေ သတ်ချင်တယ် . . . ကဲ သွားမယ်”

ဟု အမိန့်ပေးကာ ဂူကြီးထဲမှ ဦးဆောင်ထွက်သွားရာ ကျန်လူများလည်း သေနတ်ကိုယ်စီကိုင်ဆွဲလျက် ဂူကြီးထဲမှ လိုက်ထွက်သွားကြလေတော့၏။

ဂူအဝနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းဝယ် ထင်းမီးဖိုနှင့် ထမင်းချက် နေသော ဦးမဂေါင်နော်မှာ ဇော်လူတို့ပြောသော စကားများကို အားလုံးကြားပြီးဖြစ်ရာ သူ၏ရင်ထဲဝယ် သားဖြစ်သူ ဂျေ့နော် အတွက် လွန်စွာ ပူပန်သွားတော့၏။

“အင်း ငါထင်မှတ်ထားတဲ့နေ့ကိုတော့ ရောက်လာပြီပဲ . . . သားလေး ဘေးရန်ကင်းပါစေ . . . ဇော်လူရဲ့ဘေးအကင်းပါစေ . . . ကင်းပါစေ”

❖ ရုန်းမလွတ်သာ ❖

ပေနှစ်ဆယ်ခန့်မြင့်မားသည့် ကိုင်းတောကြီးအတွင်းသို့ ထိုးဝင်လာလျက်ရှိသည့် ဂျေ့နော်တို့မှာ ကိုင်းတောကြီး၏အလယ်မှ ကိုက်နှစ်ဆယ်ပတ်လည်ခန့်ရှိသော ကွင်းပြင်ငယ်သို့အရောက်ဝယ် တစ်ဖက်ကိုင်းတောထဲမှ အမဲပစ်သေနတ်များ ချိန်လျက် ထွက်လာသော ဇော်လူတို့လူစုကို မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက်ရရာ လွန်စွာ အံ့အားသင့်သွားကြတော့၏။

“ဟာ ဇော်လူတို့ပါလား”

ဇော်လူက လပြည့်၏ကျောပေါ်မှ ဂျေနေ့ကို စိန်းစိန်ကြည့်လိုက်လျက် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ငါ့ရဲ့ရန်သူတော်ကြီးက ဒီအထိတောင် လိုက်လာပါလားကွ ဟေ”

“အတော်ပဲပေါ့ကွာ၊ မင်းနဲ့အတူ လပြည့်လည်း ပါလာတယ်၊ ပြီးတော့ ဟောဟို စွယ်စုံဆင်ကြီးနှစ်ကောင်လည်း ပါလာတယ်”

“ငါက မင်းရဲ့လပြည့်ကို အမှန်ချေပစ်ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ လပြည့်ရဲ့အစွယ်တွေကလည်း မစွတာဂျော့ထို့အကြိုက်ပဲ၊ ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဈေးကောင်းတော့ ရဦးမှာပေါ့ကွာ ဟား ဟား ဟား”

ဟု သဘောကျစွာ လှောင်ပြောင်ရယ်မောလိုက်ရာ ဂျေနေ့မှာ မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် စိုက်ကြည့်ပြီး

“ဇော် ဇော်လူ မင်း မင်းတို့က ဆင်စွယ်တွေထို့ ဖြတ်ခိုးနေတဲ့ ဆင်မုဆိုးတွေလား”

ဟု အံ့သြတုန်လှုပ်စွာ မေးလိုက်လေ၏။

“ဟား ဟား ဟား သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ . . . မင်းတို့ရဲ့ ဆင်စခန်းက ဆင်ငါးကောင်ကို တစ်ကောင်ခွင်

ဒီအထိရောက်အောင် မောင်းယူလာပြီး သတ်ပစ်ခဲ့တာလည်း ငါပဲကွ . . . မယုံရင် မင်းတို့ဆင်တွေရဲ့ အစွယ်တွေကို လိုက်ကြည့်ပေတော့ ဟား ဟား ဟား”

ဟု သူ့လုပ်ရပ်သူ သဘောကျ ဂုဏ်ယူစွာပြောရင်း အော်ဟစ်ရယ်မော်လျက်ရှိလေ၏

ဂျေနေ့၏ရင်ဝယ် ကျင်ခနဲဖြစ်သွားပြီး

“ဖြစ်ရလေကွာ၊မင်းလို ဆင်စခန်းပိုင်ရှင် လော်ပန်ကြီးရဲ့ သားက ဆင်တွေကိုသတ်ပြီး အစွယ်ဖြတ်ယူတဲ့ ဆင်မုဆိုး ဖြစ်ရတယ်လို့ ဆင်တွေဟာ မင်းတို့လူဖြစ်လာဖို့ လုပ်ကျွေးခဲ့ကြတဲ့ သတ္တဝါတွေပါကွာ၊ အခြားသူတွေထက်စာရင် ဆင်တွေရဲ့ ကျေးဇူးဟာ မင်းတို့အပေါ်မှာ ပိုများပါတယ်၊ မင်းတို့ လော်ပန် မိသားစုတွေ ကြီးပွားချမ်းသာတယ်ဆိုတာလည်း ဆင်တွေကြောင့် ပါပဲ၊ ဒီလို မင်းတို့အပေါ် ကျေးဇူးတရား ကြီးမားတဲ့ ဆင်တွေကို မင်းတို့ကိုယ်တိုင် သတ်ဖြတ်ပြီး အစွယ်တွေကို တိုင်းတစ်ပါးသား ကုန်သည်တွေဆီ ရောင်းစားတဲ့ အလုပ်ကို မင်းတို့ဖို့ လုပ်ရက်တယ်ကွာ၊ တကယ်ဆို မင်း ဒီအလုပ်မျိုးမလုပ်သင့်ဘူး”

ဟု မချီတင်ကဲ ကြေကွဲထိခိုက်စွာ ပြောလိုက်ရာ ဇော်လူက သူ၏ မလှပသော နှုတ်ခမ်းကို မဲ့ရွဲလိုက်ပြီး

“ထို့ သွားစမ်းပါကွာ၊ ငါ့ကို တရားလာချမနေစမ်းပါနဲ့၊ ငါဆိုတဲ့ကောင်က ငါ့ရဲ့အကျိုးစီးပွားအတွက်ဆို ဘာပဲလုပ်ရ လုပ်ရ လုပ်မယ့်ကောင်ကွ သိလား။ ဘာနဖူးလည်း သိုက်တူးသင့် တူးရမှာပဲ”

“ငါ့အဖေရဲ့ဆင်တွေအတွက် လုပ်အားခငွေတွေကို ဘုံဘောဘားမား သစ်ကုမ္ပဏီက မိုင်းခွန်းမှာ လာရှင်းပေးတယ် လေကွာ . . . အဲဒီအချိန်မှာ ငါ့ရဲ့အဖေက တောထဲက ဆင်စခန်းမှာ ရောက်နေတော့ ကုမ္ပဏီကရှင်းပေးတဲ့ ငွေတွေကို ငါ့အဖေရဲ့ကိုယ်စား ငါက လက်ခံရယူလိုက်တယ် . . . ပြီးတော့ အဲဒီငွေတွေကို တနိုင်ခမြစ်ကမ်းပါးက ရွှေကျင်တဲ့တဲစခန်းမှာ လေးကောင်ဂျင်ကစားရင်း ငါက ဖြုန်းပစ်လိုက်မိတယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ငါ့ရဲ့အဖေက ငါ့ကို ငွေလုံးဝမကိုင်ခိုင်းတော့ဘူး။ သူ့ရဲ့ငွေတွေအစား ပြန်ရှာပေးရင်ပေး။ မပေးရင် ပုလိပ်တိုင်မယ် လို့လည်း ခြိမ်းခြောက်လာတယ်”

“ဒါနဲ့ ငါလည်း ငွေလွယ်လွယ်ရနိုင်မယ့်နည်းကို ရှာရ တော့တာပေါ့ကွာ . . . ဟဲ ဟဲ ဟဲ ငါက ဆင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွမ်းတယ်လေကွာ . . . ဘယ်လိုဆင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ရဲ့ လက်အောက်မှာဆို ဝပ်နေရမယ် . . . ဒါကြောင့် ငါဟာ

ငါ့ရဲ့ပညာစွမ်းကို အသုံးချပြီး ဆင်ရိုင်းတွေရော ဆင်ယဉ်တွေပါ ဖမ်း၊ ဘယ်သူမှ သဲလွန်စရပြီး ခြေရာခံမိသွားတာမျိုး မဖြစ် ရအောင် ဆင်တွေကို ဖမ်းမိတဲ့နေရာမှာ ထောင်ထဲ လှူသူ အရောက်အပေါက် လုံးဝမရှိသလောက် နက်နှိုင်းခေါင်သီတဲ့ ဟောဒီတောနက်ကြီးထဲ မောင်းလာပြီးမှ သတ်ပစ်ခဲ့တာတွေ ပြီးတော့မှ အစွယ်တွေကို စိတ်တိုင်းကျ ဖြတ်ယူခဲ့တာပဲ ဟား ဟား ဟား ငါ့ရဲ့လုပ်ရပ် မပိုင်ဘူးလားကွ ဟား ဟား ဟား”

ဟု သူ့ဖြစ်စဉ်နှင့် လုပ်ရပ်ကို ရှင်းပြပြီး သူ့စတာတွေ သဘောအကျကြီးကျကာ အားပါးတရ အောက်ကလီအာ သံကြီးဖြင့် ရယ်မောလိုက်ပြီးနောက်

“ကဲ မင်းတို့အားလုံး အသာတကြည် အဖမ်းခံပေတော့ ရုတ်ရုတ်ရုတ်ရုတ် လုပ်ရင်တော့ ငါက လုံးဝညွှာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဆင်တွေပေါ်က ဆင်းကြစမ်း”

ဟု သေနတ်တရမ်းရမ်းဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ဂျေ့နော် တို့လည်း ဆင်တို့ကို ဝပ်ခိုင်းပြီးနောက် မြေပြင်ပေါ်သို့ ဆင်းသက် လိုက်ရလေ၏။

ယင်းသို့ ဆင်တို့ထက်မှ ဆင်းသက်စဉ် ဂျေ့နော်က လပြည့်၏ နားရွက်နားသို့ကပ်ပြီး

“မိုင်း မိုင်း (ထ ထ) ... အဂစ်ဂျားဂျား အဂစ်
ဂျားဂျား (ပြေး ပြေး)”

ဟု ခပ်တိုးတိုး အမိန့်ပေးလိုက်ရာ အကင်းပါးလှသော
လပြည်မှာ သူ၏ဦးကင်းထက်မှ ဂျေနေန်ဆင်းပြီးသည်နှင့်
ဝပ်နေရာမှ ရုတ်တရက်ထရပ်ကာ နောက်ဘက်သို့ ချာခနဲ
လှည့်ပြီး ကိုင်းတောကြီးထဲသို့ တဂိုန်ထိုး ဝင်ပြေးတော့၏။

“ဟော လပြည်ပြေးပြီ ပြေးပြီ”

ထန်းသီးက ပြူးတူးပြတ် အော်ဟစ်လိုက်စဉ်မှာပင်
ကျန်ဆင်နှစ်ကောင်သည်လည်း လပြည်၏အတုကိုယူလျက်
ကိုင်းတောကြီးထဲသို့ တဟုန်ထိုး ဝင်ပြေးလေတော့၏။

“ဟာ ဆင်တွေပြေးကုန်ပြီ အာစရိ”

“နေ နေ ပြေးစမ်းပါစေကွာ၊ ငါတို့က သူတို့ရဲ့ ဦးစီး
တွေကို ဖမ်းမိထားပြီပဲ၊ သူတို့ရဲ့ဦးစီးတွေမပါဘဲ အဲဒီကောင်တွေ
ဝေးဝေးမပြေးပါဘူး မပူနဲ့၊ ဒီကောင်တွေ ဒီနားမှာ တစ်
လည်လည် ဖြစ်နေကြမှာ .. ဒီတော့ ဂျေနေန်တို့ကို ငါတို့ဂူကြီးထဲ
ဖမ်းခေါ်သွားမယ် .. ဂျေနေန်တို့ကို သေချာချည်နှောင်ပြီးမှ
အဲဒီဆင်တွေကို တစ်ကောင်ချင်း လိုက်ရှင်းကြတာပေါ့ကွာ”

“ကဲ ဂျေနေန်တို့ကို ကြိုးနဲ့တုပ်လိုက်ကြ”

ဇော်လူက အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ထန်းသီးတို့က ဂျေနေန်၊
တူးခေါင်နှင့် ထောင်လဲတို့ကို သူတို့ အသင့်ယူဆောင်လာသော
လျှော်ကြိုးများဖြင့် လက်ပြန်ကြိုးတုပ်လိုက်ကြလေ၏။

ထို့နောက်မှာတော့ ဂျေနေန်တို့မှာ ဇော်လူတို့၏
အကျဉ်းသားများအဖြစ် ဇော်လူတို့ ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့
လိုက်ပါသွားရပါတော့သတည်း။

❖ ငြိမ်းချမ်းမြေ့ ❖

ဇော်လူတို့၏ လျှို့ဝှက်စခန်းဂူကြီးအတွင်းသို့ ရောက်သွား
သောအခါ ဂျေနော်တို့မှာ အရွယ်အစားအမျိုးမျိုး ရှိနေသည့်
ဆင်စွယ်တို့ကို စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ တွေ့ရလေ၏။

“ဟောဒီအစွန်က အစွယ်ကြီးတွေကတော့ ငါ့ရဲ့ဆင်
စွယ်နက်ရဲ့ အစွယ်တွေပဲကွာ . . . ဒီကောင်ကြီးဟာ မင်းရဲ့
လပြည့်ကြောင့် ဒဏ်ရာရပြီးပြေးတော့ ငါ သူ့နောက်က
လိုက်လာပြီး သူ့ကိုဆေးကုလို့ မရတော့မှန်းသိလို့ ငါကိုယ်တိုင်

ပစ်သတ်ခဲ့တာမဲကွ”

“ပြီးမှ သူ့ရဲ့အစွယ်တွေကို ထန်းသီးတို့က ဖြတ်ယူလာခဲ့တာပဲ”

“ဟောဒီဆင်စွယ် ဆယ်ချောင်းကတော့ မင်းတို့ ဟူးကောင်းဆင်စခန်းက ဆင်ငါးကောင်ရဲ့ အစွယ်တွေပဲ၊ အဲဒီဆင်တွေကိုလည်း မင်းတို့ ညဘက် တောထဲလွှတ်ကြောင်း ထားတုန်း ငါက တစ်ကောင်ချင်းတက်စီးပြီး ဒီအထိ မောင်းယူလာခဲ့တယ် . . . ပြီးမှ သတ်ပြီး အစွယ်ကိုယူခဲ့တယ် . . . ပိုင်တယ်နော် ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

ဟု ရှင်းပြပြီး ရယ်သွမ်းသွေးလျက်ရှိရာ ဂျေနော်မှာ သူတို့ဆင်စခန်းမှ ဆင်ငါးကောင်၏ ဆင်စွယ်များကို ငေးကြည့်ရင်း ရင်ဝယ် ဖော်မပြတတ်အောင် စိတ်ထိခိုက်ခြင်းဖြစ်ရလေ၏။

“ကဲ ထန်းသီး ဒီကောင်သုံးကောင်ကို ငါတို့ဂူရဲ့ ရှေ့နားမှာ တိုင်တွေစိုက်ပြီး ကြိုးတုပ်ထားလိုက်ကြကွာ . . . သူတို့ကိုလှမ်းမြင်မှ သူတို့ရဲ့ဆင်တွေ ငါတို့ဂူနား လပ်လာကြမှာ . . . အဲဒီတော့မှ တစ်ကောင်ချင်း ချွေပစ်ကြတာပေါ့”

ဟု ဖော်လူက အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ထန်းသီးတို့မှာ ဂျေနော်တို့ကို ဂူကြီး၏ အပြင်သို့ ပြန်ခေါ်ထုတ်သွားပြီး ဂူအဝနှင့်

ခပ်လှမ်းလှမ်းဝယ် သစ်လုံးတိုင်သုံးတိုင်ကို မြေကြီးတူးပြီးစိုက်ကာ ယင်းသစ်လုံးတိုင်တို့ဝယ် ဂျေနော်တို့ကို ကြိုးကပ်တုပ်ထားလိုက်ကြလေတော့၏။

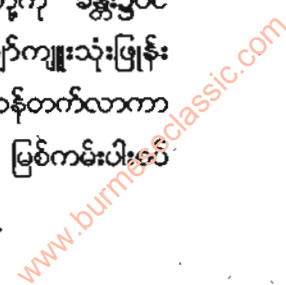
ပြီးနောက် ထန်းသီးသည် လယ်ခိုအား သေနတ်တစ်လက်ဖြင့် အစောင့်ချထားလိုက်ကာ ဂူကြီးထဲသို့ ဆန်ခါးနှင့်အတူ ပြန်ဝင်သွားလေတော့၏။

သူတို့သည် နောက်နေ့၌ စုဆောင်းမိထားသော ဆင်စွယ်များကို တာလပတ်တို့နှင့် လုံခြုံစွာ ထုပ်ပိုးစည်းနှောင်ပြီး တနိုင်းခမြစ်ကြောင်းအတိုင်း ဝါးဖောင်နှင့်မျှောချကြမည်ဖြစ်၏။

ယင်းသို့ ဝါးဖောင်နှင့် မျှောချလိုက်ပါသွားကြပြီးနောက် ခန္တီးမြို့သို့ရောက်မှ ဗြိတိသျှကုန်သည် မစ္စတာဂျော့သို့ လက်သိပ်ထိုး ရောင်းချရမည်ဖြစ်လေ၏။

ယင်းသို့လျှင် ဆင်စွယ်များ စုဆောင်းကာ ခန္တီးသို့ နစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်ခန့် သွားရောက်ရောင်းချခဲ့ပြီးဖြစ်၏။

ဆင်စွယ်များရောင်းချပြီး ရသောငွေတို့ကို ခန္တီး၌ပင် အတော်များများ သောက်စားမူးယစ် အပျော်ကျူးသုံးဖြုန်းစမ်းပြီးနောက် တနိုင်းခမြစ်ကြောင်းအတိုင်း ပြန်ဆန်တက်လာကာ နိုင်းခွန်း၊ ဟူးကောင်းဒေသသို့ ပြန်ရောက်မှ မြစ်ကမ်းပါးပေါ်

ရွှေကျင်ထဲတန်းတို့ရှိ လေးကောင်ဂျင်၊ ခြောက်ကောင်ဂျင်၊ အနီထောင်ဝိုင်းတို့၌ လောင်းကစားသုံးဖြန်းပစ်ကြလေ၏။

နောက်ဆုံး လက်ကျန်ငွေပြတ်လုလု ဖြစ်သွားလျှင် ဆင်များကို ခိုးဖမ်းပြန်ပြီး သတ်ဖြတ်ကာ အစွယ်ယူကြပြန်လေ၏။

သူတို့သည် ယင်းသို့သော မသမာမှု၌ အပျော်ကြီး ပျော်မွေ့နေခဲ့ရာ ယခုတော့ ဇော်လူအဖို့ ကျည်တစ်တောင့် တည်းနှင့် ငှက်နှစ်ကောင်ရက်န်း ဆိုက်ချေပြီဖြစ်၏။

သူ အမှုန့်ချေချင်လောက်အောင် မုန်းတည်းနာကျည်းနေသော ဂျေနော်နှင့် လပြည့်တို့ကို သတ်ဖြတ်သုတ်သင် အနိုင်ယူနိုင်မည့်အပြင် လပြည့်၏ လှပသော အစွယ်နှင့် ကျန်စွယ်စုံဆင်နှစ်ကောင်၏ အစွယ်တို့ကိုပါ ရရှိမည်ဖြစ်ရာ သူ့အတွက် သားရွှေအိုးထမ်းတာမြင်ရက်န်းဟု ဆိုရမည်လားမသိ။

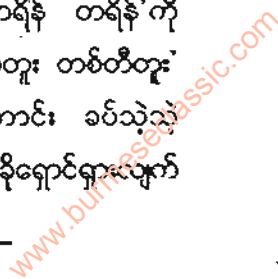
သို့ဖြင့် ဇော်လူ၊ ထန်းသီးနှင့် ဆန်ခါးတို့ ဂူကြီးအတွင်းဝယ် ဆင်စွယ်တို့ကို ပေတိုင်းပြီး မှတ်သူမှတ်ကြီးဖြင့် ချည်နှောင်စည်းတုပ်သူတုပ် လုပ်နေကြစဉ် လယ်ခိုက သေနတ်ကြီးတစ်လက်ကိုင်ကာ ဂူအနီးမှ ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ် ထိုင်လျက် အကျဉ်းသားများကို စောင့်ကြပ်လျက်ရှိလေ၏။

ဂျေနော်မှာ တူးခေါင်း၊ ထောင်လတို့နှင့်အတူ သစ်လုံးတိုင်၌ လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ခံနေရရာမှ ဆင်မုဆိုး လူယုတ်မာ ဇော်လူတို့၏ လျှို့ဝှက်ဂူကြီးဝန်းကျင်ကို မျက်စေ့ဝေ့ အကဲခတ်ကြည့်လျက်ရှိလေ၏။

ဇော်လူနှင့် လူဆိုးနှစ်ဦးမှာ ဂူကြီးထဲဝယ် ရှိနေပြီး နှုတ်ခမ်းမွှေး ပါးပြိုင်းမွှေးများရှိသော အရုပ်ဆိုးဆိုး လူဆိုးတစ်ဦးက ပြောင်းရှည်သေနတ်တစ်လက်ကိုင်ကာ ဂူနှင့် မလှမ်းကောင်းမှ ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ် ထိုင်ရင်း သူတို့ရှိရာသို့ ချက်ခြေမပြတ် စောင့်ကြည့်နေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

နောက် ပုဆိုးတစ်ထည်ကို ခေါင်းပေါင်းပေါင်းထားသော လူကြီးတစ်ဦးက သူတို့ရှိရာသို့ ကျောခိုင်းလျက် ဂူအဝ၏ ဝဲဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းဝယ် ထင်းမီးဖိုကာ မြေအိုးတစ်လုံးဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ တည်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

နက်ရှိုင်းလှသော တောနက်ကြီးထဲဝယ် ခပ်ဝေးဝေး ဆာတွင်းတစ်နေရာခပ်မှ ဆတ်တစ်သံ 'တရိန် တရိန်' ကို ထည်းကောင်း တစ်တီတူးမောင်နှံ၏ 'တစ်တီတူး တစ်တီတူး' ဟူသည့် အော်မြည်ဟစ်ကြွေးသံကိုလည်းကောင်း ခပ်သဲ့သဲ့ ထွားနေရသော်လည်း သစ်တောကြီးထဲ၌ ပုန်းခိုရှောင်ရှားလျက်

မို့သော လပြည့်နှင့် စွယ်စုံဆင်နှစ်ကောင်၏ အသံဗလံ တစ်စုံတစ်ရာကိုမှ လုံးဝ မကြားရချေ။ ပါးနပ်သော ဆင်သုံးကောင်မှာ သူတို့အတွက်ရော သူတို့၏အရှင်သခင် ဆင်ဦးစီးတို့အတွက်ပါ ကြောက်မက်ဖွယ်အန္တရာယ်များ ဤတောကြီးအတွင်း ရှိနေကြောင်း သိသဖြင့် ပိရိစ္ဆာ ငြိမ်ဝပ် ပုန်းခိုလျက် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေကြပုံရလေ၏။

ဂျေနောမှာ လပြည့်တို့၏ အသံတစ်စုံတစ်ရာကို ကြားရလိုကြားရငြား နားစွင့်လျက်ရှိစဉ် ခူတန်ကျောက်တောင်ကြီး အနီးရှိ မလ္လပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်မှ ပြည့်ကျိုးငှက်ငယ်တစ်ကောင်၏ ‘ရှေ့ကြည့် ရှေ့ကြည့်’ ဟူသော အော်မြည်သံ ကြားလိုက်ရ သည်တွင် ဂျေနောမှာ သူ၏ရှေ့တည့်တည့်သို့ ယောင်ယမ်း၍ ကြည့်လိုက်စဉ် ထူးဆန်းသော မြင်ကွင်းကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရရာ အံ့အားသင့်လွန်းသဖြင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အေးခဲ သွားသလားဟု ထင်ရလေ၏။

ဂျေနောမြင်ရသော မြင်ကွင်းမှာ ပုဆိုးကို ခေါင်းပေါင်း ထားသော လူကြီးသည် ထင်းမီးဖိုဝယ် အိုးတစ်လုံးကို တည့်နေ ရာမှ အသာထပြီး ကျောက်တုံးငယ်တစ်လုံးကို ကျောက်တောင် ခြေမှ သွားရောက်ကောက်ယူလိုက်လေ၏။

ထိုလူကြီးမှာ မျက်နှာအုပ်လှမတတ် ခေါင်းပေါင်းထား သဖြင့် သူ၏မျက်နှာကိုမှ မမြင်ရချေ။ ထိုလူကြီး၏ လှုပ်ရှား ဟန်မှာကား သိုသိပ်လွန်းပြီး ခြေသံ လုံးဝမကြားရချေ။

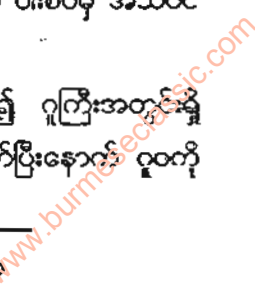
ဂူဝအနီးမှ သေနတ်သမားမှာ ဂျေနောတို့ဘက်သို့ လှည့်ထိုင်နေသဖြင့် ထိုလူကြီးကို ကျောခိုင်းနေရကား ထိုလူကြီး၏ လှုပ်ရှားမှုကို မတွေ့မြင်နိုင်ချေ။

ထိုခေါင်းပေါင်းနှင့်လူကြီးသည် ကျောက်ခဲကြီးကို ကိုင်လျက် ကင်းသမားလူဆိုး၏ နောက်နားသီသို့ လျှို့ဝှက်စွာ ခြေသံလုံလုံဖြင့် တစ်လှမ်းချင်း ချဉ်းကပ်လာလျက်ရှိရာ သူ၏ အပြုအမူကို လှမ်းကြည့်နေမိသည့် ဂျေနောမှာ နားမလည် နိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိတော့၏။

ခေါင်းပေါင်းနှင့်လူကြီးမှာ ကင်းသမားလူဆိုး၏ နောက်နားသို့ ရောက်ရှိသွားသည်တွင် လူဆိုး၏နောက်စေ့ကို ကျောက်တုံးဖြင့် တစ်ချက်တည်း ထုချလိုက်လေ၏။

‘ခွပ်’ခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ လူဆိုးမှာ ပါးစပ်မှ အသံပင် မထွက်နိုင်ဘဲ လဲကျသွားတော့၏။

ထိုအခါမှ လူကြီးမှာ ဂူဝရှေ့မှနေ၍ ဂူကြီးအတွင်း၌ အခြေအနေကို အသာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ဂူဝကို

ခပ်တိုက်တော်ကော့ကာ ဂျေနော်တို့ရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထုတ်လာတော့၏။

အနီးသို့ရောက်လေလျှင် ခေါင်းပေါင်းနှင့်လူကြီးသည် သူ၏ခါးကြား၌ ဝှက်ယူလာသော တောလိုက်စားမြောင်အား ထုတ်လိုက်ပြီး ဂျေနော်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်နှင့် ဂျေနော်မှာ ထိုလူကြီး၏မျက်နှာကို သေချာမြင်ရသည်တွင် 'ဟိုက်'ခနဲ အံ့အားသင့်သွားရလေ၏။

“ဟာ အဖေ အဖေပါလား”

ဦးမဂေါင်နော်က သူ့နှုတ်ခမ်းရှေ့ဝယ် လက်ညှိုးထောင် ကပ်ကာ တိတ်တိတ်နေရန် အချက်ပြလိုက်ပြီး ဂျေနော်၏ လက်ဖျားဝယ် ချည်တုပ်ထားသည့် ကြိုးတို့ကို အမဲလိုက် စားမြောင်ဖြင့် လျင်မြန်စွာ လှီးဖြတ်လိုက်လေ၏။ ယင်းသို့ ကြိုးများကို ဖြတ်တောက်ရင်းမှ တိုးတိုးပြောလေ၏။

“ငါ့သားကို တစ်ချိန်မှာ ဇော်လူ ဒုက္ခပေးမယ်ဆိုတာ သိလို့ အဖေဟာ ဇော်လူတို့ ယုံကြည်လာအောင် အတွင်းလူ အဖြစ် ပေါင်းပြီး သူတို့ရဲ့ ဒီလျှို့ဝှက်ဂူကြီးအထိ လိုက်လာ နိုင်ခဲ့တာပဲ သား . . . အဖေရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ခုလို ငါ့သား ဒုက္ခရောက်တဲ့အခါ ကူညီဖို့ပါပဲ”

ဟု ဦးမဂေါင်နော်က ခပ်တိုးတိုး ရှင်းပြပြီးလျှင် အမဲလိုက်စားမြောင်ဖြင့် တူးခေါင်း၊ ထောင်ပတို့အား တုပ်နှောင် ထားသော ကြိုးတို့ကိုပါ လျင်မြန်စွာ ဖြတ်ပေးလိုက်လေ၏။

“ကဲ အဖေ ကျွန်တော်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပေတော့ . . . ဒီကောင်တွေ အဖေကို ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ် . . . ဒီကောင်တွေရဲ့ စခန်းကို ကျွန်တော်တို့ သိပြီဆိုတော့ သက်ဆိုင်ရာဆီ အမြန်ဆုံး သတင်းသွားပေးပြီး ဒီကောင်တွေကို သက်သေခံပစ္စည်း ဆင်စွယ် တွေနဲ့အတူ လက်ရဖမ်းကြမယ်”

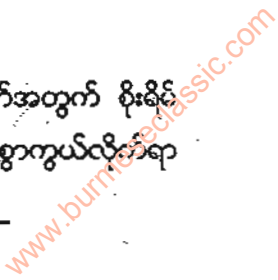
ဟု ဂျေနော်ကပြောပြီး တောထဲဝင်ပြေးမည်ပြုစဉ် ဂူထဲမှ ထန်းသီး ရွတ်တရက်ထွက်လာရာ ဂျေနော်တို့ကို မြင်သွား တော့၏။

“ဟာ ဟို ဟိုကောင်တွေ လွတ်ကုန်ပြီ အာစရိ”

ထန်းသီးမှာ ကျယ်လောင်စွာ အော်ပြောလိုက်ရင်း လက်ထဲမှ သေနတ်ဖြင့် ဂျေနော်တို့အုပ်စုဆီ ထိုးချိန်ကာ လျှပ်တစ်ပြက် ပစ်ချလိုက်စဉ်

“ဒိုင်း”

ဦးမဂေါင်နော်မှာ သားဖြစ်သူ ဂျေနော်အတွက် စိုးရိမ် သွားပြီး ဂျေနော်၏ရှေ့မှ သူ့ကိုယ်ကို လျင်မြန်စွာကွယ်လိုက်ရာ

“ဖောက်”

ကျည်ဆံမှာ ဦးမဂေါင်နော်၏ ကိုယ်ထဲသို့ ဖောက်ဝင် သွားပါတော့၏။ ဦးမဂေါင်နော်မှာ အားခနဲအော်ကာ လဲကျ သွားရာ ဂျေနော်က သူ့ဖခင်ကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဆီးဇွေ လိုက်ရလေ၏။

“ဟာ အဖေ အဖေ”

ဟု ဂျေနော် စိုးရိမ်စွာ အော်ခေါ်လိုက်စဉ်မှာပင် သူ့ဖခင် ဦးမဂေါင်နော်၏ ရင်ဝမှ သွေးတို့ ပွက်ခနဲ ပွက်ခနဲ ထွက်လာ တော့၏။

“အဖေ အဖေ ဖြစ်ရလေ အဖေရယ်”

ဂျေနော်က ယူကျုံးမရစွာ ငိုသံပါကြီးဖြင့် ပြောလိုက်စဉ် ဦးမဂေါင်နော်က အားတင်းလိုက်ပြီး

“သား ပြေး ပြေးတော့ . . . အဖေကိုထားပြီး ပြေး ပြေး”

ယင်းအချိန်ဝယ် ထန်းသီးက သေနတ်ဖြင့် ထပ်ပစ် လျက်ရှိရာ ကျည်ဆံတို့မှာ ဂျေနော်၏အပါးမှ ရှိခနဲ ရှိခနဲ ဖြတ်သန်းနေသဖြင့် ဂျေနော်မှာ အသက်ထွက်သွားပြီဖြစ်သော ဖခင်ကြီး၏အလောင်းကို မချချင်ချချင်ဖြင့် မြေပြင်ပေါ် အသာ

ခလုက်ရပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ဘန်ဘွားပင်ကြီးနောက်သို့ ကိုယ်ကို လျင်မြန်စွာ လိုမ့်ဆင်းသွားရလေ၏။

ဖော်လူနှင့် ဆန်ခါးတို့မှာလည်း ဂူကြီး၏အဝမှ သေနတ် ကိုယ်စီဖြင့် ပြေးထွက်လာရာ

“အာစရိ ဦးမဂေါင်နော် သစ္စာဖောက်တာပဲဗျ။

ဟိုကောင်တွေအားလုံး ပြေးကုန်ပြီ”

ဟု ထန်းသီးက ပြောလိုက်ရာ ဖော်လူမှာ ထောက် တစ်ချက် ပြင်းစွာခေါက်ပြီး

“တောက် အဲဒီကောင်တွေရဲ့နောက်ကို လှည့်ပြီး

လိုက်ကြ၊ တွေ့တဲ့နေရာမှာ ပစ်သာသတ်”

ဟု ပြတ်သားစွာ အမိန့်ပေးလိုက်ပြီးလျှင် သူတို့ထံထိုင် ကလည်း လျှိုဝှက်ဂူကြီးရှေ့ရှိ နွယ်ငန်းပင်ကြီးရွာအကြားသို့ သတိဖြင့် ပြေးဝင်ခဲ့ပြီး ဂျေနော်တို့ကို အသည်အသန် ရှာဖွေ လေလော့၏။

ဖော်လူတို့သည် သတိကြီးစွာအားလျှက် တွက်တိုက် ရှာဖွေလျက်ရှိရာမှ မကြာမီ ကိုင်းတောကြီးထဲသို့ လာရောက် လာတော့သည်။ ယင်းကိုင်းတောကြီးမှာ ဝှေ့လှေကား ကျယ်ဝန်းသလောက် ကိုင်းပင်တို့မှာလည်း လှေကား

မြင်းတောကြီးထဲသို့ လူမပြောနှင့် ဆင်ဝင်သွားလျှင် သော်မှ ရုတ်တရက် မြင်နိုင်ရန် မလွယ်ချေ။

ဂျေနော၊ တူးခေါင်နှင့် ထောင်လတို့မှာ ဇော်လူတို့၏ ရန်ကို ရှောင်ရှားရင်းမှ သူတို့၏ ဆင်သုံးကောင်ကိုပါ တွေ့အောင် ရှာဖွေလျက်ရှိရာ သူတို့သည် ရှေ့နောက်ဝဲယာသို့ ကျိုးကြည့် ကြောင်ကြည့်ဖြင့် လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း ကိုင်းတောကြီးထဲသို့ ရောက်ရှိလာတော့၏။

ယင်းကိုင်းတောကြီးမှာ ဧရိယာကျယ်ဝန်းပြီး ကြီးမား သော်လည်း အချို့နေရာများဝယ် ကိုင်းပင်များ ကျပါးသွားပြီး မြေကွက်လပ်ငယ်တို့ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိလေ၏။

သူတို့သုံးဦးမှာ အဆိုပါမြေကွက်လပ်တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိ သွားစဉ် သူတို့ရှေ့ရှိ ကိုင်းပင်များ ရုတ်တရက် လှုပ်သွားပြီး ကိုင်းတောထဲမှ သေနတ်ကို အသင့်ချိန်ကာ ရှေ့တိုးလာသည့် ဇော်လူကို တွေ့ရချေ၏။

“ဟား ဟား ဟား ငါ့ရဲ့လက်က လွတ်နိုင်ရိုးလားကွား ကဲ ဂျေနော သေပေတော့”

ဟု ကြိမ်းဝါးရင်း ဇော်လူက ဂျေနောအားချိန်ထားသည့် သေနတ်မောင်းခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် သူ၏

ဘယ်ဘက်နံဘေး ကိုင်းပင်များကြားမှ လပြည့် ရုတ်တရက် ပေါ်လာကာ သူ၏နှာမောင်းကြီးဖြင့် ဖော်လူကို ရိုက်ထည့် လိုက်လေ၏။

‘ဖောင်း’ခနဲအသံနှင့်အတူ ဇော်လူမှာ သေနတ်တစ်ခြား လူတစ်ခြား လွင့်စင်သွားလေတော့၏။

ယင်းအချိန်မှာပင် ဂျေနောသည် ဇော်လူ လွင့်ကျ သွားရာသို့ ပြေးသွားပြီး ခုန်အုပ်လိုက်ရာ သူတို့နှစ်ဦးမှာ အားချင်းပြိုင်လျက် လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေလေ၏။

ယင်းအချိန်က သေနတ်ပစ်ဖောက်သံများနှင့်အတူ ထန်းသီးနှင့် ဆန်ခါးတို့ပါ ပြေးလာရာ တူးခေါင်တို့၏ စွယ်စုံဆင် နှစ်ကောင်က သူတို့ကို ဝင်ရောက်တားဆီးလိုက်ပြီး သူတို့၏ လက်ထဲမှ သေနတ်တို့ကို နှာမောင်းဖြင့် ရိုက်ဖယ်လိုက်ပြီးနောက် ခြေထောက်ဖြင့် နင်းချေရန် ကြိုးစားစဉ် ထန်းသီးတို့က နောက်ဆုတ်ပြေးကြလေ၏။ သို့သော် သူတို့မှာ တူးခေါင်၊ ထောင်လတို့နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမိပြီး တူးခေါင်တို့၏ တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံရကာ ခဏအတွင်းမှာပင် နှစ်ဦးစလုံး သွေးသံရဲရဲဖြင့် မြေပြင်ပေါ်ဝယ် ငြိမ်ကျသွားကြလေ၏။

ဇော်လူမှာ ဂျေနောနှင့် လုံးထွေးနေရာမှ သူ့ချီးကြွားချို

တောလိုက်စားမြောင်ကို အသာထုတ်ကာ ဂျေနော်၏ခံဘေးကို ထိုးစိုက်ချလိုက်သည်။

သူ၏ လှုပ်ရှားလိုက်သောလက်ကို ဂျေနော်က လက်တစ်ဖက်ဖြင့် တားလိုက်ပြီး ဖမ်းဆုပ်ကာ မြေပြင်နှင့် သုံးလေးချက် ဆောင့်ရိုက်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါမှ ဓားလွတ်ကျသွားရာ ဂျေနော်က ဇော်လူ၏ ရင်ဝကို ဒူးဖြင့်ပင် တိုက်လိုက်ပြီး ဇော်လူ၏ နားအုံနှစ်ဖက်ကိုလည်း လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ဖောင်းခနဲ ရိုက်ချလိုက်သည်တွင် ဇော်လူမှာ တအင်းအင်းငြီးတွားရင်း မြေပြင်ပေါ် လဲကျ ငြိမ်သက်သွားလေတော့၏။

ဂျေနော်တို့က ဇော်လူ၊ ထန်းသီး၊ ဆန်ခါး၊ လယ်နို့တို့ကို လက်ပြန်ကြိုးများ တုပ်ကာ ဖမ်းဆီးလိုက်ပြီး ဆင်တစ်ကောင်၏ကျောပေါ်သို့ တက်စေလိုက်၏။

ပြီးနောက် ဇော်လူတို့၏ လျှို့ဝှက်စခန်း လှိုဏ်ဂူကြီးထဲမှ ဆင်စွယ်များကို စုစည်းကာ ဆင်တစ်ကောင်ပေါ်သို့ တင်လေ၏။

ဂျေနော်မှာ ကျေးဇူးရှင်ဖခင်ကြီး၏ ရုပ်အလောင်းကို လျှို့ဝှက်လှိုဏ်ဂူကြီးထဲမှာပင် မြေတူးကာ ကောင်းမွန်စွာ မြှုပ်နှံ

သင်္ကြိုဟ်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် နောက်တစ်နေ့နံနက်မှာပင် တရားခံများ သက်သေခံပစ္စည်းများကို သယ်ဆောင်လျက် ဂျေနော်တို့၏ ဆင်ကြီးသုံးစီးမှာ ဟူးကောင်းဒေသဘက်ဆီသို့ တန်းဆီချီတတ် ပြန်လာခဲ့ကြလေတော့၏။

“အင်း ခုမှပဲ ငါတို့ ဟူးကောင်းချိုင့်ဝှမ်းလွင်ပြင်ဒေသမှာ သောင်းကျန်းနေတဲ့ ဆင်စွယ်နီးဂိုဏ်းကို လက်ရဖမ်းမိတော့တယ်။ သင်းတို့ကို သက်သေခံပစ္စည်း ဆင်စွယ်တွေနဲ့အတူ သက်ဆိုင်ရာရဲ့လက် အပ်ရမယ်”

“နောက်ဆိုရင်တော့ ငါတို့ဟူးကောင်းချိုင့်ဝှမ်းဒေသက ငါတို့ရဲ့မဟာမိတ် ဆင်တွေအတွက် ဆင်မုဆိုး လူယုတ်မာတွေ လက်က ထာဝရလွတ်မြောက်ငြိမ်းချမ်းသွားပါပြီ”

ဟု တွေးကာ ဂျေနော်မှာ ဝီတိဖြာကျေနပ်လျက် ရှိပါတော့၏။

ဆောင်းလေပြေသည် တောငှက်ပျောပင်များကို ညင်ညင်သာသာ ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လျက်ရှိလေရာ ခမ်းမြ

နေသော ငှက်ပျောရွက်ဖားဖားကြီးတို့မှာ ဘယ်ညာလှုပ်ယိမ်းလျက် ရှိလေသည်။

လပြည့်နှင့်အတူ ဟူးကောင်းဆင်စခန်းမှ ဆင်ကလေး တံချို့သည် သူတို့နှစ်သက်လှသော တောငှက်ပျောသီးတို့ကို နှာမောင်းများဖြင့် ဆွတ်ချူစားလျက်ရှိလေ၏။

ငှက်ပျောတောနံ့သေးရှိ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးပေါ်ဝယ် စိတ်အေးလက်အေးထိုင်လျက်ရှိသော ဂျေနေန်နှင့် နှောင်းမိတို့ ချစ်သူနှစ်ဦးမှာ လပြည့်နှင့် ဆင်ကလေးများကို သဘောကျ ကြည်နူးစွာ ငေးကြည့်လျက်ရှိလေ၏။

“ဂျေနေန် နောက်ဆို နှောင်းမိတို့ လူသားတွေရဲ့ မိတ်ဆွေ၊ ဆင်တွေအတွက် အန္တရာယ်ကြီးမားလှတဲ့ ဆင်စွယ် သူခိုးတွေ ဒီကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ ပေါ်ပေါက်မလာအောင် နှောင်းမိတို့ ကြိုးစားကြရအောင်နော်”

ဟု ချစ်စဖွယ်ပြုံး၍ ပြောလိုက်ရာ ဂျေနေန်က နှောင်းမိကို မြတ်နိုးစွာ ထွေးဖက်ထားရင်း

“ဟုတ်တာပေါ့ နှောင်းမိ ... လူသားတွေကို အကျိုးပြု နေတဲ့ သူတို့အပေါ်ကျရောက်လာမယ့် အန္တရာယ်တွေကို တို့များ လူသားတွေကပဲ ဖယ်ရှားကာကွယ်ပေးရမှာပေါ့ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

ခုလို ကိုယ်တို့ရဲ့ဒေသမှာ ဆင်စွယ်သူခိုးတွေရဲ့ရန် ငြိမ်းချမ်း သွားတာကိုပဲ စိတ်ချမ်းမြေ့လှပါပြီ နှောင်းမိရယ်”

ဟု တိုးလျှော့ ပြောလိုက်စဉ် ဆင်ငယ်ကလေးများနှင့် အတူ တောငှက်ပျောသီးတို့ကို ပျော်ရွှင်စွာ လှယက်စားသောက် ရင်းမှ လပြည့်၏ ပျော်ရွှင်စွာ ဟစ်ကြွေးလိုက်သော ‘ကျို’ခနဲ အသံကို ကြည်နူးချမ်းမြေ့ဖွယ် ကြားလိုက်ရပါတော့သတည်း။

ပြီးပါပြီ

အစဉ်အမြဲကြိုးစားလျက်

စိတြဒာဂ္ဂ

